

ΓΙΑΤΙ ΓΡΑΦΕΤΕ ; Γιατί διαβάζετε ;

Μερικά πράγματα που δεν σκεφθήκατε ποτέ

Είναι μερικά πράγματα που περνούν απαρατήρητα στη ζωή μας. Και όμως είναι από τα πιο σημαντικά. Η συνήθεια μας έχει ναρκώσει και δεν τα προσέχουμε. Μερικές πράξεις μας είναι σαν κινήσεις αυτομάτων. Σκεφθήτε μία στιγμή και θα πειστήτε. Γιατί λ. χ. κουνάμε τα χέρια μας, μπρος το ένα, πίσω το άλλο, καθώς περπατάμε; Μας βοηθάει στο βάδισμα; Μας κρατούν σε ισορροπία μήπως πέσουμε; Ζήτημα αρμονίας; Ποιος ξέρει. Γιατί ανοιγοκλείνουμε τα βλέφαρά μας κάθε δευτερόλεπτο; Αλλά αυτά ανήκουν στην επιστήμη, όπως επίσης τα διάφορα «γιατί» που θέτουν οι ζωολόγοι, για τις διάφορες κινήσεις των ζώων και τις πράξεις τους. Ο Αθηναίος άλλωστε ρωμαντικός τραγουδιστής, άπαντσε όπως του άρεσε στο έρωτά του της επιστήμης «γιατί» κελαιδούν τα πουλιά. Για μας κελαιδούν, λέει το τραγούδι του.

Δυό από αυτά τα «απαράτηρητα» και τα «ανεξήγητα», απασχόλησαν τελευταία το λογοτεχνικό κόσμο στο Παρίσι. Ένας περίεργος ρεπόρτερ, έθεσε δυό ερωτήματα στους συγγραφείς και στους αναγνώστες. Στους πρώτους είπε: Γιατί γράφετε; και στους δεύτερους: Γιατί διαβάζετε;

Μερικοί βρέθηκαν στην ίδια δύσκολη θέση που βρέθηκε και ο περίφημος Αϊνστάιν, ο έφευρετής του νόμου της σχετικότητας, όταν τον ρώτησε ο δάσκαλός του στο δημοτικό σχολείο, πόσα κουμπιά έχει το γιλέκο του. Δεν είχε προσέξει ποτέ, αν και κάθε μέρα το κουμπώνει και το ξεκουμπώνει. Έτσι και οι συγγραφείς και οι αναγνώστες. Γράφουν και διαβάζουν κάθε μέρα, χωρίς να σκεφθούν ποτέ το βαθύτερο αίτιο αυτής της «συνήθειας των». Αφορμή σ' αυτές τις δυό ερωτήσεις, έδωσε ένα παλιό γράμμα του μακαρίτη Πάλ Βαλερύ, του μεγάλου Γάλλου ποιητή, όπου ομολογεί ότι γράφει... από αδυναμία. Τι είδους αδυναμία είναι αυτή, δεν ομολογεί ο ποιητής. Αδυναμία να εκφράσει τις σκέψεις του με άλλο τρόπο, αδυναμία απέναντι στον κυνισμό των συνανθρώπων του, ή αδυναμία εμπρός στις άλλες ανάγκες της ζωής;

Ο περίφημος συγγραφέας Άντρε Ζίντ, βραβείο Νόμπελ της φιλολογίας, απάντησε ότι γράφει με την ελπίδα ότι κάποτε... θα τον ξαναδιαβάσουν. Όταν γράφω, είπε, έχω την εντύπωση ότι απευθύνομαι στο Έφετείο. Από την απόφαση του πρώτου δικαστηρίου δεν ελπίζω πολλά πράγματα. Στο Έφετείο στηρίζω τις ελπίδες μου, δηλαδή στο δεύτερο διάβασμα. Άλλοι συγγραφείς, ποιητές, δραματογράφοι, έδωσαν περίεργες απαντήσεις. Θα αναφέρουμε μερικές χαρακτηριστικές:

Γράφω, λέει κάποιος, για να μιλήσω ελεύθερα. Γράφω για να εκτελέσω τον προορισμό μου, λέει άλλος, δηλαδή να δημιουργήσω κάτι αόρατο στη ζωή. Γράφω, απαντάει ο κυνικός, για να μην φοβήσω της πείνας. Γράφω, λέει κάποιος αισθητικός, για να ανακαλύψω μερικές απόψεις που διαφεύγουν στον κοινό άνθρωπο. Γράφω, λέει ο ρωμαντικός, γιατί αγαπώ. Γράφω γιατί πιστεύω, γράφω γιατί με ζυγνώνει ή εμπνέει, λέει ο περίπου Σακρατικός φιλόσοφος. Γράφω γιατί έχω συμβόλαιο με τον εκδότη μου, απάντησε ένας μυθιστοριογράφος. Γράφω γιατί έτσι απομυώνονται από τις βρομίες των ανθρώπων.

Λέει ένας σκυθρωπός ποιητής. Και ένας φουσκωμένος εγωπαθής, έδωσε την απάντησή ότι γράφει, για τον ίδιο λόγο που έπλασε ο Θεός τον κόσμο: Να βλέπει το έργο του και να χαίρεται.

Σημειώστε ότι το ερωματολόγιο αυτό, που έδωσε εξαιρετική ζωηρότητα στη μεταπολεμική πνευματική παραγωγή της Γαλλίας, δεν είναι τίποτα καινούργιο. Έδώ και δύομισι χιλιάδες χρόνια περίπου, το ίδιο ζήτημα, με άλλη κατεύθυνση, το έθεσε ο Σωκράτης όταν κουδεντιάζε με τον Ίωνα, στον περίφημο διάλογο που διέσωσε ο Πλάτων.

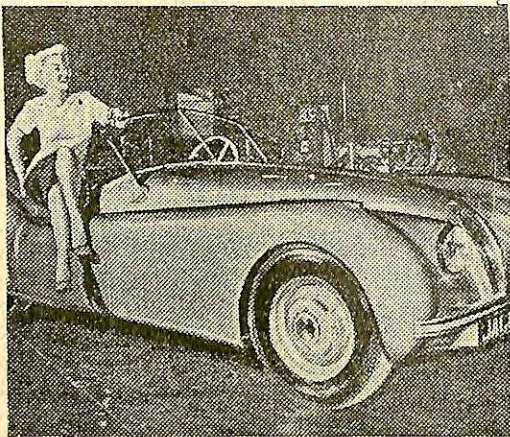
Λέει πράγματι ο Σωκράτης ότι οι ποιητές είναι σαν τις μέλισσες που μαζεύουν το μέλι πετώντας από άνθος σε άνθος. «Όσοι οι μέλιται, και αυτοί ούτω πετόμενοι». Και δεν μπορούν να γράφουν τίποτα, αν δεν εμπνευσθούν από το θείον, και να γίνουν σαν την Πυθία... Έχω φρονών. «Ποιν αν ένθεός τε γένηται και έκφων, και ο νους μηκέτι, εν αὐτῷ ἐνή». Να χάσει το λογικό του για να γράφει το ποιήμα.

Αλλά πρέπει να δούμε και τι λένε οι αναγνώστες.

Γιατί διαβάζετε; τους ρώτησαν, μερικούς τουλάχιστον, που βρήκαν ο ρεπόρτερ. Από τις απαντήσεις τους, φαίνεται ότι οι περισσότεροι διαβάζουν για να ξεκουράσουν το μυαλό τους από τις άλλες σκέψεις της ημέρας. Αλλά υπάρχουν και περίεργες απαντήσεις. Ο ένας λέει, διαβάζω για να με πάρει ο ύπνος. Ο άλλος, διαβάζω γιατί δεν με παίρνει εύκολα ο ύπνος. Τρίτος απαντάει, διαβάζω από περιέργεια. Άλλος, από ενδιαφέρον να μάθω κάτι που δεν το ξέρω. Η μιντινέτα διαβάζει γιατί θέλει να μάθει τα μυστικά της αγάπης, ο έφηβος για να θαυμάσει τα κατορθώματα των δυνατών ανθρώπων, ο έξυπνος για τις μεγαλύτερες εξυπνάδες, ο ντροπαλός για τα τολμηρά, ο ανήσυχος για τα αστυνομικά, ο ατακίδευτος για τα ταξίδια, ο φτωχός για τους μαχαραγιάδες, κ' οι μαχαραγιάδες... για τα άλογα! Και τι προτιμούν οι άλλοι; Μια άσχημη κοπέλλα, προτιμάει τις ιστορίες των βασιλισσών, που έπαιρναν όποιον τους άρεσε. Μια φάρισα κοπέλλα, ενδιαφέρεται για τις τυχερές που βρίσκουν στο δρόμο τους το ξαυθό τριχητόπουλο. Ένας γέρος συνταξιούχος διαβάζει το Χριστόφορο Κολόμβο και ο μικρός του ανασέει στο ξενοδοχείο, ζηλεύει τον Ταρ'άν, που ανέβηκε στις κορφές των δένδρων, χωρίς... ανασέει. Και για το άσπείο του πράγματος, αν άνα... έρωσε μια τελευταία απάντηση. Δε διάβασα ποτέ μου, είπε μία γυναίκα του λαού. Μήπως έγραψες τίποτα στη ζωή σου; τη ρώτησαν. Όχι, ποτέ μου, είπε εκείνη και «ταυροκοπήθη». Μά τ'όχι αυτό; έμεινε ο περίεργος ρεπόρτερ Παιδάκι μου, δεν ξέρω γράμματα, του απάντησε.

Νέοι κύτταροι

Άρχισαν να κατασκευάζονται στην Αμερική δρόμοι νέου είδους, που χωρίζονται σε 6 ζώνες, 3 προς τα δεξιά κι' άλλες τρεις προς τα αριστερά. Κάθε σφαιρικό θα διαλέγη τη ζώνη την καταλληλότερη για την ταχύτητα του οχήματός του, ούτως ώστε ένα οργάνισμα καμιά φορά να μην παρεμποδίζει τα γρηγορότερα αυτοκίνητα. Ανάμεσα στις ζώνες υπάρχουν λωρίδες από τσιμέντο, πλάτους 60 πόγων, με επιφανειακά κάπως ανώμαλη. Αν λοιπόν ένα αυτοκίνητο λοξοδρομήσει λίγο, βγεί απ' τη ζώνη του και βρεθεί πάνω στη διπλανή λωρίδα, οι τροχοί του παράγουν πάνα στην ανώμαλη επιφάνεια του τσιμέντου ένα χαρακτηριστικό ήχο, που ειδοποιεί το σφαιρικό ότι ξέφυγε απ' τη ζώνη του.

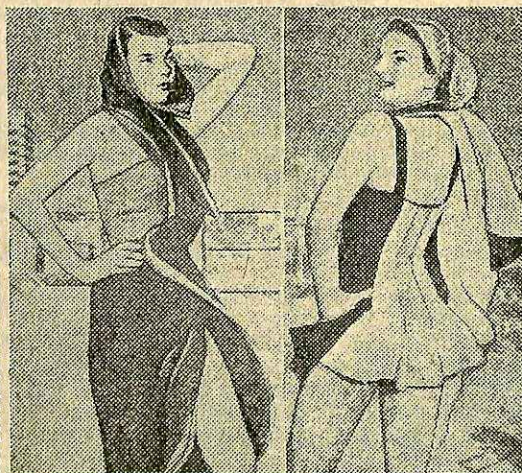
ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΠΟΥ ΕΞΕΤΡΕΛΛΑΝΕ ΤΙΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΔΕΣ

Στη Διεθνή Έκθεση του Αυτοκινήτου, που διοργανώθηκε τον περασμένο μήνα στη Νέα Υόρκη, η αγγλική βιομηχανία θριάμβευσε. Όλοι σχεδόν οι επισκέπτες έβλεπαν την προτίμησή τους για το αγγλικό αυτό αυτοκίνητο. Στη φωτογραφία μας βλέπετε το τελευταίο αεροδυναμικό μοντέλο της «Τζάγουαρ» που κατέκτησε ιδιαίτερα τις καρδιές των Αμερικανίδων.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑ ΤΩΝ ΠΕΖΩΝ

Ο Άγγλος μηχανικός Κ. Τ. Μπάρλου επρότεινε να εφοδιασθούν τα φωτεινά σημεία της τροχιάς με μεγάφωνα για τους πεζούς. Τα φωτεινά αυτά σημεία προορίζονται για τα αυτοκίνητα και οι πεζοί δεν μπορούν να διακρίνουν το σήμα που τους ενδιαφέρει. Χάρη στην εφεύρεση ενός μεγάλου, τα σημεία αυτά συγχρονίζονται με τον φωτισμό, που θα κατευθύνει τα δχήματα, θα δίνουν στους πεζούς απτές διαταγές για το πότε θα μπορούν να περάσουν και πότε θα πρέπει να περιμένουν στο πεζοδρόμιο.

ΤΑ ΝΕΑ ΜΑΓΙΩ

Η Αμερικανίδα σχεδιάστρια μαγιώ Μάργκρετ Νισμάν στην οποία οφείλονται τα πιο πρωτότυπα και κομψά μαγιώ που επιδεικνύονται στις αμερικανικές πλαζ, σχεδίασε για το 1949 τα δυό αυτά μοντέλα. Είναι και τα δυό διχρωμα και προορίζονται μάλλον για την «ώρα του κοκτέιλ» παρά για την ώρα του μπάνιου. Οι λουρίδες του οφθαλμού κάνουν πιο έντονη τις καμπύλες του σώματος. Τα νέα αυτά μαγιώ είχαν μεγάλη επιτυχία και έγιναν περιζήτητα από τις Αμερικανίδες. Η κ. Νισμάν επιπροσέχει να εκτελέσει τις παραγγελίες.

Το σύμβολο της ανδρείας του αρχαίου κόσμου

Ο Αριστοτέλης, ο μεγάλος αυτός Σταγειρίτης, γέννημα και θρέμμα της μακεδονικής γης, που πρωτόδε το φως στα κυματολόγια ακρογιάλια του Άθως, είχε στενές σχέσεις με τη μακεδονική δυναστεία και ιδιαίτερα με το Φίλιππο, γιατί ο πατέρας του Νικόμαχος

— Δεν ντρέπεσαι να τραγουδάς τόσο όμορφα; φώναζε ο Φίλιππος στον 'Αλέξανδρο...

ήταν ο γιατρός της βασιλικής αυλής. Αργότερα ο Αριστοτέλης έγινε παιδαγωγός του Μεγάλου Αλεξάνδρου, ο δάσκαλος που διέπλεσε την ψυχή και το πνεύμα του. Έτσι τ' όνομα του Αριστοτέλη συνδέεται άμεσα με τις ενδοξότερες σελίδες της Ελληνικής Ιστορίας.

Μόλις γεννήθηκε ο Μέγας Αλέξανδρος, ο Φίλιππος έγραψε στον Αριστοτέλη: «Μάθε ότι απέκτησα γιο. Μεγάλη χαρά χρωστάω στους θεούς, όχι γιατί γεννήθηκε το παιδί, αλλά γιατί γεννήθηκε στην εποχή σου. Είμαι βέβαιος πως όταν τον αναθρέψεις και τον εκπαιδεύσεις εσύ, θα γίνει άξιος να με διαδεχθεί στο θρόνο και να διαπρέψει».

Πραγματικά, όταν ο Αλέξανδρος έγινε δέκα τριών ετών, ο Φίλιππος κάλεσε τον Αριστοτέλη, τον ανέθεσε την ανατροφή του διαδόχου και του σύστησε για σχολείο ένα υπαίθριο μέρος που το λέγαν «Νυμφαίον» κι' όπου υπήρχαν μαρμάρινες έδρες και σκιερές δέντροστοιχίες για περίπατο. Έτσι η διδασκαλία γινόταν πάντα στο υπαίθριο.

Η πρόβλεψη της επιστολής του Φιλίππου επαληθεύσε κατά γράμμα. Ο Αριστοτέλης καταπράυνε και χαλιναγώγησε τη σφοδρότητα των όρμων του μεγάλου μαθητού του, του αναπτέρωσε το φρόνημα για έργα μεγάλα και θαυμαστά, τον έμαθε να περιφρονεί τις υλικές απολαύσεις. Ίδιος όμως του ενέπνευσε τον πόθο να πραγματοποιήσει τη μεγάλη εκείνη ιδέα που ο Αριστοτέλης διεκήρυξε στα «Πολιτικά» του: «Το γένος των Ελλήνων μπορεί να εξουσιάσει όλων, αν ενωθή σ' ένα κράτος...».

Παράλληλα με τ' άλλα μαθήματα, ο Αλέξανδρος μάθαινε και γυμναστική, γιατί ο Αριστοτέλης πίστευε πως μονάχα σ' γερό σώμα μπορεί να υπάρχει υγιής ψυχή. Έτσι άποχτησε συμμετρία στα μέλη του σώματος, ρωμαλέότητα, θαυμαστή καρτερία στις πιο επίμοχθες πορείες

Ο Μέγας
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

δια, και κούρευε με εξαιρετική επιμέλεια τα μαλλιά του...

Για τους αρχαίους Έλληνες η μουσική ήταν το απαραίτητο συμπλήρωμα της γυμναστικής. Η γυμναστική έπλαθε την αρμονία του σώματος, η μουσική την αρμονία της ψυχής και του πνεύματος. Ο μαθητής του Αριστοτέλη, καθώς μάς αφηγείται ο Πλούταρχος, έμαθε τόσο καλά να παίζει κιθάρα και να τραγουδά, ώστε μία μέρα που τραγουδούσε σε κάποιο συμπόσιο, ο Φίλιππος, έχοντας τη γνώμη ότι η μεγάλη εμπειρία στη μουσική παιδεία μονάχα σ' εκείνους που την έχουν για βιοποριστικό τους επάγγελμα, σκώθηκε και φώναζε στον Αλέξανδρο:

— Δε ντρέπεσαι να τραγουδάς τόσο όμορφα;...

Αλλά ο δάσκαλος του γιου του είχε έντελως αντίθετη γνώμη. Γι' αυτό φρόντισε να δώσει στον Αλέξανδρο την αριώτερη μουσική μόρφωση. Πιο πολύ απ' όλα τα όργανα, τον Αλέξανδρο τον συγκινοῦσε και τον έπαινε ο αὐλός. Η μουσική του αὐλού πολλές φορές τον μεθούσε σε τέτοιο σημείο, ώστε να ζωντανεύουν μπροστά τα μουσικά δράματα. Κάποτε ένας σπουδαίος αὐλητής; ο Αντιγενίδης, έπαιξε στον αὐλό ένα πολεμικό θούριο των αρχαίων. Ο Αλέξανδρος αναστηκώθηκε ξαφνικά και ζώσθηκε τ' άρματα του, γιατί με τη φαντασία του έβλεπε μπροστά του έχθρους! Τόσο τον είχε μαγέψει και συναρπάσει η μουσική.

Εκτός από τα άλλα μαθήματα που δίδασκε στον Αλέξανδρο ο Αριστοτέλης, του ενέπνευσε και την αγάπη προς την ποίηση. Απ' όλους τους αρχαίους ποιητές, ο Αλέξανδρος αγαπούσε προπάντων τον Όμηρο. Κάποτε, στη μάχη των Αρδύλων, μεταξύ των άλλων λαφύρων βρέθηκε και ένας χρυσός λιθοκόλλητος νόσθης. Ένώ οι άλλοι συζητούσαν σε τί θα μπορούσε να χρησιμεύσει αυτός ο νάρθηξ, ο Αλέξανδρος τους διέκοψε και τους είπε:

— Ένας τέτοιος νάρθηξ σε τίποτε καλύτερο δε θα μπορούσε να χρησιμεύσει παρά για τη φύλαξη των ποιημάτων του Όμηρου.

Τα έπη του Όμηρου ο Αλέξανδρος τα θεωρούσε ως το άραιότερο προϊόν του ανθρώπινου πνεύματος. Ίδιως θαύμαζε και διαβάσε την Ιλιάδα, που την νόμιζε και την άνωμαζε «πολεμικής άρετης» έφοδιον». Έδωσε λοιπόν την Ιλιάδα, θεωρημένη και διορθωμένη απ' τον Αριστοτέλη, μέσα στο χρυσό λιθοκόλλητο νάρθηκα, που ποτέ πια δεν τον αποχωριζόταν ο Αλέξανδρος. Τον κουβαλούσε πάντα μαζί του στις μακρινές του εκστρατείες και το βράδυ, για να νάνε προσφυγμένος, τον τοποθετούσε κάτω απ' το προσκέφαλό του.

Ο Αλέξανδρος διδάχτηκε απ' το σοφό του δάσκαλο, όχι μόνο τα «ήθικα» και «πολιτικά» μαθήματα, αλλά και τα βαθύτερα μυστήρια της φιλοσοφίας, τις «ακροασματικές» ή «επιστημικές» διδασκαλίες — όπως λέγονταν τότε — και που παράμεναν απόρρητες για το πολύ πλῆθος των μαθητών. Μερικές από τις διδασκαλίες αυτές, ο Αριστοτέλης τις έέδωσε κάποτε σε βιβλίο. Ο Αλέξανδρος προσδλήθηκε και έγραψε στον παλαιό του δάσκαλο ένα μικρόχαλο γράμμα.

Ο Αριστοτέλης όμως του έστειλε μία πνευματώδη απάντηση, που ασφαλώς καταπράυνε το θυμό του. Στον Αριστοτέλη οφείλονται, κατά τον Πλούταρχο, και οι Ιατρικές γνώσεις που είχε αποκτήσει ο Αλέξανδρος. Οι γνώσεις αυτές δεν ήταν καθόλου εύκαταφρόνητες. Απεναντίας μάλιστα, επέτρεπαν συχνότατα στον Αλέξανδρο να αντικαθιστά τους γιατρούς! Όταν αρρώσταιναν οι φίλοι του, όχι μόνο τους έδινε Ιατρικές συμβουλές και τους επέβαλλε άρισμένη δίαιτα, αλλά κάποτε τους έγραψε και συνταγές. Το πράγμα είνε τόσο αξιοπερίεργο ώστε κανένας σχεδόν άπιστευτο. Κανείς όμως δεν μπορεί ν' αμφιβάλλει, όταν το επιβεβαιώνει ο Πλούταρχος.

ΤΑΚΗΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

Όταν αρρώσταιναν οι φίλοι του, ο Αλέξανδρος τους έδινε Ιατρικές συμβουλές...

BIBΛΙΑ ΜΕ άνθρωπινο δέρμα

Μιά νεοηρή διαστροφή

«Το ανθρώπινο δέρμα μπορεί να υποστηρίξει κατεργασία, σαν το δέρμα πολλών άλλων θηλαστικών. Η δέψις του μπορεί να γίνει όμοια με του πετσίου του μοσχάρου, παρουσιάζει όμως μια ουσιαστική διαφορά απ' αυτό: ότι είναι παχύτερο στο μέρος της κοιλιάς».

Αυτά γράφει ένα παλιό «Έγχειρίδιον Βυρσοδεψίας και Δερματοουργίας». Τα επιβεβαιώνει δε η χρησιμοποίησης του κατεργασμένου ανθρώπινου δέρματος για διαφόρους σκοπούς και ιδίως για το δέσιμο βιβλίων.

Η αλήθεια είναι ότι το δέρμα αυτό, όσο άριστα κι' αν έχει γίνει η κατεργασία του, έχει πάντοτε χρώμα κιτρινωπό και όχι ελάχιστα ελκυστική. Συνεπώς, η μαγία που είχαν μερικοί συλλέκτες για τέτοια δέσματα βιβλίων, αποτελούσε απλώς και μόνον μια νεοηρή ψυχική διαστροφή, χωρίς καμιά αισθητική βάση.

Οι περισσότεροι απ' αυτούς τους συλλέκτες ήταν γιατροί ή φοιτητές της Ιατρικής, προφανώς γιατί μπορούσαν εύκολα να βρουν ανθρώπινο δέρμα, απ' τα χειρουργεία και τα νεκροτομεία.

Το μακάβριο αυτό πάθος πρωτοεμφανίστηκε στην Αγγλία. Το πρώτο απ' τα γνωστά βιβλία, είχε δεμένο με ανθρώπινο δέρμα, ήταν ένα «Έγχειρίδιον Ανατομίας» του δόκτορος Άντονι Τσίου (1721-1773). Ο ίδιος γιατρός είχε και δυο άλλα τέτοια βιβλία. Το δέσιμο του ενός απ' αυτά είχε γίνει με το δέρμα μίας γυναίκας που είχε θανατωθεί ως ατίμητη.

Άλλος Άγγλος γιατρός του 18ου αιώνα, ο Τζων Χούντερ, είχε ένα «Έγχειρίδιον Δερματικής Ασθενειών», δεμένο με δέρμα ανθρώπινο. Το δέσιμο του δηλαδή ήταν ανάλογο με το περιεχόμενό του...

Το 1920, ο Γάλλος γιατρός Λεγκράν δημοσίευσε σ' ένα περιοδικό μια όμοια ομιλία, ότι, προ 40 ετών, φοιτητής ακόμη, είχε δώσει ένα αντίτυπο της «Κωμωδίας του Θανάτου» του Θεοφίλου Γκατιέ με δέρμα κομμένο απ' την πλάτη ενός αζητήτου πτώματος. Έπειτα το είχε χαρίσει σ' ένα φίλο του, συλλέκτη μακαβρίων αντικειμένων.

Τον ίδιο περίπου καιρό, ένας βιβλιοδέτης απέκλυσε ότι είχε δώσει αρκετά βιβλία με ανθρώπινο δέρμα, για λογαριασμό κάποιου δόκτορος Αμόνγκ. Ένα απ' αυτά ήταν ο «Επίκαιρος του Γυναικείου Στήθους» του Μερσιέ ντε Κομπιέν, δεμένο με δέρμα απ' τους μαστούς μίας γυναίκας. Το δέρμα αυτό διατηρούσε α-

κόμη και τη θηλή, που αποτελούσε κάτι σαν παράξενη διακόσμηση του εξωφύλλου. Ένα άλλο πάλι βιβλίο του δόκτορος Αμόνγκ, αντίτυπο των «Τριών Σωματοφυλάκων», είχε δεθεί με ανθρώπινο δέρμα σπινθηρισμένο με τη σκηνή μίας μονομαχίας της εποχής του Λουδοβίκου ΙΓ'.

Ακόμη περιεργότερα είχε βεβαιώσει τα βιβλία, τα δεμένα με δέρμα του συγγράφει των. Ένα τέτοιο βρίσκεται στην κατοχή ενός Αμερικανού στο Τσιντίνι. Έχει γραφή από κάποιον Γερμανό, δνόματι Κάουφμαν, που δεν μπόρεσε σ' όλη του τη ζωή να γίνει γνωστός με τη λογοτεχνική παραγωγή του, και γι' αυτό επέζησε τη μεταθανάτια φήμη, αφήνοντας έντολη να χρησιμοποιηθεί το δέρμα του για το δέσιμο ενός βιβλίου του.

Σε μία βιβλιοθήκη της Βοστώνης υπάρχει άλλο ένα τέτοιο βιβλίο: η αυτοβιογραφία ενός περιβόητου λωποδύτη της Μασαχουσέτης, δεμένη με το δέρμα του.

Αλλά κι' ένα αντίτυπο της μεταφράσεως των «Γεωργικών» του Βιργιλίου απ' το Γάλλο ποιητή Ντελίλ είχε στο δέσιμό του δέρμα αυτού του ποιητού, χωρίς όμως τη συγκατάθεσή του ίδιου. Ένας φοιτητής, κάποιος Αιμέ Λερουά, μπήκε κρυφά στο δωμάτιό όπου βρισκόταν το βιβλίο, σπασμένο σώμα του Ντελίλ, κι' έκοψε δυο μικρά κομμάτια απ' το δέρμα του, χωρίς να τον ιδεί κανείς. Τα πήγε έπειτα σ' ένα βιβλιοδέτη και τον έβαλε να τα κολλήσει στο εξωφύλλον ενός καλλιτεχνικού αντίτυπου της μεταφράσεως των «Γεωργικών» και να τα σκεπάσει μ' ένα διαφανές κάλυμμα για να προστατευούνται απ' τη φθορά. Έβαλε έπειτα το βιβλίο αυτό στη βιβλιοθήκη του και το καμάρισε σ' όλη του τη ζωή, σαν ανεκτίμητο θησαυρό.

Τέλος, ο περίφημος Γάλλος αστρονόμος Κάμιλλος Φλαμαριόν είχε στην κατοχή του ένα βιβλίο αστρονομικό, δεμένο με το δέρμα των άγων μίας θαυμαστρίας του, που του το είχε κληροδοτήσει με τη διαθήκη της, αλλά με τέτοιο τρόπο ώστε να μη μάθει ποτέ ο Φλαμαριόν το όνομά της.

□ □

Οι υψηλότερες θερμοκρασίες

Οι επιστήμονες είναι σήμερα εις θέσιν να παραγάγουν θερμοκρασίες, έμπρός στις οποίες χωρίς ακόμη... κι' η Κόλασις τού Δαντή!

Το σπουδαιότερο μέσον δημιουργίας τέτοιων υψηλότερων θερμοκρασιών είναι ο ηλεκτρικός φούρνος που έφευρε ο Γάλλος χημικός Μουσσάν και που φτάνει εύκολα τους 2.000 - 3.500 βαθμούς, για βιομηχανικούς σκοπούς. Στα επιστημονικά έργα στήρια, ο ίδιος φούρνος μπορεί ν' αναπτύξει δίχως δυσκολία θερμοκρασία 4.000 βαθμών. Το ρεκόρ στο οποίο έχουν φτάσει οι επιστήμονες με τον ηλεκτρικό φούρνο, είναι 6.600 βαθμοί.

Μιά άλλη πηγή υψηλών θερμοκρασιών, απαραίτητη στη σημερινή μεταλλοβιομηχανία και μεταλλουργία, είναι η φλόγα του δευτέρου, που λιώνει και συγκολλά τα μέταλλα. Η μέση θερμοκρασία της φτάνει τους 2.000 βαθμούς, είναι δηλαδή αρκετή για να λιώσει ή πλαστική ή για να βράσει το σίδημο.

Ωστόσο, οι υψηλότερες αυτές θερμοκρασίες είναι μηδαμινές μπροστά σ' εκείνες που υπάρχουν στο Άπειρον. Πραγματικά, ώρισμένοι «νεφελοειδείς», που απέχουν διακατομύρια χιλιόμετρα απ' τη Γη, υπολογίζεται ότι έχουν την άπαστην θερμοκρασία των 71.000.000 βαθμών! Αν ζεσταίνονταν τόσο ο πλανήτης μας, θα μετεβάλλετο μέσα σε μία στιγμή σ' ένα σύννεφο αέριων.

ΤΑ ΛΕΥΚΑ και τὰ κόκκινα κρασιά

Με ποιά φαγητά ταιριάζει τὸ καθένα

Η περίφημη σχολή του Σαλέντου, στα έμμετρα υγιεινά παραγγέλματά της, συνιστούσε τὸ λευκὸ κρασί. «Εἶσι, ἀνάμεσα σ' ἄλλα, ἀναφέρονται τὰ ἑξῆς: «Περισσότερο θρεπτικὸ ἀπὸ τὸ χρωματιστὸ καὶ παχὺ κρασί εἶνε τὸ λευκόν». Κι' ἕνας ἄλλος στίχος λέει: «Τὸ κόκκινον κρασί προκαλεῖ δυσκοιλιότητα καὶ βλάπτει τὸ μέταλλον τῆς φωνῆς».

Η ίδια σχολή ἔκανε ἀναρίθμητες διακρίσεις τῶν κρασιῶν, ἀνάλογα μὲ τὴ γεύσι, τὴ διαύγεια, τὴν ὄσμη καὶ τὸ χρῶμα τους. Συνιστοῦσε, ἑξ ἄλλου, σὲ κείνους πού εἶχαν παρατηρήσει ἀποθροῶν νὰ... ξαναπιῶν τὸ ἄλλο πρῶτ, γιὰ νὰ διορθώσουν τὸ στομάχι τους.

Εἶνε αὐτονόητο ὅτι αὐτὰ τὰ παραγγέλματα στηρίζονταν πάνω σ' ἐμπειρικὰ δεδομένα. Ἡ ὀρθότης μερικῶν απ' αὐτὰ ἐπιβεβαιώθηκε, ὥστόσο, ἀπὸ τὴ σημερινὴ ἐπιστήμη.

Τὸ λευκὸ κρασί, ὅταν εἶνε ἀγνόν, διεγείρει τὸ νευρικὸ σύστημα καὶ παρέχει μιά γενικὴ εὐφορία σ' ὁλόκληρον τὸν ὀργανισμό. Αὐτὴ ἡ διεγερσις γίνεται, ὅμως, μὲ βραδὺ ρυθμό, ἐνῶ συμβαίνει τὸ ἀντίθετο μὲ τὸ κόκκινον κρασί, πού, λόγω τῆς μεγαλύτερης περιεκτικότητός του σὲ οἶνονεσμα, προσβάλλει ταχύτερα τὸν ἐγκέφαλον κι' ἔπειτα ἀπὸ μιά βίαιη, ἀλλὰ παροδικὴ διεγερσις, ἐπιφέρει τὴ γνωστὴ στοὺς οἶνοπότες χάνωσις.

Η διαφορά μεταξύ τῶν λευκῶν καὶ τῶν κόκκινων κρασιῶν εἶνε κυρίως ἡ ἑξῆς:

Στὰ λευκὰ κρασιά, τὸ μοναδικὸ σχεδὸν ἀποτελεσμα τῆς ζυμώσεως εἶνε ἡ μεταβολὴ τοῦ σακχαροῦ πού περιέχεται στὸ γλυκεὸς σὲ οἶνονεσμα. Στὰ κόκκινα, ὅμως, λόγω τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖον παρασκευάζονται, συμμετέχουν στὴ ζύμωσι καὶ τὰ στερεὰ μέρη τοῦ σταφυλίου — κουκούτσια, τσαμπιά, κλπ. — καθὼς καὶ οἱ φλούδες. Ὅλα αὐτὰ εἶνε ἀπαραίτητα γιὰ νὰ γίνῃ τὸ κόκκινον κρασί. Οἱ φλούδες π. χ. τοῦ δίνουν τὸ χρῶμα τους, τὰ τσαμπιά τὴ δριμύτητά τους (σπιρτάδα) καὶ τὰ ὀξέα τους, τὰ κουκούτσια τὴν ταννίνη καὶ τίς λιπαρές οὐσίες (γι' αὐτὸ τὰ κόκκινα κρασιά εἶνε παχεῖα).

Τὸ κόκκινον κρασί, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἐπιδρᾷ ταχύτερα στὸν ἐγκέφαλον, εἶνε ἐπίσης βαρὺ στὸ στομάχι καὶ προκαλεῖ δυσκοιλιότητα λόγω τῆς ταννίνης πού περιέχει. Γιὰ τὸν ἴδιον λόγο ἔχει δυσμενὴ ἐπίδρασι στὴ σωή. (Ἡ ταννίνη ἔχει στυπτικὴ ἐνέργεια καὶ ἀποξηραίνει τὴν κοιλότητα τοῦ στομάχου καὶ τὸ λάρυγγα).

Προκειμένου, ὅμως, γιὰ τὰ παλὰ κρασιά, εἶνε προτιμώτερα τὰ κόκκινα ἀπὸ τὰ λευκὰ, γιατί ἔχουν ἰσχυρότερη διεγερτικὴ καὶ τωνατικὴ ἐπίδρασι ἀπὸ τὰ λευκὰ. Αὐτὸ ὀφείλεται στὸ ὅτι παρέχουν μεγαλύτερον ἀριθμὸν θερμίδων. Στὴν περίπτωσι ὅμως αὐτῇ, δὲν προκρίνεται γιὰ ποτό, ἀλλὰ γιὰ ἀληθινὸ φάρμακον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ὁ ἀσθενὴς θὰ πῇ μόνον δυὸ δάχτυλα.

Ὅπως δὲ ποτέ, τὸ λευκὸ ἢ τὸ κόκκινον κρασί, μὲ τὴν προϋπόθεσι ὅτι δὲν κάνει κανεὶς κατὰχρησι, ἀποτελεῖ ζήτημα γούστου καὶ... φαγητοῦ.

Νὰ τί συνιστοῦν σχετικὰ οἱ εἰδικοί: Ἀποτελεῖ, πρῶτα - πρῶτα, σφάλμα τὸ σερβίρισμα κόκκινου κρασιοῦ μὲ ψάρια. Τὸ ἴδιο κι' ὅταν προκρίνεται γιὰ ἀρωματισμένα ἢ γλυκὰ κρασιά μὲ φαγητὰ πού περιέχουν ζυμαρικά (π. χ. μ' ἕνα γιουβέτσι). Τὰ ἀδύνατα κρασιά δὲν πᾶνε μὲ ψητὰ κρέατα καὶ γενικὰ μὲ πικάντικα φαγητὰ, ὅπως καὶ τὰ «ξηρὰ» κρασιά (σέκ), μὲ γλυκὰ φαγητὰ.

Μὲ τὰ κρύα ὀρεκτικὰ ταιριάζουν τὰ λευκὰ, ἀδύνατα καὶ ἐλαφρὰ κρασιά. (Μποροῦν νὰ εἶνε ἀρωματισμένα, ἀλλὰ πολὺ ἐλαφρὰ). Μὲ τὴ σοῦπα, τὰ λευκὰ καὶ ἀδύνατα κρασιά. Τὸ μοσχάτο κρασί, κι' ἂν ἀκόμη εἶνε πολὺ ἐλαφρὸ, ἀποκλείεται. Μὲ τὰ ζυμαρικά (μακαρόνια, χυλοπίτες, λαζάνια κλπ.) μποροῦν νὰ σερβιρισθοῦν κόκκινα κρασιά, ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶνε πολὺ ἐλαφρὰ καὶ νὰ μὴν ἔχουν ἀρωμα. Μὲ τὰ ψάρια πηγαίνουν τὰ λευκὰ κρασιά, πού εἶνε λίγο στυφὰ ἢ, ἀντίθετα, ἐκείνα πού πλησιάζουν στὸν τύπον τῶν ἀφρώδων. Μὲ τὰ ψητὰ ταιριάζουν τὰ παλὰ μοσχάτα κρασιά. Μὲ τὰ φρούτα καὶ τὰ γλυκὰ πηγαίνουν τὰ γλυκὰ κρασιά. Μὲ τὰ παγωτὰ, τὰ ἀφρώδη τοῦ τύπου τῆς σαμπάνιας.

Ἀλλὰ κάθε εἶδος κρασιοῦ ἀπαιτεῖ εἰδικὰ ποτήρια γιὰ τὸ σερβίρισμα. Τὰ λευκὰ κρασιά πρέπει νὰ σερβίρονται μέσα σὲ λεπτὰ καὶ στενόμακρα ποτήρια, τὰ κόκκινα μέσα σὲ πλατεῖα καὶ χονδρὰ (στὸ σχῆμα τοῦ βαρελιοῦ) καὶ τὰ ἀφρώδη σὲ ποτήρια μὲ ψηλὸ πόδι καὶ πολὺ πλατεῖα στὸ ἐπάνω μέρος. (Ὅπως τῆς σαμπάνιας).

ΤΟ ΑΔΕΙΑΣΑΝΕ

— Σοῦ γράψανε σ' ἕνα χαρτί τί σοῦ ἔστειλε μέσα στὸ δέμα ἡ μητέρα σου γιὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃς!...

ΖΗΓΡΑΦΙΔΟΥ

Με τὸ παντοτε βαμματουργὸ σύστημα

«ΖΗΓΡΑΦΙΔΟΥ»

τελειοποιεῖσθε στὴν ὥραία Τέχνη νὰ κόβετε καὶ νὰ ράβετε χωρίς κούκλες καὶ πρόδες! Διὰ τοὺς ἀπόρους τὰ διδασκὰ ἡ-λαττωμένα.

ΑΘΗΝΑΙ: Ὑπερίδου 3 (Σύν/μα)
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Βασ. Κων/νου 73
ΘΕΣ/ΝΙΚΗ: Πρίγκηπος Νικο-
λάου 32.

73

για να εκπληρωθούν οι πόθοι σας. Υπομεινείτε και χειροπύκτη το ζήτημα με διπλωματία.

«Κιόσκι — Πράσινα»
Α.Τ.Α. — Κ.Κ.: Δημιουργήσατε μιάν ιστορία, ενώ γνωρίζετε το αποτέλεσμα του. Έκλειψαν τωρα πονά. Σεις έχετε περισσότερο θάρρος ν' αντιμετωπίσετε τη ζωή. Έκλειψαν όμως είναι γυναίκα. Έκλειψαν πως η απομάκρυνσή σας θα της ελαφρώσει κάπως τον πόνο. Ισως της φέρη και καμιά απογοήτευση και συνδεθή με κανένα άλλο πρόσωπο. Υποδοχθήτε την και σεις.

«Αστέρ, που έσβυσε»
Αν αυτός απομακρυνθήκε, αυτό σημαίνει ότι ποτέ δεν αγαπούσε, και όλα τα λόγια που ήταν ψευτιά. Δεν πρέπει συνεπώς να χάσετε την αξιοπρέπεια σας για έναν άνθρωπο που δεν ήταν αξιος της αγάπης σας. Πιείτε τον έρωτά σας και προσπαθήστε να συνάψετε ψυχικά.

«Πονεμένη μικρή μαμά»
Α.Δ.: Πρέπει να ζήσης για να μεγαλώσης το παιδί σου, να το μάθης να θυμάται ότι ο πατέρας του ήταν ένας ήρωας. Να πείτε, στην Έλβετία, να γίνετε γρήγορα καλά, και να γυρίσετε ύστερα στο παιδί σας.

«Αι δύο όρφαναί»
Δεν σας λέω: Για τους έχασατε και να κутάτε τα μαθηματά σας. Ξέρω ότι είσατε εθσιμενιτες σ' αυτό το ζήτημα. Αλλά πρέπει να είσατε και λογικά. Μια μεγάλη συμπάθεια στη δική σας ηλικία μεταφράζεται σε φίλια και όχι σε έρωτα. Γιατί ο έρωας προϋποθέτει και κάποιο σκοπό. Αυτός ο σκοπός λείπει για την ώρα από σας. Τελειώσατε πρώτα τις σπουδές σας. Έχετε μπροστά σας όλο τον καιρό.

«Μαρίαν Μοντέζ»
Α.Σ.: Βισαθήκατε πάρα πολύ να του προσφέρετε την εμπιστοσύνη σας, αφού δεν έχετε τη δυνατότητα είναι. Βλέπετε τώρα τι παθαίνετε; Πάει μαζί σας. Φανήτε, λοιπόν, πού σόσθη και κутάτε για να καταλάβετε με ποιόν έχετε μπλέξει.

«Χαμένην ετυχίαν»
Να μη συνεχίσετε, γιατί δεν είναι σωστός. Ο άνθρωπος που αγαπά πραγματικά δε συντροφεύεται από επιπόλεια κορίτσια ούτε γυρίζει στη γειτονιά σας από πείσμα. Κρατά την αξιοπρέπεια του και σέβεται τη γυναίκα που αγαπά. Καλά έκαναν, λοιπόν, οι γονείς σας, που δεν τον δέχθηκαν για γαμπρό, γιατί από την επιπόλαιότητά του θα σας έκανε πολύ δυστυχισμένη.

«Γ.Μ.Μ.Γ.» Άλιβερίοι:

PERMANENT

ΦΑΡΔΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ
ΚΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ
Ίδου το μυστικό μας

Μ. Λαμπρόπουλος

Άγ. Κωνσταντίνου 12, τηλ. 53-100

Σημ.: Αι προσκομίζουσαι το παρόν απόκομμα λαμβάνουν δωρεάν κόπτι.

ΙΑΤΡΟΣ

Ειδικός δερματολόγος

ΓΑΣΣΟΣ ΣΚΑΠΕΤΟΡΡΑΧΗΣ

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΠΡΟΣΩΠΟΥ
ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
Ταχεία και ανώδυνη
Ίατρειαν: Γερανίου 33
Δεχεται 2-7 π.μ.
Τηλ. 53-539

Είσατε ακόμα πολύ νέος, άσχημότητα και σας λείπει για την ώρα η οικονομική και η κοινωνική ανεξαρτησία. Κάνετε υπομονή. Αργότερα, όταν αποκτήσετε πείρα και περισσότερη λογική, θα βλέπετε αλλιώς τα πράγματα.

«Μοσχολάκια»
Β.Ο.Λ.Ο.Υ.: Νομίζω ότι η σχέση αυτή θα μείνει ένα απλό περιστατικό της ζωής σας. Οι δικές σας δεν θα θελήσουν λόγω της διαφοράς της ηλικίας. Έκτος αν βρουν συμφέρον στα συγκατατήσι στοιχεία και τότε συγκατανεύσουν. Εκεί πρέπει να στηριχθήτε και σεις για να τους πείσατε.

«Μάρκον Γαδριήλ»
Την παροιμία την ξέρετε: ότι δε θέλεις να σου κάνουν μόνιμο κακό. Σεις όμως το παρακάνατε. Καρδός εινε να σταματήσετε. Πέσατε στον πατέρα σας, να σας βοηθιά καλή κοπέλα να την παντρευθήτε, ν' αφοσιωθήτε στην οικογένειά σας και να γίνετε ένας τίμιος οικογενειάρχης.

«Πονεμένη χωριάτιά»
Π.Ο.Λ.Ο.Υ. — Κ. — Θ.Θ.Α.: Ένας τίμιος άνθρωπος προσφέρει τη φίλια του σε δύο κοπέλες. Αν με το χρόνο η φίλια εξελιχθή σε έρωτα για τη μια απ' τις δύο, τότε παίρνει το μέρος και της το λέγει. Δεν βλέπω το λόγο, να της απαγορεύετε να παύση τις σχέσεις της με την άλλη. Δεν πρέπει να φανήτε απολίτιστοι. Αυτά όλα βέβαια, αν σκοπεύετε να την παντρευθήτε.

«Λουλούδι στο γκρεμό»
Κ.Β.: Δεν είναι όλοι οι ναυτικοί όπως τους χαρακτηρίζετε. Αυτός θέλησε απλά να έπωληθή από μια στιγμή άδυναμίας σας. Απορά πως έσείς μια μορφωμένη και λογική κοπέλα ξεπεράσατε τόσο πολύ και δεχθήκατε. Ήλπιτε από όσα είπε και έκανε να συνεχίσετε τις σχέσεις μαζί του. Απομακρυνθήτε εγκαίρως για να μην δυστυχίσετε.

«Αμύχων νύμφη»
Δεν είναι τόσο εύκολο να επιβάλει τη θέλησή σας σε μια γυναίκα, που μπορεί να είναι λυτρωμένη ψυχικά απ' όλες αυτές τις ανόητες και άσκοπες σχέσεις και που, στη ζωή της, έχει καθορίσει πρόγραμμα μιας τίμιας, οικογενειακής ζωής. Δεν σας συμβουλεύω να συνεχίσετε. Μου ζητήσατε ένα βισαθήκατε. Ζητήσατε να σας στείλουν όλο. Ζητήσατε να σας στείλουν από τας Αθήνας, το «Εκείνη και εσύ νέ μου!» Είναι το μόνο κατάλληλο για να πάρει μια ιδέα των υποχρεώσεών σας στη ζωή.

«Αόρατον Άγγελον»
Κ.Ο.Ρ.Ι.Ν.Θ.Ν.: Η ζωή προβάλει πολλά ερωτήματα. Το δικό σας δεν είναι δύσκολο. Συμμορφωθείτε με τη γνώμη των γονέων σας.

«Ασθενή ύπαρξη»
Απλήγησα ιδιαίτερος. Συμμορφωθείτε, όπως σας γράφω.

«Κοιτοβόλι»
Δεν έχετε δικαίωμα να τον βρίζετε. Αυτό τον τρόπο, αφού το φταίξιμο είναι δικό σας. Σας αγαπά και τον αγαπάτε. Παντρευθήτε για να ζήσετε και οι δύο ευτυχισμένοι.

«Μανά»
Δεν έχω παρά να σας ευχηθώ καλά στέφανα.

«Φρίντερικ Σόλφ»
Αυτή η μανία σας θα σας καταστρέψει. Ο σαδισμός είναι ένα από τα χειρότερα ελαττώματα.

«Καλαμίαν»
Α.Ρ.Ε.: Μετά προσόντα και την όμορφη σας γρήγορα θα βρήτε έναν καλό σύντροφο στη ζωή σας. Είσατε ακόμα μικρή. Μην βιάζεστε.

«Σπανιόλα»
Α.Φ.Σ.: Δεν πρέπει να παίρνετε ως βάση μόνο τις γλυκές ματιές. Βρήτε την ευκαιρία να σας μιλήσει, να δει τι θέλει για να ησυχάσετε κι έσείς.

«Μπουμπουκί»
Α.Ν.Θ.Ι.Σ.Ι.: Μην απελπίζεστε και μη βάζετε τόσα ελπίδες. Ίσως στο μυαλό σας, σε συλλογισμούς ποτέ μη τυχόν σε σας είπε η φίλη σας εινε σά. Ας αμφισβηλέτε γιατί δεν σά. Ας εξακρίβωνε: "Αν εινε ψέμα, τότε προσπαθήστε να τον βρήτε, να τον ζητήσετε, συγγνώμη και να εξηγηθήτε μαζί του.

«Γκρίζον Άετό»
Είσατε ασφαλώς τίμιος νέος και η κοπέλα που θα σας γνωρίσει θα γίνει εύτυχη ως σύζυγός σας. Μην σπαταλάτε τις σκέψεις σας σε υποθέσεις. Όταν θα γίνετε εντελώς καλά, βρήτε μια νέα που να σας άρεση και ζητήστε την για γυναίκα σας. Έτσι θα ευτυχίσετε.

«Μονότονον»
Κ.Α.Ρ.Δ.Ι.Α.Ν. — Θ.Ε.Σ.Ν.Ι.Κ.Α.: Για να το διαδίδει αυτό σημαίνει ότι σας αγαπά. Ξεσηγήστε μαζί του ή στην ανάγκη με τον πατέρα του και μου ελαγγραφείτε.

«Μ.Π.Ο.Ε.Λ.Λ.Η.»
Δεν δημοσιεύουμε τέτοιου είδους άγγελίες στο «Γραμματικό».

«Γαρυφαλίου»
Α.Β.Γ.Δ.: Ν' αποκαταστήσει και ν' αγαπήσει τη γυναίκα σας.

«Πονεμένη Κουρά»
Ρ.Ο.Ν. 16 — 18: Να επιστρέψετε με το καλό κι αν δειτε ότι σας έχει μείνει πιστή να την πάρετε. Πάντως τίποτα δεν σας υποχρεώνει γ' αυτό, εκτός αν με τους τρόπους σας την έχετε κάνει δυστυχισμένη.

«Κεραινοδόλο»
Ε.Ρ.Ω.Τ.Α.Π.Β.: Να μη βιάζεστε ποτέ στη ζωή σας, γιατί θα γίνετε δυστυχής. Με τον ίδιο τρόπο που νομίζετε ότι αγαπήσατε από τη νέα, έτσι θ' αγαπήσετε κι άλλη και θα εγκαταλείψετε τη δεύτερη, όπως εγκαταλείψατε την πρώτη. Η βία σας κάνει να παραφέρεστε.

«Μία απογοητευμένη»
Α.Ν.Κ.Α.Ρ.Δ.Ι.Α.Ν. — Γ.Α.: Αν οι γονείς και τον δύο σας δεν έχουν καμιά αντίρρηση, δεν υπάρχει λόγος να τον παύσετε και να στενοχωρηθείτε. Το ζήτημα της νέας καταστάσεώς του δεν έχει καμιά σχέση.

«Αύτον άγαπώ»
Εξηγήστε στη μητέρα σας, παρακαλέστε την να σας βοηθήσει και λάβετε το μέρος να πητε στο δευτερό, ότι έχετε δώσει το λόγο σας στον πρώτο και ότι σας εινε αβύ. Ιατο να ενώσετε την τύχη σας με έναν άνθρωπο που απλά συμπαθεί, ενώ τον άλλο τον αγαπάτε ελκρινά.

«Η Ζωή του παιδιού»
Αν το συμπαινε γίνετε καλός φίλος.

«Φτωχόν πονεμένην»
Α.Π.Α.Ρ.Χ.Ι.Ω.Τ.Ο.Π.Ο.Λ.Α.: Να διαφωρίσετε για όσα σας είπαν και να συνεχίσετε να του γράφετε. Αν εινε τίποτα, θα το εινε γιατί πλημυριάζει η καρδιά του από αγάπη για σας.

«Μιαν άναποφάσι»
Α.Ν.Π.Ε.Μ.Β.: Είσατε τόσο καλή τόσο ευγενική, που με τη γνώμη των γονέων σας.

ΚΟΠΤΙΚΗ-ΡΑΠΤΙΚΗ
Α.Δ.Η.Μ.Η.Τ.Ρ.Ι.Α.Δ.ΟΥ
ΑΡΓΕΝΤΙΝΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ (ΠΡΩΗΝ ΒΟΥΛΙΑ) 23.662

τους τρόπους σας και τα λόγια σας. Θα του αφερέστε σιγά-σιγά κάθε ελαττωματικό και σεις να τον αγαπάτε και να τον σέβεσθε. Κανονίστε όμως τα ζητήματά σας με τέτοιο τρόπο που να μη φέρον αντίρρησης οι δικοί σας.

«Ενα άπλετισμένο»
Α.Ν.Π.Ο.Ε.Λ.Λ.Ι.Ε.Ι.: Θα έπρεπε εξ αρχής ο δεσμός σας να γίνει πιο επίσημος, να έλθουν σ' επαφή οι γονείς σας. Έτσι όπως τα αφήσατε μετέωρη, ίσως να θεωρηθεί αυτός ο έλεος ή πως έχει εκτεθεί στις φουρίες του κόσμου. Ίσως πάλι διάφοροι κακοθέληται να της φουσκώσουν το κεφάλι. Πάντως μια προσωπική εξέλιξη θα ήταν καλή, για να πάρει κι' έσείς μια απόφαση.

«Κ.Α.Ι.»
Καλλιθέα: Γιατί με παιδεύετε γραφοντάς τόσα πολλά και μάλιστα με μολύδι; Στραβώθηκα να τα διαβάσω. Λοιπόν, αν έχετε τη κακή κριτική σ' αυτό το νέο με τη στάση σας! Αυτός σας αγαπά ελκρινά, αλλά βοηθήστε τον και σεις. Ένας τρόπος υπάρχει — επειδή εινε τίμιος και ελκρινής — ν' ακούτε τι σας λέει. Να έχετε περισσότερο σεβασμό στη γνώμη του, γιατί θα τον κάνετε πολύ δυστυχισμένο.

«Π.Λ.Υ.Μ.Ε.Ν.Η.Ν.»
Κ.Α.Ρ.Δ.Ι.Α.Ν. — Β.Α.Δ.Μ.: Επειδή στο νεανικό μυαλό σας υπάρχει κάποια αμφιβολία και τίποτα το θετικό, θα σας συμβουλεύω να αφήσετε τους γονείς σας να κανονίσουν το μέλλον σας. Έτσι δεν βιάζεστε να ηη ποτέ τίποτα για σας και θα έχετε οικοκράτο στο σπίτι σας.

«Ορφανήν Παίδα»
Α.Ν.Μ.Η.Ν.Α.Π.Ι.Δ.Ο.Υ.: Να μην απελπίζεστε, αλλά να γράφετε ότι παρουσιάστηκε ευκαιρία να γνωρίσετε το χαρακτήρα του. Σας συμβουλεύω να φροντίσετε όσο μπορείτε για την υγεία σας και ν' ασχοληθείτε με τον άνθρωπο που δεν σας έδειξε σεβασμό. Κι' όταν με το καλό σηκωθεί τότε η τύχη θα φέρει στο δρόμο σας εκείνον που θα εινε αντίστοιχος της αφοσίωσης και της αγάπης σας.

«Ε.Λ.Λ.Η.»
Δεν πρέπει να ξεχάσετε τον έαυτό σας ως αυτό το βαθμό. Έξ' άλλου η αγάπη δεν έχει μόνον αυτό το σκοπό. Είσατε μορφωμένη και πρέπει να ζητάτε περισσότερη σεβασμό από τους φίλους και γνωστούς σας. Άνθρωπος που φέρει μ' αυτό τον τρόπο δεν άναψε ελκρινά.

«Γ.Σ.Χ.Π.Ε.Ν.»
Στά χειλή να βάζετε βούτορο κακό, αφού τά τριβετε προσηγομένως με λευμό. Αποφεύγετε όμως το γλυψιμο με τη γλώσσα. Για το χνούδι χρησιμοποιήστε δευτέρω και ελαφρό τρίψιμο με ελαφρότητα. Τελεία μου τη διευθυναί σας.

«Χροιάφεν Τ.»
Είσατε λογική και ευγενική. Δεν πρέπει λοιπόν ν' αποκηρύξετε την τύχη σας, αν παρουσιάσθη στο πρόσωπο ενός τιμίου και σοβαρού νέου με αξιόλογα προτερήματα. Δώστε του τη διευθυναί σας να σας γράφω ιδιαίτερα.

«Τ.Σ.Ι.Τ.Η.Ν. Τ.Η.Σ. Ν.Ι.Υ.Ρ.Ι.Τ.Η.Σ. Σ.Μ.»
Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η νέα αυτή ένδιαφρεται για σας. Όλα τα δείχνουν. Βέβαια, πρέπει να φανήτε ευγενικός και πρό πάντων να σεβάσθητε την αξιοπρέπεια της. Μιλήστε της ελκρινά και τότε θα καταλάβετε τι αισθάνεται για σας.

«Μ.Ε.Τ.Σ.Ι.Κ.Ω.Φ.»
Σανατόριον Κρήτης: Πρώτα από όλα πρέπει να γίνετε καλά. Και θα γίνετε αν πειθαρχήσετε απόλυτα στη λογική και στις συμβουλές των γιατρώ. Όσο για την αγάπη της, θα τη θεωρήσετε προς το παρόν ως δευτερεύον ζήτημα. Όλα θα εξαρτηθούν από την υγεία σας. Γι' αυτό δεν πρέπει να συλλογίζεστε τίποτ' άλλο από την πιστή εκτέλεση της θεραπείας.

«Π.Λ.Υ.Μ.Ε.Ν.Η.Ν.»
Ε.Λ.Λ.Η.Ν.Ο.Π.Ο.Λ.Ο.: Μην παραπονήστε, αν εδημοσιεύθη και δεν την προσέξατε. Καμιά προτίμηση δεν υπάρχει. Αν δεν την είδατε δημοσιευμένη να μου ελαγγραφείτε. Έγώ δεν κουράζομαι να απαντώ. Αυτή εινε η δουλειά μας.

ΜΙΡΑΝΤΑ

Ο στήρ που διαπρέπει σε ρόλους κακοπο ού

Ο κινηματογράφος φιλοκοι-νίου όλου του κόσμου συνήθισε να τον βλέπει στην οθόνη, βουτηγμένο ως τ' αυτιά στο «έγκλημα», την «άπατη», την «προδοσία» και κάθε άλλου είδους «παλινδρομική». Αυτό συμβαίνει από τότε που ο Ντάν αρχισε την κινηματογραφική του καριέρα, εδώ και δώδεκα χρόνια. Το κάθε από τα 25 και πλέον στούντιο του Χόλλυγουντ και ο κάθε σκηνοθέτης που έχουν ανάγκη από το ρόλο ενός «κακοποιού», τρέχουν άμας στο Ντάν, που ποτέ δεν αρνείται να τον αναλάβει, μια και πληρώνεται περισσότερα από 1000 δολάρια την ημέρα.

— Ίσως από τα σκληρά πράγματα χαρακτηριστικά του προσώπου μου, λέει κάπου ο ίδιος στην αυτοβιογραφία του, πολλοί θα με θεωρούν πως και στην ιδιωτική μου ζωή θα είμαι ένα «παλινόμυρο», δίχως ιερο και όσιο... Πολλές φορές με τα ίδια τ' αυτιά μου άκουσα ανθρώπους να λένε για μένα: «Ποιος ξέρει τι νάχη κάνει στη ζωή του για να παίζι με τόσο φυσικότητα τους ρόλους του κακοποιού που του αναθέτουν...». Μια άλλη φορά πάλι, άκουσα μία γυναίκα να λη, ενώ παρακολούθουσε μία ταινία μου: «Α, τον αλίθιο, τον σκότωσε τον άνθρωπο...». Μα αυτός φαίνεται, παιδί μου, από μακριά ότι εινε άνθρωπος της φυλακής.

Αυτές εινε οι κρίσεις για το Ντάν, που στην πραγματικότητα όμως δεν εινε πα-

ρά ένας καλοκάγαθος και φιλήσυχος άνθρωπος, χωρίς καμιά σχέση με ύποπτες δουλειές. Οί γείτονες πάντως το σπιτιού του και οι πολλοί φίλοι του βεβαιώνουν πως ο Ντούρεα εινε ένας αξιολάτρητος οικογενειάρχης, που τρέφει πραγματική αδυναμία στη γυναίκα του, στα δυο του παιδιά και στον κήπο του, όπου περνά τις ώρες του, όταν δεν έχη δουλειά στα στούντιο.

Ο Ντάν Ντούρεα γεννήθηκε μιά παγερή ημέρα του Ιανουαρίου του 1913, στο Χου-αίτ Πλάινς, ένα προάστιο της Ν. Υόρκης. Μεγάλωσε στη φτώχεια και τη μιζέρια, και μέχρις ότου αποφασίση ν' ακολουθήσει όριστικά το επάγγελμα του ήθοποιου, έκανε το διαφημιστή, τον πλυσίε οδοντοκρεμών, τον έμποροπάλληλο, το γκρουμ σε άσαναπ και... τον πωλητή παγωτών. Πολύ αργότερα κατάφερε να τον προσλάβουν σ' ένα θίασο και σιγά-σιγά αναδείχθηκε ως αξιόλογος ήθοποιος.

Αφού είχε γίνει πια η αρχή, η συνέχεια ήταν εύκολη. Διακρίθηκε σε διάφορους ρόλους, όπου έφθασε στο ζενιθ της θεατρικής του καριέρας, παίζοντας το ρόλο του μισοτρελλού Λεο Χάμπαρντ στο έργο της Λιλίαν Χέλμαν «Μικρές αλεπούδες». Αργότερα, όταν ο Σαμ Γκόλν-

Ντάν Ντούρεα

τουίν, ανεξάρτητος και φημισμένος παραγωγός ταινιών, σκέφθηκε να γυρίση το έργο αυτό σε φίλμ, καλέσαν το Ντάν απ' τους πρώτους, στο Χόλλυγουντ, για να κρατήσει τον ίδιο ρόλο, με πρωταγωνίστρια τη Μπέττυ Νταϊν.

Η κινηματογραφική του επιτυχία ήταν το ίδιο μεγάλη, όσο και η θεατρική. Απέδωσε με τέτοια φυσικότητα στην οθόνη το ρόλο του Χάμπαρντ, ώστε ήταν σε λίγο ο πιο κατάλληλος ήθοποιος του Χόλλυγουντ για τους ρόλους κακοποιών και παλινδρομικών. Αξέχαστες θα μείνουν οι δημιουργίες του στα δυο φίλμ της Τζόαν Μπένετ, στο «Σκάρλετ Στήρ» (Η σκύλλα) και στο «Μία γυναίκα στο παρθένο». Προηγούμενος είχε λάβει μέρος σε πολλές άλλες ταινίες, αλλά καμιά απ' αυτές δε στάθηκε ικανή ν' ανασύρη το Ντάν στην επιφάνεια. Με τα δυο όμως αυτά φίλμ κατάφερε αυτό που δεν είχε καταφέρει από καιρό: να γίνει περιζήτητος απ' όλα τα στούντιο και να πληρώνεται πανακρίβως για κάθε κινηματογράφο που δημιουργία. Τελευταία του ταινία ειναι το έγχρωμο περιπετειώδες φίλμ της Ουίνιβέρσαλ - 'Ιντερνασιοναλ «Η μαύρη μάσκα» όπου για πρώτη φορά παίζει ρόλο πρωταγωνιστού, στο πλευρό της πενταμορφης 'Υδον ντε Κάρλο. Έτσι η «κακοποιός» καριέρα του συνεχίζεται...

Πλούσιος σήμερα, ευτυχισμένος και δοξασμένος, ο Ντάν, ειναι παντρεμένος με τη νεαρά και όμορφη Έλεν Μπράιν. Το τηλεφώνη έπαψε το μεγαλύτερο ρόλο στον έρωτά τους. Η Έλεν Μπράιν του τηλεφώνουσε από το πρωί ως το βράδυ... Γνωρίστηκαν στα 1933 και παντρεύτηκαν ύστερα άποια φλογερή ειδύλλιο.

Έχει δυο γιουούς, τον Πητερ και το Ρίτσαρντ. Ο μεγαλύτερος, αν και φανατικός κινηματογράφος, δεν έχει δη ποτέ του ως σήμερα τον πατέρα του στην οθόνη, γιατί ο Ντάν δε θέλει να τον βλέπει ο γιος του σαν «κακοποιό»...

— Δεν είναι ανάγκη να με βλέπης στο πανί σαν «παλινδρομικό», του λέει συχνά γελάοντας. Μπορείς να με βλέπης εδώ σαν πατέρα σου, ήσυχο και καλό οικογενειάρχη...

Να κι' ένα ανέκδοτο, από τα πολλά που λέγονται, για τη «σκληρότητα» του Ντάν: Γυρίζοντας κάποτε μιά σκηνή στο στούντιο, όπου οι δυο πρωταγωνιστά δερνόνται με χωρίς αναίσθησίας, την τελευταία στιγμή ο Ντάν δέλιασε να άρchiση τη «γρονθοποτινάδα»!

— Εμπρός, Ντάν, του λέει ανυπόμονα ο σκηνοθέτης, γιατί δειλιάζεις, φοβάσαι;

— Όχι, Τζίμ, απαντά ο Ντάν, δε φοβάμαι να «σκοτώσω» έναν ακόμη κοντά στους τόσους άλλους... Φοβάμαι όμως μήπως ο Ντάν, καθώς ειναι γερός άντρας που τραβήξει καμιά «γερή» στο στομάχι και με βγάλη νωκ - άουτ... Δεν μου δίνεις κανέναν άλλο, πιο αδύνατο, ώστε να τον «καταφέρω» εύκολωτερα;...

Αυτός ειναι στην πραγματικότητα ο «φοβερός», ο «κακοποιός», ο «παλινδρομικός» Ντάν Ντούρεα. Ειναι άνικανος να σφάξη και κοτόπουλο ά-κόμη...

ΤΖ. ΜΕΡΒΙΝ

ΤΑ ΖΩΑ ΕΧΟΥΝ δική τους γλώσσα ;

Παρατηρήσεις και πειράματα επιστημόνων

Κατά τον Οκτώβριο του 1948, μία σφοδρή τρικυμία έρριξε πάνω στις ακτές της Φλωρίδας σαράντα εξή φάλαινες. Παρ' όλες τις φροντίδες που καταβλήθηκαν τότε, μία μόνο από αυτές επέζησε. Αυτή η φάλαινα ζή έκτοτε σ' ένα μεγάλο «Ωκεανόρισμα», που κατασκευάστηκε ειδικά γι' αυτήν στο Μαρίνελοντ. Δύο επιστήμονες, οι δόκτορες Μάκ Μπράντ και Κρίτλερ παρακολουθούν τη ζωή του κήτους σ' όλες τις εκδηλώσεις και προσπαθούν ν' αντιληφθούν τις διάφορες αντιδράσεις του, τα αισθήματα και τους... διαλόγους του.

Γιατί οι δύο Αμερικανοί επιστήμονες πιστεύουν ότι η φάλαινα έχει ανεπτυγμένη διανοήσι και υποστηρίζουν, μάλιστα, ότι έχει και δική της γλώσσα!

Οι προσπάθειές τους, ωστόσο, για ν' ανακαλύψουν τους ιδιαίτερους οθόγγους αυτής της γλώσσας παρέμειναν ως σήμερα χωρίς αποτέλεσμα.

Αλλά δεν είναι οι μόνοι που πιστεύουν ότι τα ζώα έχουν δική τους γλώσσα για να συνεννοούνται μεταξύ τους. Πολλοί άλλοι επιστήμονες έχουν ασχοληθεί με το ίδιο πρόβλημα και μερικοί απ' αυτούς διεκινδύνευσαν πρόθυμα τη ζωή τους για να φθάσουν σ' αυτό το σκοπό.

Αξιωματικώς είναι η περίπτωση ενός Άγγλου επιστήμονος, που χάθηκε πριν από μερικά χρόνια μέσα στην παρόμοια ζούγκλα του Νεπάλ, κι' εγκαταστάθηκε πάνω σ' ένα δέντρο, εφοδιασμένος μ' ένα αντισκίον, μερικά τροφίμα και... απεριόριστη υπομονή. Έκείνη που επιθυμούσε ήταν να μελετήσει τη διάλεκτο των τίγρεων.

Κατά καλή ή κακή μάλλον σύμπτωση, μία τίγρις πήγε σ' λίγο κάτω από το δέντρο. Το θηρίο μυρίστηκε άμεσως την παρουσία του ανθρώπου, άφησε μία τρομακτική

«Ανευ ουδεμιάς έγγυσης»
ΕΠΙΠΛΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
«ΚΡΟΝΟΣ», Φιλελλήνων 7, Αθήναι
Εργοστάσιον και Έκθεσις,
Μεσογείων 24

Νέες Τιμές

ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΗΜΕΡΕΣ	
ΑΘΗΝΑΙ - ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ	
Γυν. Μπορολέ	4.000
Γυν. Μεταξ. Φιλέ	6.000
Γυν. Μεταξ. Εωτέ	9.000
Ζωική Έστρα	19.000
Γυν. Τ. Τουρκίας	15.000
Κουπιναιζόν	6.000
» Ζέρσευ	9.000
» Σατινέ	20.000
Κασκορέ	19.000
Κυλόττες άνταλης	2.500
Κυλόττες Ζέρσευ	5.500
Νυχτικά Έστρα	32.000
Σορόνια	1.600
Προσόνια	3.000
Κουπιναιζόν Ζέρσευ, κάλ- τσες ανδρικές και γυ- ναϊκές με μικρόν έλατ- τώσια στη μισή τιμή.	

Παλακός

ΑΘΗΝΑΙ
1 Χρυσόσηλαιοτίσις 1
ΑΝΑΓΕΙΛΑΤΕ ΠΑΝΙΟΝ ΑΓ. ΜΑΡΤΟΥ
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ
ΦΩΝΗΝ ΑΓΟΡΑ Ναυαρίνου 26
(ΠΑΝΙΟΝ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ)

κραυγή και, χυμώντας πάνω στο δέντρο, άρχισε να το τραντάζει με όρμη. Το αποτέλεσμα ήταν ότι ο Άγγλος επιστήμων έπεσε από το δέντρο κι' έχασε τις αισθήσεις του. Λίγη ώρα αργότερα, ξύπνησε... πάνω στη ράχη ενός ελέφαντος. Μερικοί Ιθαγενείς ολόγυρα του χαμογελούσαν με συμπάθεια και καλωσύνη. Τί είχε συμβή; Η βαρεία λαμπά, που είχε μαζί του ο Άγγλος επιστήμων είχε πέσει κι' αυτή από το δέντρο κι' είχε χτυπήσει στο κεφάλι το θηρίο, που ζαλίστηκε από το χτύπημα κι' έφυγε άμεσως τρομαγμένο. Ένα караβάνι από Ιθαγενείς, που γυρίζαν από κυνήγι, πέρασε σ' ένα από κεί και διέσπασε τον Άγγλο επιστήμονα.

Ενδιαφερόμενος είναι επίσης οι προσπάθειες των Ιχθυολόγων για τη μελέτη της γλώσσας των κατοίκων του υγρού στοιχείου.

Η γνώμη ότι τα ψάρια είναι άφωνα δεν φαίνεται σωστή. Πριν από μερικές μέρες, ο δόκτωρ Τζόνσον έκαμε στη Μελβούρνη μίαν ενδιαφέρουσα επίδειξη δίσκων όπου είχε αποτυπώσει τις φωνές φαλαγίων, ριπιδίων και άλλων κητών ή μεγάλων ψαριών.

Κατά το δόκτορα Τζόνσον τα μεγάλα ψάρια είναι, σ' ώριμες στιγμές, πολύ θύλαρα και γεμίζουν τα βάθη των θαλάσσιων με τις φωνές τους.

Σε παρόμοια συμπεράσματα κατέληξαν και οι Αμερικανοί επιστήμονες Χέρσευ και Φιντελερ. Ο δεύτερος μελέτησε ιδίως τις φωνές των ψαριών που ζουν μέσα στον Αμαζόνιο.

Αξιοσημείωτες είναι επίσης οι έρευνες του δόκτορος Ουίλλιαμ Σέβιλ, του πανεπιστημίου του Χάρβαρντ, προς την ίδια κατεύθυνση.

Ο δόκτωρ Σέβιλ, επί κεφαλής μίας ομάδος επιστημόνων, κατάρθωσε να εγκαταστήσει ειδικά μικρόφωνα σε βάθος 30 μέτρων μέσα στον ποταμό Λαγκανάι, κοντά στο Κεμπέκ του Καναδά. Στά νερά αυτού του ποταμού ζουν μικρόσωμες λευκές φάλαινες. Τα μικρόφωνα μετεφεραν, λοιπόν, τις... συνδιαλέξεις τους στην επιφάνεια, όπου ειδικά όργανα τις κατέγραψαν πάνω σε δίσκους.

Η επίδειξις αυτών των δίσκων έγινε τελευταία στο Κεμπέκ. Διάφοροι έκδοτικοί οίκοι δίσκων έσπευσαν άμεσως να προσφέρουν σημαντικά ποσά στο δόκτορα Σέβιλ, για ν' αποκτήσουν το δικαίωμα της αναπαραγωγής και της εμπορικής εκμεταλλεύσεως τους.

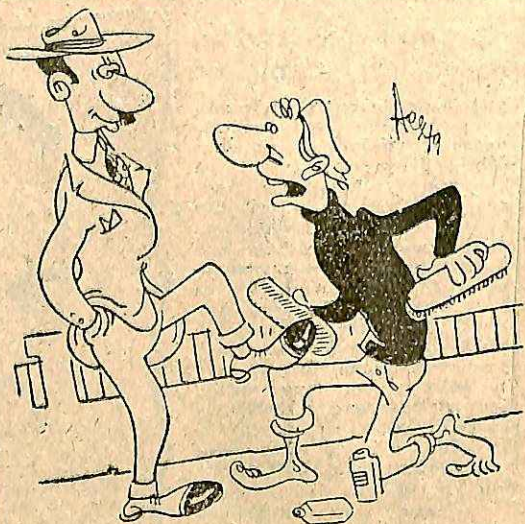
Σημαντική πρόσδος έχει επίτευχ' και στο ζήτημα της μελέτης της γλώσσας των πιθήκων. Ο δόκτωρ Ζένγκινς, που έζησε έντεκα χρόνια μέσα στη ζούγκλα, για να παρακολουθήσει τη ζωή αυτών των ζώων, βεβαιώνει ότι οι πιθήκοι έχουν δική τους γλώσσα για να συνεννοούνται μεταξύ τους.

Ο έν λόγω επιστήμων υποστηρίζει, μάλιστα, ότι όλα τα «κοινωνικά» ζώα, εκείνα, δηλαδή, που αρέσκονται στη συμβίωσι με άλλα, έχουν ένα είδος διαλέκτου, που τους επιτρέπει να μεταδίδουν το ένα στο άλλο τα αισθήματα, τις εντυπώσεις, τις επιθυμίες τους κτλ.

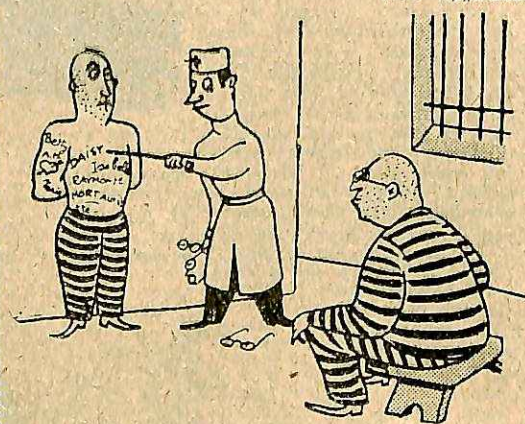
□□□

Ένας κροκόδειλος στους δρόμους

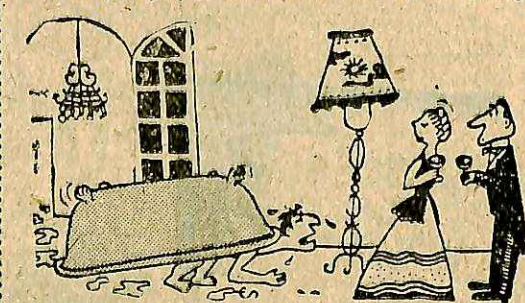
Στο Ντάρβιν της Αυστραλίας, ένας κροκόδειλος μήκους 1,80 προνοκράτησε τους διαβάτες των κεντρικών δρόμων και σταμάτησε προσωρινώς την κυκλοφορία των αυτοκινήτων. Το θηρίο αυτό είχε συλληφθ' σ' ένα γειτονικό ποτάμι κι' είχε δραπετεύσει ενώ το μετέφεραν, κλεισμένο, σ' ένα κλουβί. Χρειάστηκε δέ ένα περιτειρώδες κυνήγητό για να το ξαναπιάσουν.

(Του 'Αρχελαού)

Ο οφθαλμίατρος επισκέπτεται τους φυλακισμένους

Με συγχωρείτε, αλλά δεν κατάρθωσα να ξαναβρω την ρομπ-ντέ-σάμπρ μου.

Παντα αναποφάσιτος, καυμένο!

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΣΕΙ-ΜΣ ΤΣΕΙ-Ζ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ
ΣΥΝΧΕΙΑΣ

Οι γκάγκστερ βλέπουν να πλησιάζει στο πλοίο τους μία βάρκα απ' όπου ένας άδωντος Κινέζος φέρνει κάμπουσες συμπατριώτες του που τους προωρίζει για λαθρεμπορία και που τους κρατούν στο καράβι αλυσωμένους. Η «δουλειά» πέτυχε.

Όταν αργότερα ο Φέννερ ή Ρος γυρίζει στο ξενοδοχείο του, εκπληκτος βρίσκει στο κρεβάτι του τη Γκλόρια. Αυτή του αποκάλυπτε ότι σκότωσε το φίλο της, τον Τάυλερ κι' ο Φέννερ, ύστερ' από μακρά συζήτηση, της λέει ότι σκότωσαν την αδελφή της, τη Μάριαν. Η Γκλόρια μπροστά στην αποκάλυψη αυτή, δεν φαίνεται να συγκινηθεί και πολύ. Ξαφικά, ο Φέννερ της σηκώνει την πιτζάμα και βλέπει πως κι' αυτή, όπως και η Μάριαν, έχει την πλάτη της αλωκωμένη από μαστιγώσεις. Ορίζεται τότε ν' ανακαλύψει το μυστήριο. Όσο για τα θέλησ' της Γκλόρια, δεν τον πολυενδιαφέρουν.

Εκείνη σηκώθηκε όρθια. Ήταν λίγο κωμική, μέσα στη μακρυσ και φαρδύ πιτζάμα του Φέννερ.

Μοιάζετε σαν σκιάχτρο! της είπε ο ντεκτίβ με ξερό τόνο. Πηγαίνετε να ντυθείτε. Θα πάρομε έπειτα το γάλα μαζί και θα κουδεντιάσουμε λίγο.

Ασφαλώς! είπε η Γκλόρια.

Ξεκούμπωσε ξαφνικά το σακάκι της πιτζάμας της, τόβγαλε και το πέταξε μακριά.

Ε, σταθήτε! Τι κάνετ' εκεί; της φώναξε ο Φέννερ.

Το στήθος της είχε την άψογη άμορφη αρχαίου αγάλματος. Μά ο Φέννερ της είπε ειρωνικά:

Άλλη φορά ίσως ν' ασχοληθώ με τα κάλλη σας. Τώρα θέλω μόνον ένα φλυτζάνι δυνατό καφέ... τίποτ' άλλο!

Η Γκλόρια άρχισε να χορεύει τρελλά μέσα στην κάμαρα, ενώ ο Φέννερ σκεπτόταν ότι δεν είχε ξαναδ' ποτέ γυναίκα τόσο άμορφη και τόσο ακόλαστη συγχρόνος...

Σας άρεσω; του φώναξε, γελώντας προκλητικά.

Ο Φέννερ ακούμπησε στο μαξιλάρι του κι' απάντησε ήσυχος:

Δρ Ι. Α. Ματαράσσο

ΕΙΔΙΚΟΣ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤ. ΠΑΡΙΣΙΩΝ
ΡΙΖΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΦΑΚΙΔΩΝ

Όδ'ος Πιπινού 38 — Τηλέφ. 85-089
Ώρες 10-1 και 4-7 μ. μ.

σκη. "Ολ' αυτά είχαν συμβή τόσο γρήγορα, ώστε κανείς στο δρόμο δεν φάνηκε ν' αντιληφθή τίποτε.

Ο Φέννερ έσκυψε απ' το παράθυρο κι' είδε την κούρσα να στρίβει όλοταχώς στη γωνία ενός γειτονικού δρόμου.

Δεν έχω σπίτι!...

Γονάτισε έπειτα κοντά στη Γκλόρια, την έγυρσε ανάσκελα κι' ένοιωσε στα δάχτυλά του κάτι ζεστό και υγρό, κάτω απ' τους γοφούς τους.

Η γυναίκα ήταν κατάχλωμη, αλλά δεν είχε χάσει τις αισθήσεις της. Ο Φέννερ έπηρε ένα μαξιλάρι και τόβαλε κάτω απ' το κεφάλι της. Έπειτα έτρεξε στο λουτρό, κι' άρπαξε μία καράφα με νερό, μια θήκη με χειρουργικά εργαλεία και μερικούς επιδέσμους που είχε πάντα μαζί του.

Όταν ξαναγύρισε στο δωμάτιο, η Γκλόρια τον κύτταξε με μάτια γουρλωμένα από τρόμο.

Δεν αισθάνομαι τίποτε τραύμα. Είμαι σοβαρό; Ο Φέννερ γονάτισε δίπλα της.

Μην ανησυχήτε, της είπε. Τώρα θα δούμε...

Άνοιξε τη θήκη και διάλεξε ένα νυστέρι.

Πρόσπε να σας σκίσω το φόρεμα, πρόσθεσε.

Κι' άρχισε να κόβει με προσοχή το ύφασμα.

Ευτυχώς που βρεθήκατε εδώ! του είπε εκείνη, βάζοντας τα κλάμματα.

Τώρα ο Φέννερ έκοβε την ελαστική ζώνη της.

Δεν έχετε τίποτε, την καθησύχασε. Χάσατε την ισορροπία σας απ' το χτύπημα της σφαίρας.

Ξέτασε την πληγή και χαμογέλασε.

Μικροπράγματα! πρόσθεσε. Μιά απλή γρατζουνιά στο πλευρό.

Μου φάνηκε πως θα πέθαινα! είπε η Γκλόρια.

Κι' εγώ το ίδιο νόμισα...

Ο Φέννερ έδεσε την πληγή μ' επιδεξιότητα νοσοκόμου. Έπειτα άνασκηκώθηκε κι' είπε:

Πάντως, ήταν μία δουλειά καλὰ σχεδιασμένη!

Πονά τ'αλλά... δόγγησε η Γκλόρια.

Το πιστεύω! Θα χρειαστή να μείνετε δυο-τρεις μέρες στο κρεβάτι. Αυτό θα σας εμποδίσει ίσως να κάνετε ανοησίες...

Την κύτταξε μ' ένα ειρωνικό

Ο Φέννερ σκέφθηκε μιά στιγμή.

Καταλαβαίνω! είπε έπειτα. Έχετε δίκιο!

Έσκυψε πάνω της, την άνασκήκωσε μαλακά και την έβαλε να καθήσει σ' ένα πολυθρόνα. Εκείνη δάγκανε τα χείλη της, για να μη φωνάξει απ' τον πόνο.

Ο Φέννερ ξαναπήρε το νυστέρι κι' έσκισε ως κάτω το φόρεμά της. Φάνηκαν τότε τα κομμάτια της μικροσκοπικά έσφραγισμένης της, ματωμένα στο πλάι.

Τί φρίκη! είπε η νέα γυναίκα χλωμαίνοντας.

Προσοχή, της συνέστησε ο Φέννερ βοηθώντας την να ση-

Μυριές Υποτιρίες

Ο τρακαδόρος

Πρωί - πρωί ο Μανωλάκης, κλασσικός τεμπέλης και χαραιοφάνης, βγαίνει για τη συνθησμένη του τράκα. Ο καλός Θεός του ρίχνει μπροστά του το φίλο του, το Θανάση.

Στον ουρανό σ' εύρεσε και στη γή σ' έβοηκά! φωνάζει ένθουσιασμένος ο Μανωλάκης.

Τι με θέλεις πάλι; ρωτάει ο Θανάσης που έχει πικρή πείρα από τις χαρούμενες εκρήξεις του Μανωλάκη.

Καίγομαι για πενήντα χιλιάδες, Θανάση μου, του απαντάει ο Μανωλάκης. Μου συμβαίνει κάτι...

Ξέρω, ξέρω, τον διακόπτει απότομα ο Θανάσης. Έχεις πολύ άρρωστη τη μητέρα σου και δεν έχεις λεφτά να της πάρεις φάρμακα. Δυστυχώς όμως δεν έχω ούτ' εγώ.

Αρνείσαι λοιπόν να μου δανείσης πενήντα ψωροχιλιάδες; του λέει επιτιμητικά ο Μανωλάκης. Δεν έχεις υπ' όψιν σου ότι ο ένας πρέπει να βοηθή τον άλλο;

Και βέβαια το έχω, διαμαρτύρεται ο Θανάσης. Με τη διαφορά όμως ότι εσύ καταφέρνεις πάντα να είσαι ο... άλλος!

Η κούρσα ξεκίνησε και χά-

κωδή. Πρέπει να θυγάτε κι' αυτά... Αλλωστε, τώρα έχουμε γυναικίτη!

Εκείνη ακούμπησε το πρόσωπό της στο δικό του και του δάγκωσε τρυφερά τ' αυτί.

—Ε, πάλι τα ίδια έχουμε; διαμαρτυρήθηκε έκινος, κι' αποτραβήξε το κεφάλι του.

Αφού γύνωσε τελείως το ματωμένο γόφο της, της σκούπισε το αίμα, τη μετέφερε στο κρεβάτι και τη σκέπασε. Ένοιωσε τότε ανακούφισι, σαν νάχε αποφυγει κάποιο κίνδυνο.

Το ξανθομάλλο κεφάλι της Γκλόριας φαινόταν παιδιάστι, κο πάνω στο μαξιλάρι. Μα κι' ολοκληρω έμοιαζε σαν ανυπεράσπιστη κοπέλα.

—Θάβελ, να σ' ας ψιθυρίσω κάτι στ' αυτί... της είπε μαλακά ο Φέννερ.

—Να βρήτε άλλο κόλπο! Αυτό εινε παλιό...

Κι' η Γκλόρια άπλωσε τα χέρια της, σαν παιδί.

—Αν θέλετε... πρόσθεσε. Ο Φέννερ έσκυψε το κεφάλι του κι' έδειχνε τον φίλησε. Μα ήταν ένα φιλήδρονό, που του άρεσε.

Ανασηκώθηκε έπειτα και διώρασε τα μαλλιά του.

—Αναπαυθήτε τώρα, της είπε. Έγώ θα φροντίσω για τα ύπολοιπα.

Μάζεψε τα ξεσχισμένα και ματωμένα ρούχα και τα μετέφερε στο λουτρό. Έπειτα κατέβηκε στο γραφείο του διευθυντή.

Εκείνος τον κτύπαξε μ' ένα ύφος λίγο παράξενο. Ο Φέννερ ένοιωσε κάποια άμηχανία.

—Η κυρία που βρίσκεται πάνω, έπαβε ένα μικρό άτυχημα, είπε. Πρέπει να μείνει για την ώρα στο κρεβάτι. Θάβελ, να στείλετε κάποιον ν' αγοράσει νυχτικά κι' ό,τι άλλο της χρειασθί. Θά τα χρειάζεστε στο λογαριασμό μου.

—Μα... αυτό δεν εινε πολύ κανονικό! παρατήρησε ο διευθυντής, λίγο στενωχωρημένος.

—Δεν πειράζει, δεν πειράζει! τον διέκοψε ο Φέννερ.

Μπήκε στον τηλεφωνικό θάλαμο και πήρε έναν αριθμό. Μία βραχνή φωνή του απάντησε.

—Εσύ, Μπούγκσευ; ρώτησε ο Φέννερ. Άκουσε, έχω μια δουλειά για σένα! Ναι, δουλειά πρώτης γραμμής! Έλα

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

να με βρήτε άμέσως. Μην ξεχάσης το πιστόλι σου...

Πέρασε έπειτα από το μπάρ και παράγγειλε δυο δάχτυλα ουίσκι. Χρειάζόταν λίγο αλκοόλ, για να συνέλθι τελείως και να ξαναβρή την ψυχραιμία του...

Ενώ περίμενε το Μπούγκσευ, θυμήθηκε ξαφνικά κάτι τι. Έβγαλε το πορτοφόλι του και το κτύπαξε, με ζαρωμένα φρύδια.

—Περίεργο, αυτό!... ψιθύρισε.

Τα χρήματά του και τα χαρτιά του βρίσκονταν όλα μαζί, στη δεξιά θήκη του πορτοφολιού. Κι' όμως ήταν βέβαιος ότι χτες τα είχε μοιράσει, όπως συνήθως, και στις δυο θήκες!

Εξέτασε τα χαρτιά του ένα ένα και μέτρησε τα λεφτά του. Δεν τούλειπε τίποτε άπολύτως — όσο μπορούσε να θυμηθί...

—Μπα! είπε ξαφνικά. Χάθηκε ή φωτογραφία της Κούρλου!

Ξαναφύλαξε στην τσέπη του το πορτοφόλι του και παραγγείλε κι' άλλο ουίσκι.

Αν δεν είχε μπει στο δωμάτιό του κανείς άλλος απ' τη Γκλόρια, την ώρα του ύπνου, δεν θα χρειαζόταν να ψάξη μακριά γι' αυτή τη φωτογραφία...

Μα τώρα δεν θα μπορούσε πια να περάση για Ντέιβ Ρος. Είτε η Γκλόρια είτε κάποιος άλλος, είχε ιδί την ταυτότητά του κι' ήξερε πως ήταν ιδιωτικός ντετέκτιβ

—Αναψε ένα τσιγάρο, περιμένοντας το Μπούγκσευ. Θάταν χαμένος κόπος να προσπαθήση ν' ανακρίνη άμέσως τη Γκλόρια. Εκείνη θα προσποιόταν άδιαθεσία και δεν θ' άπαντούσε.

Τέλος, ο Μπούγκσευ μπήκε στο μπάρ. Είχε το ύφος του σκυλιού που του δείχνουν ένα κόκκαλο. Φορούσε ένα τριμμένο και λερωμένο κοστούμι κι' ένα καπέλλο λεκιασμένο. Είχε όμως στολισίει τη μπουτονιέρα του μ' ένα κόκκινο λουλούδι.

Κτύπαξε μ' ένθουσιασμό τις άδιασπασμένες μπουτίες. Ο Φέννερ παράγγειλε ένα ποτήρι ουίσκι και τον τράβηξε στην άλλη άκρη της σάλας.

—Άκουσε, φίλε! του είπε. Θάβελ, να δουλέψης για μένα.

Εκείνος γούρλωσε τα μικρά του μάτια.

—Δεν καταλαβαίνω, απάντησε.

—Έχω κάποια δουλίτσα, που μπορεί να σ' άρέσει. Δεν θα βγάλης πολλά... μα ώστόσο θα τσεπώσης στην άρχη 50 δολάρια... κι' έπειτα, θα δούμε! Μόνο που πρέπει ν' αποχαιρετήσης τον Κάρλος.

—Μα δεν δουλεύεις για τον Κάρλος, έσύ;

—Όχι, απάντησε ο Φέννερ κουνώντας το κεφάλι του. Δεν μ' άρεσει ή επιχείρησή του!

Ο Μπούγκσευ έβρεσε το κεφάλι του.

—Μα τί θα πη ο Κάρλος; παρατήρησε μ' άνησυχία.

—Μη σκοτίζεσαι γι' αυτό. Έγώ, όταν δεν μ' άρεσει πια μια δουλειά, τη στέλνω στο διάβολο.

—Κάτι που θα σ' εύχαριστήση πολύ... Θυμάσαι τη μικρούλα του κόττερου; Εκείνη την ξανθή κουκλίτσα...

—Αν τη θυμάμαι, λέει; Πρώτης τάξεως κόμματος!

—Βρίσκειαι τώρα πάνω... στο κρεβάτι μου.

Λίγο έλειψε να πνιγί ο Μπούγκσευ απ' το ποτό που ρουφούσε τη στιγμή εκείνη! Και καταβρέξε μ' αυτό τη γραβάτα του.

—Στο... στο κρεβάτι σου; τραύλισε με κατάπληξι.

Ο Φέννερ κουνήσε το κεφάλι του καταφατικά.

—Μαρ! τί σπουδαίος είσαι σύ! πρόσθεσε με θαυμασμό ο Μπούγκσευ. Φαντάζομαι όμως πόσους παράδες θα σου κόστισι!

—Ούτε μονόλεπτο, απάντησε ο Φέννερ χαμογελώντας. Πάσχια μάλιστα να την αποφυγί, αλλά αυτή έχει ξετρελαθί μαζί μου.

Ο Μπούγκσευ θυβίστηκε σ' σκέψεις. Έπειτα ρώτησε ξαφνικά, με βραχνή φωνή:

—Μα πές μου, πως έπεσε στα δίχτυα σου;

Ο Φέννερ σκέφθηκε ότι έπρεπε ν' άσχοληθί με άλλα πράγματα πιο επείγουσα.

—Άφισε τώρα αυτές τις λεπτομείρες, διέκοψε. Φτάνει να ξέρης πως κάποιος ψευτοπαλληκάρης της φύτρε μιά σφαίρα στα ψαχνά. Μπορεί να ξαναβρή για ν' άποτελείωση τη δουλειά του. Θέλω λοιπόν από σένα να έγκατασταθίς εδώ, μ' ένα πιστόλι, για να τον εμπόδισης αν χρειασθί.

—Και γι' αυτό θα μου δώσης 50 δολάρια; ρώτησε ο Μπούγκσευ με πνιγμένη φωνή.

—Δεν είν' άρκετά; είπε ο Φέννερ με έκπληξι.

—Μα θα δέχομαι και τζάμπα! Μπορεί να ξετρελλαθί και μ' έμένα ή μικρή!...

Ο Φέννερ σηκώθηκε.

—Ο κεύ, είπε. Πάμε πάνω να σ' συστήσω. Μα, να ξέρης, θα μείνης καθισμένος στο κεφαλόσκαλο. Τέτοιοι κόμματοι δεν έχουν να χάνουν καιρό με τους πατήρηδες. Έσύ ο ίδιος

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

δεν μου τύπες προχτές; Ο Μπούγκσευ κατασφίρισε λίγο κι' ακολούθησε το Φέννερ ώς το δωμάτιο. Ο ντετέκτιβ χτύπησε την πόρτα και μπήκε.

Η Γκλόρια, ξαπλωμένη στο κρεβάτι, φορούσε ένα ροζ μεταξωτό νυχτικό, με κορδέλλες και νταντελλές. Έλασε, βλέποντας το Φέννερ να σταματάει για να την κυτάξει με θαυμασμό.

—Θαυμα, αυτό το νυχτικό! του είπε. Έσεις μόνος σ'α στο διαλέγεις;

Ο Φέννερ κούνησε άρνητικά το κεφάλι του. Έπειτα είπε:

—Σας φέρνω ένα σωματοφύλακα. Λέγεται Μπούγκσευ. Θα φυλάη μπροστά στην πόρτα σου, για καλού-κακού.

Η Γκλόρια κτύπαξε με έκπληξι το Μπούγκσευ.

—Ελάτε λοιπόν μέσα, του είπε γελώντας. Τί καρφωθήκατε εκεί στην πόρτα;

Προχρηματικά, ο Μπούγκσευ είχε σταματήσει στο κατώφλι, με το στόμα ανοικτό...

Ο Φέννερ πήρε μιά πολυθρόνα και την έστησε στο διάδρομο, μπροστά στην πόρτα. Έπειτα είπε ξερά στη Γκλόρια:

—Δεν έχει καμμία δουλειά μένα. Απ' έξω θα φυλάξη.

Εσπάρξε το Μπούγκσευ έξω απ' το δωμάτιο και πρόσθεσε, καθώς άποχαιρετούσε τη Γκλόρια:

—Μόλις τελειώσω κάποια δουλειά, θαρθώ πάλι να τ' αβούμε. Καθήστε ή ησυχί ώς τότε.

Και ξανάκλεισε την πόρτα, χωρίς να της άφίση τον καιρό ν' άπαντήση.

—Τα μάτια σου, τέσσερα, συνέστησε στο Μπούγκσευ. Δεν θα πατήσης το πόδι σου μέσα στην καμάρτα. Κατάλαβε;

Εκείνος κούνησε καταφατικά το κεφάλι του, καταστενωχωρημένος.

Φεύγοντας απ' το ξενοδοχείο, ο Φέννερ μπήκε σ' ένα τηλεφωνικό θάλαμο και πήρε στο τηλέφωνο τον άστυνόμο Χόσκικ.

—Λάσπη ή δουλειά μας! του είπε εκείνος, μαγιασμένος. Κάποιος πέταξε μιά δόμπα σ' ένα απ' τα καταδωκτικά μου.

—Αυτό θα πη πως οι άνθρωποι του Κάρλος ξέρουν καλά τη δουλειά τους, απάντησε ο Φέννερ. Μεταναίριζονται νεώτερα μένα. Καμιά μέρα, θα τους δίτε να χρησιμοποιούν κι' άσφυζιγόνα!

Ο Χόσκικ γκρίνιασε, λίγο άκόμη, αλλά ο Φέννερ τον διέκοψε:

—Θάβελ, να μάθω τώρα σ' ποιόν άνηκει μιά μεγάλη μαύρη κούρσα, που έχει πάνω στην πλάκα της τρία «C» και δυο «7» στον άριθμό της. Μπορεί να μου δώσετε γρήγορα αυτή την πληροφορία;

—Καλλίτερα θα κάνετε ναρθίτε εδώ ο ίδιος, απάντησε ο Χόσκικ. Έχω να σ' αβήσω για ένα σωρό πράγματα.

—Για την ώρα δεν μπορώ ναρθώ. Είνε πολύ επίκινδυνο. Θα κανονίσω να συναντηθώ με κάποιον άλλου, άργότερα, μόλις μου δώθι καιρός... Τίνος είναι λοιπόν αυτό τ' αυτοκινητό;

—Περιμένετε στο άκουστικό σας, είπε ο Χόσκικ.

Σ' λίγα λεπτά, ξαναγύρισε στο τηλέφωνο και δήλωσε:

—Πιστεύω πως βρήκα για ποιο αυτοκίνητο ένδιαφέρθηκε για τού Χάρρυ Τάυλερ. Μπορεί νανε αυτό;

Ο Φέννερ ζάρωσε τα φρύδια

του. Η ματιά του πάγωσε.

—Δεν άποκλείεται... πρόσθεσε, έπειτα από μιά σύντομη σιωπή. Άκούστε τώρα, Χόσκικ.

Αν αναλάβω να σ' αβ προσφέρω στο πιστό του Κάρλος και τη συμμορία του, θα κόμμετε και σεις κάτι για μένα;

Ο Χόσκικ έμεινε σύμφωνος. Κι' ο ντετέκτιβ πρόσθεσε:

—Φροντίστε λοιπόν να συγκεντρώσετε κάθε δυνατή πληροφορία για τον Τάυλερ, για κάποια Γκλόρια Άλντλερ και για την άδελφή της Μάριαν Ντάλεϋ.

»Θέλω έπίσης να μάθω όλη την ιστορία του Νούλεν.

Αν μπορήτε, να μάθετε άκόμη λεπτομείρες για τόν Άλντλερ, το σύζυγο αυτής της Γκλόριας. Τέλος, να πληροφορηθίτε ό,τι μπορέσετε για κάποιον Κούρλυ Ρόμπινς, που δουλεύει στο φερετροποιείο του Νάιτινγκάλ, και για τις πιθανές σχέσεις της με τόν Τάυλερ.

—Μα θα κοστίσουν ένα σωρό λεφτά όλες αυτές οι έρευνες! φώναξε ο Χόσκικ.

—Διόδολε! απάντησε σαρκαστικά ο Φέννερ. Τί άζίζει λοιπόν ή περίφημη οργάνωσή σας, αν δεν καταφέρνετε να τα βγάλετε πέρα σ' ένα τόσο απλή δουλειά; Βρήςτε μου αυτά που σας ζητώ, κι' εγώ θα σ' αβ χάρισω τόν Κάρλος... ή σ' αβ μάλιστα να προσφέρω και καμμία πεντακοσριά δολάρια για ένα βρε γλάντι των ανδρών της υπηρεσίας σας!

—Σύμφωνοι. Αναλαμβάνω τη δουλειά. Μα θα χρειασθί καιρός...

—Και δέβαια θα χρειασθί καιρός, γιατί θέλω όλη τη σάλτσα... όλες τις λεπτομείρες, απ' την ήμέρα που γεννήθηκαν ως ήμέρα...

Εν τάξει. Και τώρα ας μιλήσουμε λίγο γι' αυτή την ιστορία της δόμδας, έπέμεινε ζωηρά ο Χόσκικ.

Αλλά ο Φέννερ έκλεισε το τηλέφωνο και βγήκε απ' το θάλαμο, σκουπίζοντας τα ιδρωμένα χέρια του.

Καθώς παγκορούσε στο δρόμο, ήταν θυμωμένος σ' σκέψεις. Όστε λοιπόν ή μεγάλη μαύρη κούρσα άνηκε στον Τάυλερ... Αυτό άνοιγε νέους όρίζοντες... Κάτι περίεργο ύπληρχε σ' όλη αυτή την ιστορία...

Η Γκλόρια έπαιζε παράξενο παινιδί... Γνώριζε τόν Κάρλος; Ο Φέννερ την είχε πιάσει μιά φορά να του λήη ψεύματα... Ίσως λοιπόν να τούλεγε κι' άλλα...

Η άδελφή της τού είχε πη; «Τί θ' άπογίνι με τους δώδεκα Κινέζους;». Θάπλεπε λοιπόν να τού μιλήση ή Γκλόρια για Κινέζους... Κι' αν ή Γκλόρια δεν είχε γράψει το γράμμα, ποιος τού είχε γράψει; Σίγουρα τού γράμμα εκείνο προσοιζόταν γι' αυτόν, για να τόν βάλι στα ίχνη της υποθέσεως. Συνεπώς, εκείνος που τού είχε γράψει, έχόταν να βρή τη λύσι ο Φέννερ...

Τό γρήγορο ήταν ηναικείο. Και δεν ύπληχε, παρά μόνο μιά άλλη γυναίκα άνακατεμένη στην υπόθεση: ή Κούρλου. Αυτή λοιπόν τόχε γράψει; Η μήπως... τόχε γράψει ή ίδια ή Μάριαν; Η τελευταία ίδ'εα κλόνισε τόσο το Φέννερ, ώστε τόν σταμάτησε στη μέση τού δρόμου των σκέψεων του.

Εφτάσε τέλος μπροστά στο φερετροποιείο του Νάιτινγκάλ. Με τόν άνοιγμα της πόρτας χτύπησε ένα κρουνοί. Και, πίσω

από μιά κουρτίνα, ξεπρόβαλε ξαφνικά ο Κάρλος. Τα μάτια του έμοιαζαν σαν δυο κομμάτια μαύρο γυαλί, στο πειδινό του προσώπου.

Ο Φέννερ δίστασε μιά στιγμή, κι' έπειτα ρώτησε, με χιουμουριστικό τόνο:

—Ήρθες να διαλέξης φέρετρο;

Ο Κάρλος έμεινε παγωμένος.

—Χρειάζεσαι τίποτε; ρώτησε.

Ο Φέννερ έκαμε λίγα δήματα γύρω απ' τις διτρίνες, με τα χέρια στις τσέπες. Έπειτα απάντησε:

—Ήρθα να φλυαρήσουμε λίγο με τόν Νάιτινγκάλ. Τόν συμπαθώ πολύ, γιατί είνε παιδί στην τρίχα!

Σώπασε μιά στιγμή και πρόσθεσε κατόπιν:

—Εσύ πως βρέθηκες εδώ; Ήρθες να σκάσης καμμία τσιμπία στην Κούρλυ;

Ο Κάρλος άκούμπησε σ' ένα τραπέζι. Η άτμόσφαιρα ήταν φορτωμένη ηλεκτρισμό...

Ο Μίλλερ μού είπε ότι μάλωσες μαζί του πάνω στο πλοίο, πρόσθεσε ξερά ο Κάρλος. Δεν θέλω τέτοιους καυγάδες στη συμμορία μου.

Ο Φέννερ άνασήκωσε τα φρύδια του.

—Σοβαρώς; είπε. Τί κρίμα! Γιατί εγώ κάθε φορά που θα βλέπω το Μίλλερ να προσπαθί να φιλήση μιά κοπέλλα χωρίς τη θέλησή της, θα τού σπάζω τα μούτρα!

Ο Κάρλος μισόκλεισε τα μάτια του, κυττάζοντας τόν άπό πάνω ως κάτω. Έπειτα πρόσθεσε:

Ο Ρέγκερ μού είπε ότι δεν τους πρόσφερες καμμία σπριδαία βοήθεια.

Ο Φέννερ κούνησε το κεφάλι του κι' απάντησε:

—Ίδ'εα του! Μα δεν άπορώ για την κρίσι του, γιατί δεν τα πάμε καλά οι δυο μας.

Ο Κάρλος κτύπαξε τα νύχια του, συλλογισμένος. Τέλος, είπε:

—Καλά θα κάνης τότε να πάηης να δουλέψης για μένα λίγο καιρό.

—Σύμφωνοι, απάντησε ο Φέννερ. Δεν έχω καμμία αντίρρηση.

Ο Κάρλος μόρφασε. Αυτό ήταν το χαμόγελο του.

—Δεν θάκανες άσχημα να διαλέξης ένα φέρετρο τού γούστου σου... πρόσθεσε.

Ο Φέννερ πήγε πιο κοντά του και ρώτησε:

—Θέλεις να πής πως μπορεί να μού συμβή... κανένα δυστύχημα;

Ο Κάρλος άνασήκωσε τούς ώμους του.

—Ξέρεις, πολλά πράγματα... είπε. Όχι πως μπορέις να μού κάνης κακό... Γιατί έχω αλλάξει γραφείο... και δεν ξέρεις που παρέλαβε και πού ξεφόρτωσε τó πλοίο τους Κινέζους... Μα, όπωσδήποτε, είσαι ένοχλητικός...

Ο Φέννερ τόν κτύπαξε, χαμογελώντας.

—Είλικρινώς, δεν σ' ενοχλούω να τα βάλης μαζί μου, πρόσθεσε. Θάταν γκάφα σου...

Ο Κάρλος διώρωσε τη γραβάτα του, γύρισε άπότομα την πλάτη του στο Φέννερ και τού πέταξε πάνω απ' τόν ώμο του, μία τελευταία φράσι:

—Δεν σου ζήτησα συμβουλές!

Διευθύθηκε έπειτα πρós τó βάθος τού καταστήματος.

Ο Φέννερ έτρεξε να τόν προσλάβι, τόν άπασε με τó ένα χέρι απ' τó γιακά και με τ' άλλο τόν άνάγκασε να γυρίση πρós τó μέρος του.

—Άρπα την, για να καταλάβης! τού φώναξε.

Και τού κατάφερε μιά γροθιά στο μάγουλο.

Δεν τόν είχε χτυπήσει πολύ δυνατά — μόνον όσο χρειαζό-

ταν για να τόν πετάξη κάτω.

Ο Κάρλος έμεινε καταγής, άκουμπώντας στους δυο άγκώνες του. Τό άσπρό και μαλακό δέρμα του είχε κιόλας μελανιάσει. Άφισε ένα σφύριγμα, άναμεσα στα σφύριγμα δοντίας του, πούκαμε τó Φέννερ να θυμηθί τα φειδία...

—Τώρα είπε ο ντετέκτιβ, κατάλαβες πως δεν έπιτρέπω σ'ε κανένα να μιλήη για τó θάνατό μου. Είνε κάτι που δεν μ' άρέσει.

»Μπορείς, αν θέλεις, να δοκιμάσης να μού φας τó μάτι. Μα να ξέρης πως, αν δεν πετύχης, θα σε βρώ, όπου και νάσαι! Δεν θα μπορέσουν οι καραγκιόλδες σου να σ' εγλυτώσουν από μένα. Και τότε θα σε λυώσω σαν σκουλήκι!

Ο Κάρλος σηκώθηκε σιγά σιγά και με κόπο. Έφερε στο μαγουλό του τó χέρι του πούτρεμε σαν φτερούγα πεταλούδας.

—Δρόμο τώρα! τού είπε ο Φέννερ. Πήγαινε να πής κάτι. Σου χρειάζεται, για να πάρης λιγάκι άπάνω σου.

Ο Κάρλος δήηκε, άμίλητος, κι' έκλεισε πίσω του την πόρτα.

—Δεν έπρεπε να τó κάνης αυτό, πρόσθεσε τότε ή φωνή τού Νάιτινγκάλ.

Από ποτέ δισκόταν εκεί... Ο Φέννερ δεν τόν είχε δ'η να μπαίνει.

Τα ματογυάλια του που γυάλιζαν με τó φώς, έκρυβαν τα μάτια του, μα ο Φέννερ έβλεπε σταγόνες ιδρώτος στο πρόσωπό του.

—Γιατί δεν δοθήσες αυτό τó κτήνος να σηκωθί, άσφού τόν αγαπάς τόσο πολύ; τού είπε.

—Δεν τόν αγαπάω. Μα ώστόσο δεν έπρεπε να γίνι, αυτό.

—Μπα! Καιρός ήταν να τού χαλάση κάποιος τα μούτρα, για να μη μεγαλοπιάνεται! Φαντάζεται τόν έαυτο του σπουδαίο.

—Κι' είνε πραγματικά!

στεναγμό. Συγχρόνως τράβηξε το πιστόλι του.

Ο Φέννερ προχώρησε ένα βήμα και τον πάτησε στο χέρι, αναγκάζοντάς τον να παρατήσει το πιστόλι. Έπειτα γονάτισε, τον έπιασε απ' το νάκια του σασκακιού και τον έγυρνε προς το μέρος του.

— Δεν σούπα να κάτσης φρόνιμα; πρόσθεσε.

Τον τράνταξε δυνατά και συνέχισε:

— Σάν δεν θέλεις, μ'η με πιστεύεις! Δεν έννοα ν'α-
κωθω μαζί σου γιά ένα θηλυκό!
Ο Νάϊτινγκάλ έκαιε ένα
μορφασμό και θέλησε κάτι ν'α-
π'η. Την ίδια όμως στιγμή,
είδε πάνω απ' τον ώμο του
Φέννερ κάτι που μετέβαλε το
θυμό του σ' άνησυχία...

Μέσα στα τζάμια των μα-
τουαλιών του Νάϊτινγκάλ, ο
Φέννερ διέκρινε σε μικρογρα-
φία, έναν άνθρωπο που στεκό-
ταν όρθιος πίσω του και που
σηκωνε το χέρι του... Έκανε
να γυρίση, αλλά δεν πρόφτα-
σε. Του φάνηκε πως κάτι έσκα-
ζε μέσα στο κεφάλι του κι έ-
πεσε προς τα εμπρός, γδερ-
νοντας λίγο τη μύτη του στα
κουμπιά του σασκακιού του
Νάϊτινγκάλ...

Δ'.

Όταν συνήλθε ο Φέννερ, το
πρώτο πράγμα που αντίκρισε,
ήταν μια ηλεκτρική λάμπα, ά-
νοιγμένη και κρεμασμένη απ'
το ταβάνι...

Έπειτα παρατήρησε πως
δρισκόταν σ' ένα δωμάτιο δί-
χως παράθυρα... Τ' αϋτιά του
δούσαν. Σανάκλεισε γιά λίγο
τά μάτια του.

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ
Με τα τελειότερα Αμερικανικά
υπαινήματα Βοσγέων
κυμάτων
HERMOFLUX HYFRECACTOR
Αισθητική Δέρματος - Προ-
σώπου με ακτίνες ULTRA-
VIOLET υπό του Ειδικού
Δερματολόγου Ιατρού
ΑΝΔΡΕΑ Θ. ΧΡΥΣΗ
Νίκης 13. Τηλ. 29-548

*Η Κοπτική Ραπτική
είναι η τέχνη που τα-
ριάζει σε κάθε γυναίκα*

ΟΡΕ

ΑΘΗΝΑΙ: Περικλέους 44 & Φιλελλήνων 1

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Σωσιμαδών 23* Τηλ. 26391

ΑΛΜΑ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΜΟΔΙΣΙΑΣ

Η κ. ΑΛΕΞ είδοποιεί την
αξιότιμον πελατεία της ότι
αφίχθησαν τα τελευταία
ανοιξιάτικα μοντέλλα—όλα
δημιουργίες των μεγαλυτέ-
ρων Παρισινών οίκων.

Έκθεσις των μοντέλων κα-
θημερινών 10-1

Πραξιτέλους 20 Βος όροφος

Το φώς της λάμπας τόν έ-
νοχλούσε ανυπόφορα, μέσα απ'
τα κλειστά του βλέφαρα. Προσ-
πάθησε να γυρίση δίπλα γιά να
ν'αποφύγη. Κατάλαβε τότε
πως δεν μπορούσε να κουνήθη...

Ανασηκώσε το λαιμό του,
γιά να εξακριβώση περί τίνος
επρόκειτο. Μ' αυτήν όμως την
κίνησι, ένοιωσε ένα σουδερό
πόνο στο κεφάλι και τ' άφισε
να ξαναπέση προς τα πίσω.

Όταν ήσυχασε λίγο, έκαιε
μιά καινούργια προσπάθεια.

Είδε τότε πως ήταν ξεπλω-
μένος σ' ένα παλιό στρώμα.
Τα χέρια του ήταν δεμένα στα
κουρνιασμένα σιδερένια κεφα-
λάρια ενός κρεβατιού, που ά-
ποτελούσε το μοναδικό έπιπλο
έκεί μέσα. Το πάτωμα ήταν γε-
μάτο σκόνη, σπαστάς κι άπο-
τσίγαρα. Έδώ κι εκεί, υπήρ-
χαν πεταγμένες μερικές εφημε-
ρίδες.

Ένας σωρός μαύρης, στά-
χτης, μέσα στο τζάκι, έδειχνε
πως κάποιος είχε κάψει προ ό-
λίγου πολλά χαρτιά. Ο άερας
του δωματίου μύριζε υγρασία
και μούχλα.

Ο Φέννερ ξεκούρασε και πά-
λι το κεφάλι του, προσπαθών-
τας να συγκεντρώση τις σκέ-
ψεις του και τις δυνάμεις του.
Δεν επεχείρησε καθόλου να έ-
λευθερώση τα χέρια του.

Ζάρωσε τα βλέφαρά του, γιά ν'
αποφύγη το ώμο φώς της
λάμπας. Προσπαθούσε ν' ανα-
πνή άργά και βαθιά. Κι' ά-
φουγκραζόταν, γιά ν' άκούση
κάτι...

Σιγά - σιγά, άντελήφθη έ-
λαφρότατους ήχους που δεν άρ-
χησε να τους αναγνωρίση: Ή-
σαν βήματα, ψιθυριστές φωνές
κι' ένας μακρινός θορύβος κυ-
μάτων σε μίαν ακρογιαλιά...

Τέλος, άποκοιμήθηκε. Ήξε-
ρε ότι ήταν το καλλίτερο που
έπρεπε να κάνει γιά την ώρα.
Δεν ήταν ακόμη σε κατάστασι
να επιχειρήση να έλευθερώθη.

Είχε χάσει κάθε συνείσθησι
του χρόνου. Όταν ξύπνησε,
ένοιωσε τον έαυτό του πολύ
καλλίτερα. Ο ύπνος τόν είχε
ώφελήσει. Ο πόνος του κεφα-
λιού του ήταν πολύ λιγώτερος.

Είχε ξυπνήσει από βαρύα
βήματα στο διάδρομο, που
πλησίαζαν στην πόρτα της συ-
λακής του. Ένα κλειδί γύρισε
στην κλειδαριά. Η πόρτα ά-
νοιξε, με μιά κλωτσιά.

Ο Φέννερ πρόλαβε να κλεί-
ση τα μάτια του. Έκρινε πως
ήταν πολύ νωρίς ακόμη γιά να
ένδιαφερθ'η γιά τους έπισκέ-
πτες.

Κάποιος προχώρουσε προς
το μέρος του. Απ' τη σκιά
που έπεσε στα μάτια του, ο
Φέννερ κατάλαβε πως είχε στα-
θ'η ανάμεσα σ' αυτόν και τη
λάμπα. Έπειτα από λίγο, ά-
κούστηκε κάτι σαν μουγκρητό.

Το δυνατό φώς πλήγωσε και
πάλι τα βλέφαρα του Φέννερ.
Τα βήματα άπομακρύνθηκαν
προς την πόρτα. Ο Φέννερ μι-
σάνοιξε τα μάτια του και κύτ-
ταξε. Είδε την καιπουριαστή
πλάτη, τα κοντά πόδια και τα
μαύρα, πυκνά και γυαλιστερά
μαλλιά ενός ανθρώπου, που ή-
ταν σίγουρα Κουβανός.

Έκείνος βγήκε απ' το δω-
μάτιο και ξανακλείδωσε την
πόρτα.

Ο Φέννερ ανάντησε βαθιά.
Άρχισε έπειτα να προσπαθ'η
να κουνήση τα χέρια του.

Τα σχοινιά που τον συγ-
κρατούσαν, ήταν σφιχτά, όχι
όμως τόσο ώστε να έμποδίζουν
κάθε κίνησι. Τα τέντωσε μ' ό-
λες του τις δυνάμεις, δαγκά-

νοντας το κάτω χέιλος του απ'
τους πόνους. Είχε τόσο κουρα-
στή, ώστε του φαινόταν πως
η λάμπα σκοτείνιαζε. Αναγ-
κίστηκε να σταματήση, λαχα-
νισμένος.

Το δωμάτιο αερίζοταν μόνον
από ένα μικρό φεγγίτη, πάνω
απ' την πόρτα. Η ατμόσφαιρα
ήταν πνιγνή. Ο ιδρώτας κολ-
λούσε το ποκάμισο του Φέννερ
στην πλάτη του. Δοκίμασε λί-
γο τα δεσμά των χεριών του
και σκέφθηκε:

«Σάν να χαλαρώθηκαν λίγο.
Ναι, κάτι έκαιε... Άν του-
λαχίστην δεν μου πονούσε το-
σο το κεφάλι... Γιά να δούμε,
άκόμα μιά φορά!».

Και ξανάρχισε τις προσπά-
θειές του.

Τέλος, το δεξιό του χέρι,
που είχε γίνει γλυστότερο απ'
τον ιδρώτα, γλύστρησε σιγά-
σιγά μέσα απ' τα σχοινιά και
βρέθηκε έλευθερο. Δεν μπόρεσε
όμως να κάμη τίποτε γιά να

ΑΛΕΚΤΩΡ

Τους άνδρες
ένα γυναικείο
πρόσωπο που
άκτινοβολεί
άπο φρεσκάδα

● Βάσει των τελευταίων πορισμάτων της
έπιστήμης ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΔΕΩΔΗ ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΗ
ΤΗΣ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΟΣ παρασκευάζονται τα
παγκοσμίου φήμης καλλυντικά **HABANO**.

— Γιά το καθάρισμα, άνοση, καλή
κυκλοφορία και τόνωση των ιστών του
δέρματος το
SKIN FRESHENER (Λοσιόν προσώπου)

— Γιά τ' αφαίμαξη της επιδερ-
μίδος καθώς και γιά θέρμη της πούδας ή
KREMA CLEANSING και VANISHING

— Γιά θ' αφαίμαξη της επιδερ-
μίδος καθώς και γιά θέρμη της πούδας ή
FAA FOR DRY & FOR NORMAL SKIN

— Γιά το έδαφος μακιγιάζ
TO POUZ και Α ΠΟΥΑΡΑ "HABANO"

— Καί γιά την περιποίηση των χεριών ή
ΛΟΣΙΟΝ ΧΕΙΡΩΝ "HABANO"

... ..

● Τα καλλυντικά "HABANO", είναι προνο-
μιούχα, έπιστημονικά προϊόντα άποτελε-
σματικά και άπολύτως έξοφασμένα
και μπορείτε να βασισθ'ητε σ' αυτό έσ-
όρου ζωής

Το καλλυντικό "HABANO", είναι προνο-
μιούχα, έπιστημονικά προϊόντα άποτελε-
σματικά και άπολύτως έξοφασμένα
και μπορείτε να βασισθ'ητε σ' αυτό έσ-
όρου ζωής

Το καλλυντικό "HABANO", είναι προνο-
μιούχα, έπιστημονικά προϊόντα άποτελε-
σματικά και άπολύτως έξοφασμένα
και μπορείτε να βασισθ'ητε σ' αυτό έσ-
όρου ζωής

Habano
COSMETICS OF DISTINCTION

λύση και το άριστερό του χέρι.

Ανακάθισε με κόπο και ψα-
χούλεψε το κεφάλι του με το
έλευθερο χέρι του. Το πίσω μέ-
ρος του κρανίου του πονούσε
καθώς το άγγιζε, αλλά δεν εί-
χε καθόλου αίματα.

Έσκυψε όσο μπορούσε, γιά
να έξετάση τον κόμπο που
συγκρατούσε το άριστερό του
χέρι. Ο κόμπος αυτός βρισκό-
ταν κάτω απ' το κρεβάτι, έ-
ται που δεν μπορούσε να τον
ιδ'η, αλλά μόνο να τον άγγιξη.

Όλες οι προσπάθειές του γιά
να τον ξεσφίξη λίγο, έμειναν
ανάφελες. Ξαπλώθηκε πάλι και
βλαστήμησε σιγανά ανάμεσα
στα δόντια του.

«Τί μπορώ να κάνω μ' ένα
μόνο χέρι; — συλλογίστηκε.
Ποιος βρωμιάρας με χτύπησε
στο κεφάλι;... Ο Κάρλος;...
Φαίνεται πως είχε μείνει απ'
έξω και παρακολουθούσε απ'
την πόρτα. Ξαναμπήκε λοιπόν,
καθώς μαλώνουμε με το Νάϊτιν-
γκάλ... Ή μήπως ήταν κανείς
άλλος;... Τί πρόκειται να
μου κάνουν τώρα;».

Ανακάθισε στο κρεβάτι
και πάτησε στο πάτωμα. Ση-
κώθηκε έπειτα, τρεκλίζοντας,
όσο του το έπετρεπε το δεμένο
άριστερό του χέρι. Το κεφα-
λι του πονούσε και πάλι ανυ-
πόφορα. Δεν άργησε όμως να
περάση ο πόνος.

Σύρθηκε τότε ως την πόρ-
τα, τραβώντας πίσω του το
κρεβάτι. Τόσπρωξε κολλητά
στον τοίχο και κάθησε πάνω.
— Άν δεν έλευθερώσω το χέ-
ρι μου, είμαι χαμένος, μουρ-
μούρισε.

Άρχισε να προσπαθ'η να
λύση τον κόμπο, με το έλευθε-
ρο χέρι του. Τα ύγρα όμως
δάχτυλα του γλυστρούσαν πά-
νω στο σκονί, άνίσχυρα.

Σταμάτησε, ακούγοντας βή-
ματα. Ξαπλώθηκε άνασκελα και
πέρασε πάλι το έλευθερο χέρι
του στον άλλο κόμπο.

Μόλις είχε τελειώσει, άνοι-
ξε η πόρτα και μπήκε ο Κάρ-
λος. Ο Ρέγκερ κι' ο Μίλλερ
που τον ακολουθούσαν, σταμά-
τησαν στο κατώφλι.

Ο Κάρλος πήγε ως το κρε-
βάτι του Φέννερ κι' έσκυψε πά-
νω του. Ο Φέννερ άνοιξε τότε
τα μάτια του. Τα βλέματά του
διασταυρώθηκαν.

— Ά, ξύπνησε το γουρούνι!
είπε περιφρονητικά ο Κάρλος.
Ο Ρέγκερ κι' ο Μίλλερ προ-
χώρησαν. Ο Φέννερ τους κύτ-
ταξε και τους δυο, ήρεμος, και
ρώτησε:

— Τί σημαίνει αυτό;
Ο Κάρλος έτρεμε έλαφρά.
Ή έκφρασι των ματιών του έ-
δειχνε πως είχε πάρει το συν-
θισμένο του ναρκωτικό.

— Θά πούμε λίγες κουβεν-
τούλες! πρόσφερε.

Πήρε φόρα και χτύπησε με
την κλειστή γροθιά του το Φέν-
νερ κάτω απ' τη μύτη. Έκεί-
νος είχε γυρίσει το κεφάλι του,
αλλά δεν μπόρεσε ν' αποφύγη
το χτύπημα. Τα δόντια του έ-
τρισαν στα ούλα του.

— Στη χρώσταγα, αυτήν,
είπε ο Κάρλος.

Ο Φέννερ δεν άπάντησε.
Ήξερε ότι μ' ένα μόνο χέρι,
δεν θα μπορούσε να παλέψη.

— Όστε είσαι ντετεκτίβ, έ;
πρόσθεσε ο Κάρλος. Μας την
έσκασες κτήνος!

Έβγαλε απ' την τσέπη του
τά χαρτιά του Φέννερ και τ'
άπλωσε πάνω στα σκεπάσμα-
τα. Έπειτα κάθησε στο κρε-
βάτι.

— Άν έφευγαν οι δυο άλλοι, ό

Φέννερ θα μπορούσε ν' άρπάξη
τον Κάρλος απ' το λαιμό με
το έλευθερο χέρι του και να
τον ξεπατρίψη. Μά θάφευγαν
άραγε;...

Ο Κάρλος έσκυψε και χα-
στουκίσε δυο φορές το Φέννερ.
Έκείνος μισόκλεισε τα μάτια
του, αλλά δεν κουνήθηκε, ούτε
είπε τίποτε.

Ο Κάρλος ξανακάθισε. Εί-
χε ύφος τρελλού. Έτρεμε όλο-
κληρος, τόσο που χτυπούσε το
κρεβάτι στον τοίχο.

— Τί κάνεις εδώ; ρώτησε.
Τί προσπαθείς ν' ανακαλύψης;
— Σου είχα συστήσει να
κάτσης ήσυχος! πρόσφερε ο Φέν-
νερ ανάμεσα στα δόντια του.

Μά έννοια σου και θα σε κα-
νονίσω. Δεν θα ήσυχάσω, πρίν
τασάκω έσένα και τα μαντρό-
σκυλά σου!

Ο Μίλλερ έξσπασε σ' ένα
ύστερικό γέλιο.

— Τουστρίψε, του φουκαρά!
φώναξε.

Ο Κάρλος έχωσε τα χέρια
στις τσέπες του, γιά να μη
φαίνεται το τρεμουλιασμό
τους.

— Πές μας τί γυρεύεις έ-
δώ, μούγκρισε. Μίλα γρήγορα,
άλλιως θα φτύσης αίμα!

Ο Φέννερ χαμογέλασε σαρ-
καστικά. Καί τράβηξε σφιχτά
το δεξιό χέρι του μέσα απ' τον
κόμπο.

— Ξεφορτώσου με, μαίμου!

είπε περιφρονητικά.

Ο Κάρλος σηκώθηκε κι' έ-
καμε ένα νόημα στο Ρέγκερ.

— Έμπρός. Άρχιστε! διέ-
ταξε.

Ο Ρέγκερ έφτασε κοντά στο
κρεβάτι, τη στιγμή ακριβώς
που ο Φέννερ είχε έλευθερο
το χέρι του. Γρήγορος σαν ά-
στραπη, ο ντετεκτίβ του κατά-
φερε μιά γερή κλωτσιά κάτω
απ' το γόνατο. Ο Ρέγκερ έπε-
σε, κρατώντας το γόνατό του
με τα δυο χέρια κι' ούρλιά-
ζοντας απ' τον πόνο.

Ο Φέννερ ανακάθισε, ενώ ο
Μίλλερ όρμούσε και τόν άρπα-
ζε απ' τα μαλλιά. Τον χτύπη-
σε τότε μ' όλη του τη δύναμι
στο κάτω μέρος της κοιλιάς.

Ο Μίλλερ σωριάστηκε κά-
τω, σφιγγοντας με τα χέρια
του τη χοντρή του κοιλιά, ιδρω-
μένος απ' τους πόνους, και
κυλίστηκε στο πάτωμα, προσ-
παθώντας να ξαναδ'η την ά-
νταπνοή του.

Ο Κάρλος ώπισθοχώρησε
βιαστικά, πελιδνός απ' το φό-
βο του. Ο Φέννερ ξαναδ'ηκε
την ίσορροπία του και προχώ-
ρησε κατόπιν του, τραβώντας
πίσω του το κρεβάτι.

Ο Ρέγκερ άρπάχτηκε απ'
το ένα πόδι του κρεβατιού.
Ο Φέννερ τράβηξε δυνατώτερα,
γιά να μπορέση να φτάση τον
Κάρλος.

— Σηκώθητε λοιπόν, έσεις
οι δυο! ούρλιασε ο Κάρλος.
Τί τον φυλάτε;

Έβγαλε συγχρόνως ένα πι-
στόλι και τόστρεψε έναντίον
του Φέννερ.

— Μείνε εκεί που δρίσκε-
σαι! μούγκρισε. Άν κουνή-
θης, σου την άναψα!

Ο Φέννερ κατάφερε να κά-
μ'η ακόμα ένα βήμα προς το
μέρος του, σέρνοντας πίσω του
το κρεβάτι και το Ρέγκερ.

— Τράβα λοιπόν! του φώ-

ναζε προκλητικά. Αυτό μόνο
μπορεί να σε γλυτώση.

Ο Μίλλερ άνασηκώθηκε και
χύμησε πάνω στο Φέννερ. Με
το τεράστιο βάρος του, τον πέ-
ταξε στο κρεβάτι κι' έπεσε πά-
νω στο έλευθερο χέρι του. Γιά
μερικά δευτερόλεπτα, μπορού-
σε να τον χτυπά ήσο ήθελε.
Μά έπειτα ο ντετεκτίβ του κα-
τάφερε μιά κλωτσιά και τον τί-
ναξε μακριά.

Ο γκάγκστερ ξανασηκώθη-
κε, ενώ ο Ρέγκερ, περνώντας
πίσω απ' το Φέννερ, τόν άρ-
παζε απ' το λαιμό. Ο Μίλλερ
επανάλαβε την επίθεσι και τ'
χτυπήματα, μ' όλη του τη δύ-
ναμι.

Όσο ο Φέννερ καταλά-
βαινε ότι ο έπίφοδος αντίπα-
λος δεν ήταν αυτός, αλλά ο
Ρέγκερ, που του σφίγγε το λαι-
μό με τα σιδερένια του δαχτυ-
λα, κόβοντας του την άναπνοή.

Πάτησε χαιώ γερά, τέντωσε
το κορμί του και, μ' ένα από-

τομο τράνταγμα προς τα πί-
σω, έκάμε να σωριασθ'ουν όλα
κάτω: ο ίδιος, το κρεβάτι κι'
ο Ρέγκερ, μ' ένα φοβερό πά-
ταγο.

Ο Ρέγκερ τόν άφισε, αναγ-
καστικά, γιά να προσπαθήση
ν' άπαλλαγή και να επαναλάβη
την επίθεσι. Μά κι' ο Φέννερ
δεν βρισκόταν σ' ευνοϊκή θέσι.
Ήταν γονατιστός κάτω απ' το
αναποδογυρισμένο κρεβάτι,

που στηριζόταν στην πλάτη
του, με το ένα χέρι στριμμένο
πίσω απ' αυτό. Ο μόνος τρό-
πος γιά να έλευθερωθ'η, ήταν
ν' αναποδογυρίση πάλι το
κρεβάτι. Ανασηκώθηκε, συγ-
κρατώντας το στην πλάτη του.

Ο Ρέγκερ του κατάφερε μιά
κλωτσιά στον άστράγαλο και
τόν έκάμε να χάση πάλι την
ίσορροπία του. Οί μύς του δε-
μένου χεριού του πονούσαν φο-
βερά.

Ξετρελλαμένος απ' τον πόνο,
έριξε το κρεβάτι πάνω στο

Το σύνθημά μας
ΠΑΙΝΟΜΕΝΑ!

ΧΡΥΣΙΚΟΠΟΥΛΟΣ
Το Κατάστημα με τίς ζεπεσμένες
τιμές.

Ρέγκερ. Το ένα κεφαλάρι πίεσε
το λαιμό του γκάγκστερ. Ο
Φέννερ έπεσε πάγω μ' όλο του
το βάρος. Τα ματιά του Ρέγ-
κερ πεταχθηκαν απ' τις κόγ-
χες. Κουνούσε άτελεισιμένα τα
χέρια του, ενώ ο Φέννερ πίεζε,
όλο και πιο πολύ.

Ο Μίλλερ χύμησε κι' άρχι-
σε να κοπανάν με τις γροθιές
του το κεφάλι του Φέννερ. Μά
έκείνος δεν έγκατέλειψε την
προσπάθειά του. Ήξερε ότι ο
Ρέγκερ ήταν ο πιο επικίνδυνος
απ' τους τρεις αντίπαλους του.
Κι' ήξερε ακόμη ότι τον είχε
τώρα στη διαθεσί του.

— Άν μπορούσε ν' άπαλλαγή
απ' αυτόν, θα κανόνιζε εύκολα
τους άλλους δυο.

Το πρόσωπο του Ρέγκερ εί-
χε μελανισσει. Τα χέρια του
κουνιόνταν τώρα αδύνατα. Ο
Κάρλος έτρεξε και πέταξε το
κρεβάτι από πάνω του. Ο
Ρέγκερ σηκώθηκε στα τέσσερα,
βογγώντας σαν άρρωστο σκυ-
λί.

Ο Μίλλερ είχε πληγώσει το
Φέννερ στο φρύδι, και το αίμα
που έτρεχε, τον ένοχλούσε πο-
λύ. Ψαχούλεψε με το έλευθερο
χέρι του, βρήκε το Μίλλερ,
τούχωσε τα δάχτυλα στην κοι-
λιά, άρπαξε σφιχτά τη σάρκα
και την έστριψε. Ο Μίλλερ
ούρλιασε απ' τον πόνο κι' έ-
πεγερίρησε ν' άπαλλαγή. Άλλά
ο Ρέννερ τον κρατούσε γερά.
Ξανασηκώθηκε και πέταξε με
δύναμι το κρεβάτι από πάνω
τους.

Ο Κάρλος, όρθιος, τους
κύτταξε ανάμεσα στα έλαττρια
του σομιέ, χωρίς να μπορ'η να
τους φτάση. Προσπάθησε να
τραβήξη το κρεβάτι. Άλλά ο
Φέννερ το συγκρατούσε με το
άριστερό του χέρι. Συγχρόνως
έξακολουθούσε να σφίγγη την
κοιλιά του Μίλλερ, που ούρ-
λιαζε πένθιμα και σπαρταρού-
σε. Ο γκάγκστερ επιχείρησε
να τον χτυπήση στο πρόσωπο.
Ο ντετεκτίβ έσκυψε το κεφα-
λι του γιά να φυλαχ'η κι' έ-
στοιψε ακόμη πιο δυνατά τη
σάρκα που κρατούσε.

Ο Κάρλος βγήκε τρέχοντας
κι' ούρλιασε κάτι διαταγές, σε
ίσπανική γλώσσα.

Ο Μίλλερ κατάφερε ξαφνι-
κά ν' άνασηκώθη. Την ίδια
στιγμή, ο Φέννερ αισθανθηκε
να υποχωρ'η κάτι, κάτω απ' τα
δάχτυλά του. Χαλάρωσε τότε
το σφίξιμό του. Κατάλαβαινε
πως τον είχε ξεκοιλιάσει!

Το πρόσωπο του Μίλλερ πή-
ρε ένα χρώμα πρασινωπό. Κι'
ο γκάγκστερ σωριάστηκε κάτω,
σαν ξεχαρβαλωμένος κορα-
γκιόλης, κυτταζοντας με φρίκη
το Φέννερ.

— Με... μ' έφαγε! τραύλι-
σε.

Ο ντετεκτίβ προσπάθησε να
χαμογέλαση, αλλά δεν μπόρε-
σε. Πέταξε μακρύτερα το Μίλ-
λερ, με μιά κλωτσιά, κι' έστρι-
ψε σιγά-σιγά το κρεβάτι,
γιά να φέρη σε κανονικώτερη
γωνία το δεμένο χέρι του.

Ξεχώρισε τότε απ' το υπό-
λοιπο κρεβάτι το κεφαλάρι ό-
που ήταν δεμένος, σηκώθηκε
και διευθύνηκε προς την πόρ-
τα.

Με το μεγάλο εκείνο σίδερο
κρεμασμένο στον καρπό του χε-
ριού του, ή θεσι του ήταν πάν-
τα δύσκολη, όχι όμως σαν πρίν.
Περνώντας μπροστά απ' το
Ρέγκερ που ήταν γονατισμένος
κοντά στον τοίχο, τον χτύπησε
με το σίδερο του κρεβατιού.
Κι' εκείνος σωριάστηκε κάτω,
προστατεύοντας το κεφάλι του
με τα χέρια του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

Οι Ηρωίδες της Εφταήμερης

Η Λιάνα

— Είδες, κυρία Τούλα μου, η Κρεμίζη ήκανε απόδραση στην Αγγλία, γιουρουνταίσε παλληκαριά με τα πουκιά της, τα τσανάκια τσουμπλέκια της, μ' ούλο τση τον όπλιό της, δηλαδή εκείνη που δεν κατάφερε ο Χίτλερ, το πέτυχε αυτή, Μπαράδο!

— Άχ, Έφταλινά μου, και τί μ' αυτό; Τά στερνά τιμούν τα πρώτα. Πόμεινε μπουκάλα ή έρημη. Όρραφην στα σπάρνα, και στο στεφάνι χήρα.

— Καλέ γιατί τό λές; Μωρή τραντάζε ή Λόντρα, τση παί- ξανε κουπανάκι, τση μπενενίσανε. — Μα σίγουρα, Έφταλινά μου, θα τσίσε το δικαστήριο, θα μπορούσε τσ' ά- βουκάτο.

— Μωρή, γιατί νά τσίσε, γλασθή- κες; Είχε 'ντοκου- μέντα στα χείρα τση. Ο Ριτζγουαίη απ' το 46 την κορ- τεζάρισε, τσ' ότελε- γε ρατσασκία, πού- λε ρατσασκία, με τσ' λούδα, ριγάλα, ως και τσος βέρεις, με τσ' λήμπρο ντ' όρο τσού, και τώρα ήσανα την κόττα σας... Άλλά καλά τούκανε, γιατί δέν είνε έτσι καπνάν- καπανά, βλέςεις.

— Η κοιλιά και τό πεπόνι κί' ό γαμπρός πολύ λαδώνει.

— Μα καλέ, Έφταλινά μου, εδω κάνανε χειρότερα. Είδαμε νά φεύγουνε κατ' απ' τα στεφάνια και ν' αφήνουνε τα κορίτσια μας στα κρύα του λουτρού. Άλλά γινώσι δέν βάζουμε.

— Έχεις δίκιο, παθήματα-μαθήματα, που λένε. Αύτηνς πάει. Μα έλα π' ούδες κουντουρίσανε με τσος φαισιόλοι

Θέλ' εγγλέσο εγώ τό βράδυ κί' άς μην έχει ό λύνιος λαδί.

— Έ, τώρα νά πουμε και τσος στραβού τό δίκιο, δέν έχουν άδικο. Έφταλινά μου, γά δης τό πολιτρε του Ριτζγουαίη θα κουήση ό νους σου, έχει τό σέξ άππλή.

— Μωρή, ούλοι αύτοι τσος ξανθομπάμπο- ροι τσος έέρω. Μουστάκι, μουσάρδα, μαλλί σταρσφοντά, κολόρι φάδα, και φάτσα, τά- λε κουάλε ταχίμι με πετιέλι.

— Καλέ, Έφταλινά μου, τί λές;... Είνε ξανθοί, και γαλανοί σαν άγγελοι.

Μά ή Έφταλινά συνεχές με γινάτι: — Πιέκουνε τα μύλα στο γιάλο... Μωρή, έλα νά σέ πώ τσάρκα, νά σ' άνοίξω τά στραβά σου. Νά δης παιδάροι νά σσιρνι- σης! Ο Πειράσι έχει μελανορία, κατ' ντε- ρέκια μπουνέ άριε, Τό Πανγκράτι... ήρά- σται! Η Γούδα άνόρια μερακλανά! Τά Ταμπούρια ούροφρόνιδα με κατασρό μαλλί, και μουστακάκι όγκω και έλκοι. Τό Πασα- λιάνι... τό στέκι τση μαγκιάς — λεβέντες μ' άτσάλινια υπάλας σωστό κουρσάροι!

Ο Ποδοσφινής παλληκαρία ούλα σερετλήκι. Η Κατασφινής, κί' οι Τσιτζίφιες νενιτσα- ροί!

— Σ' αυτό δέν έχεις άδικο. Έφταλινά μου.

— Λοιπόν, τί ήθελε τό... μουστουλουτζή ή Λιάνα; Εδω στή Λόντρα κί' ή Άλίσσέτ ακόμα, έπειτα από τέτοια γκιουζελίμ αυτο- κρατορία μπενενίσε ρωμή άπ' την Ψωρο- κωστανία και πήρε τό Φίλιππο. Άχ, τί νά σου κάνω, ήπρεπε νάμουνε εγώ ή Κρεμίζη, ήθελε νά τον σπάσω στο έζλο, κί' από Ρι- τζγουαίη θα στόν ήκανα... Πριζγουαίη!

Και σκασιμένη στα γέλια πρόσθεσε: — Μουτίες τέτοιος 'νας γαμπρός.

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Είπε τον πόνο του...

Η δασκάλα δέν θέλει νά κουδεντιάσουν οι μαθήτριες μεταξύ τους, την ώρα του μα- θήματος. Μά ή μικρούλα Κάκια δέν έννοει νά την άκούση, και διαρκώς φλαυαί. Η δασκάλα παίρνει τότε τον έλεγχο της και σημειώνει, στή στήλη της διαγωγής:

«Η Κάκια είνε πολύ φλύαρη. Μιλεί όλη την ώρα στην τάξη και κανει άνυπόφορο θόρυβο».

Η Κάκια παίρνει τον έλεγχο της στο σπίτι, και την όλη μέρα τον ξαναφέρνει στο σχολείο. Κί' ή δασκάλα διαβάει τότε με κατανάλη τα έξης, που έχει γράψει ό πατέρας της μικρής κάτω άπ' τη δική της σημείωση:

«Τί θα λέγατε, άν άκούγατε τη μητέρα της!...».

Τα ντέρτια του Κιρκόρ

ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ

— Σήμερα ή ζωή, Κιρκόρ έφέντη, είνε πολύ βιαστική. Μαραθώνιος! Όλα άπλοποιημένα, σύντομα, άφε σθύσε. Νά φαντασθής πώς και τά πουλιά με μηχανή τά βγάζουνε. Ξετελίσανε ά- κόμα και τίς κλώσσες!

— Ναί, μπέ, ούλα έντω με τουργού τουργού ίξένες ούσιες φαμπρικάρουνε, λικέρ με μπογιά κανουνε, ζάχαρη με μαρμαρόσκονη, βούτυρο χω- ρίς γάλα.

— Ναί, μωρέ Κιρκόρ, τώρα όλα γιά τό θεαθή- ναι. Άλλά λένε, κί' άλλα είνε. Λές βιδέλο κί' είν' σκυλί, λές αύγό κί' είνε πουλί, λές λαγός κί' είνε γάτα, λές τυρί κί' είνε πατάτα, λές λογαριά κί' είνε σαρκίη, λές παντρεία κί' είνε καζίκι, λές μπεμπέκα μου ώραία, κί' είνε γκράν Καπνικαρέα.

— Ιστοκλή έφέντη, χάκ βάρ, Άτίνα ούλη ά- πάτη, ίψευτιά, ντολνταρτζήλκι, ίτς 'λικρίνεια γιόκ.

Κί' ό Στόκλινς που είχε πάλι κέφι, κί' ήθελε νά σπάση πλάκα, άρχισε νά τον κουντίζη:

— Μα βέβαια, ή βάσι των σχέσεων μεταξύ μας πρέπει νά είνε ή ειλικρίνεια, γι' αύτό, μωρέ Κιρκόρ, δέν πρέπει μόνον νά τά λέμε, άλλα και νά τά εφαρμόζουμε. Πρέπει λοιπόν όπως εγώ, νά γίνης και σύ ειλικρίνης μ' όλο τον κόσμο, γιά νά μή σου λένε: «δασκάλε που δίδασκες».

— Βάλα, μπιλίσα, 'Ιστοκλή έφέντη, τά γίνω! φώναζε με γινάτι ό Κιρκόρ και ξεπότισε, άπο- φασισμένος νά λήη στο έξης τά σύκα, σύκα και την σκάφη, σκάφη.

Την όρμη του ανέκοψε ή 'Ισκούίτσα, μιά γρηά σταφιδισμένη, με κόκκινα μάγουλα, μαύρα μαλ- λιά και ροζ χειλάκια, σαστό... χρωματοπυλίο!

— Κιρκόρ, γιατί κάνεις πώς ντέν γλέπεις; Νίτσουν μπέ;

— Γιατί ντέν τέλω νά 'πατάς έμένα!

— Ούλέν ουτε άντρας, ουτε γιαδουκλούς νι- κός 'μου είσαι, γιά νά σ' άπατάω.

— Βάλας μπιλιάς, φώναζε με γινάτι ό Κιρ- κόρ, 'ξαπατάς έμένα, γιατί ντείχνεις μαύρα μαλ- λιά και κιμινιά κόλορι μάγουλα, άφου όγνόντα, καλτάκα, κατσόγγρα είσαι!...

— Ντινίβι ιμινίβι! Ξεφώνισε ή 'Ισκούίτσα και χύμηξε νά τον γδάρη.

Ευτυχώς πρόφτασε ό Κιρκόρ και τόβαλε στο πόδια κί' έτσι φτηνά την σκαπότσαρε.

Λίγο παρακάτω στο δρόμο τον σταμάτησε έ- νας κουμπάρος του, ό Γερβάν Κερπαμπτζιάν.

— Νέ βάρ νέ γιόκ Κιρκόρ; Χαίρ όλα, τί κά- νεις;

— Τό 'λικρινή κάνω... γι' αύτό, τό καλό που σου τέλω, κουμπάρε έφέντη, τσαμπουκ τσαμπου- κτράδα, γκίτ μπουρντά, γιατί άμα μιά κουβέντα λέω έσένα τά φάμε... μουστακία μας!

Κί' έτράπη σ' άτακτό φυγή.

Τό ίδιο βράδυ βρέθηκε μέσα σ' ένα φιλικό κύκλο. Έκει ό Μπογός, ένας παλός άρκαντά- σης που γεννιόσε άπόψε ή γυναίκα του, εύχαρι- στημένος πήρε στην ταβέρνα την παρέα κί' άρ- χισε νά κερνά και νά ξανακερνά. Ύστερα ρώ- τησε τον Κιρκόρ:

— Σοίλε μπυκαλούμ, πές μπερ ίγνώμη σου, ύναίκα μου τί παινίτ τά κανη;

Κί' ό ειλικρινής Κιρκόρ τού είπε:

— Ύναίκα σου φοράντα κιμπί είνε! Σίγουρα μουλάρι τά κανη...

Όλοι γύρω ξεκαρδιστήκανε. Μα ό Μπογός σαν άγριέμένο λιοντάρι νά τον φάη χύμηξε. Τζά- μια, δίσκοι, πιάτα, ποτήρια, καρέγλες, χοροπη- δούσανε, ό καρνεός σείσθηκε κί' ύστερα ένα μου- γρητό και μιά βραχνή φωνή άκούστηκε. Ήτανε ό Κιρκόρ, που με σπασμένα μούτρα μονολογού- σε κί' έλεγε στον εαυτό του:

— Ούλέν καζάν καφαλή Κιρκόρ, ίτς ντέρτια σου ντέν τά τέλψουνε ποτέ. άμα άκούς αύτό σείταν 'Ιστοκλή.

Κί' ό εαυτός του δέν άπάντησε τίποτα. Είχε αύτή την... ειλικρίνεια!

Ό δέ Στόκλινς σκασμένος στα γέλια, τού φώ- νασε:

— Έ, λοιπόν, Κιρκόρ έφέντη, άφου είπαμε νά- μαστε ειλικρίνεις, σου λέω πώς ή φάτσα σου άπόψε είνε 'ϊδια πατημένη σταφυλόρωγα!

Σ. Ρ...

Οι Ιδιότητες του Πελοπίδα

Όπως λέμε...

Ό! Καλημέρα αγαπητέ. Τί γίνεται; Πώς; Άκούσα καλά; Άκούτ 'μόνιγκ; Λέει: Τί πάει νά πη αύτό; Μπά; Μπά; Έλεις; Ήσωνα ταξίδι; Και πού παρακαλώ; Ά! Μα βέβαια. Έπρεπε νά τό είχα έννοήσει, από τό 'γκουτ-μόνιγκ». Στην 'Αμερική, λοιπόν: «Όστε ήσωνα στην 'Αμερική! Για φαντάσου! Και πόσον καιρό έλειψες εκεί; Ά! Μπά; Είκοσι μέρες μονάχα; Ά! Όστε έτσι! Είχες πάει γιά δουλειές και γύριες. Καλώς μας ήρθες τό λοιπόν. Πώς; Τί έκανε λέει; Νά πώ με σέ μιά καφετερία νά πάρουμε ένα 'κόφρη; Τί είν' αύ- τό τό κόφρη; Πώς; Καφές όπως λέμε έμείς εδω στην 'Ελ- λάδα; Και νά πα- ρουμε κί' ένα 'τά- ξιν; Τί είνε τό 'τά- ξιν; Ά! Μπά; 'Τα- ξιν' όπως λέμε έμείς εδω; Και νά πάμε και σέ κανένα 'αθα- ρερ' τό βράδυ; Τί είν' αύτό τό 'αθα- ρερ'; Πάλι; Πώς; Θεάτρο όπως λέμε έμείς εδω;

Γιά πές μου σέ παρακαλώ και με συγ- χωρείς πού σέ ξαναρωτώ, μπας κί' έκανα λάθος. Πόσον καιρό έλπες πώς έμεινες στην 'Αμερική; Είκοσι μέρες; Και μέσα σέ εί- κοσι μέρες έξέσασε τή γλώσσα του μαμπα- σου και τής μαμιάς σου και φάχνεις νά βρης τάχα τίς λέξεις σου και μου κοπανάς κάθε τόσο 'όπως λές σεις εδω; Τί θές νά μάς παρα- στήσης δηλαδή; Τό σπουδαίο; Έμαθες-έκει πέντε κουβέντες κί' έρχεσαι νά μάς τις σε- ρήσης και νά μάς κήνης τον άμερικανοπι- θέντα που δέν μπορεί νά μιλήση τή γλώσσα του;

Και δέν είν' αύτό μονάχα. Είνε κί' αύτή ή πλατύγρη καπελλαδούρα με τή στενή κορδέλλα που μούγωσε στην κεφαλα σου. Είνε και τά γυαλιά με τό χρυσό σκελετό που μούβαλε στα στραβά σου. Είνε κί' αύ- τή ή άδηρή γραβάτα με τή 'λερουλουφικά σέβια, τά τοπία, τίς βάρκες και τίς πυ- ραμίδες που μούδσεσε στο λαϊμό σου. Και όριστε νά καμαρώσετε τον κύριο Δημήτρη — σόρρυ, τον κύριο Ντήμ θέλω νά πώ — που πήγε είκοσι μέρες στη Νέα Ύόρκη και μάς γύρισε τέλειος 'Αμερικανός, γιά νά μάς προσφέρει 'κόφρη και νά μάς πώ με τό 'τάξιν' όπως λέμε έμείς εδω στην 'Ελλάδα.

Και δέν είν' αύτό μονάχα. Είνε κί' αύτή ή πλατύγρη καπελλαδούρα με τή στενή κορδέλλα που μούγωσε στην κεφαλα σου. Είνε και τά γυαλιά με τό χρυδό σκελετό που μούβαλε στα στραβά σου. Είνε κί' αύ- τή ή άδηρή γραβάτα με τή 'λερουλουφικά σέβια, τά τοπία, τίς βάρκες και τίς πυ- ραμίδες που μούδσεσε στο λαϊμό σου. Και όριστε νά καμαρώσετε τον κύριο Δημήτρη — σόρρυ, τον κύριο Ντήμ θέλω νά πώ — που πήγε είκοσι μέρες στη Νέα Ύόρκη και μάς γύρισε τέλειος 'Αμερικανός, γιά νά μάς προσφέρει 'κόφρη και νά μάς πώ με τό 'τάξιν' όπως λέμε έμείς εδω στην 'Ελλάδα.

Και δέν είν' αύτό μονάχα. Είνε κί' αύτή ή πλατύγρη καπελλαδούρα με τή στενή κορδέλλα που μούγωσε στην κεφαλα σου. Είνε και τά γυαλιά με τό χρυδό σκελετό που μούβαλε στα στραβά σου. Είνε κί' αύ- τή ή άδηρή γραβάτα με τή 'λερουλουφικά σέβια, τά τοπία, τίς βάρκες και τίς πυ- ραμίδες που μούδσεσε στο λαϊμό σου. Και όριστε νά καμαρώσετε τον κύριο Δημήτρη — σόρρυ, τον κύριο Ντήμ θέλω νά πώ — που πήγε είκοσι μέρες στη Νέα Ύόρκη και μάς γύρισε τέλειος 'Αμερικανός, γιά νά μάς προσφέρει 'κόφρη και νά μάς πώ με τό 'τάξιν' όπως λέμε έμείς εδω στην 'Ελλάδα.

Και δέν είν' αύτό μονάχα. Είνε κί' αύτή ή πλατύγρη καπελλαδούρα με τή στενή κορδέλλα που μούγωσε στην κεφαλα σου. Είνε και τά γυαλιά με τό χρυδό σκελετό που μούβαλε στα στραβά σου. Είνε κί' αύ- τή ή άδηρή γραβάτα με τή 'λερουλουφικά σέβια, τά τοπία, τίς βάρκες και τίς πυ- ραμίδες που μούδσεσε στο λαϊμό σου. Και όριστε νά καμαρώσετε τον κύριο Δημήτρη — σόρρυ, τον κύριο Ντήμ θέλω νά πώ — που πήγε είκοσι μέρες στη Νέα Ύόρκη και μάς γύρισε τέλειος 'Αμερικανός, γιά νά μάς προσφέρει 'κόφρη και νά μάς πώ με τό 'τάξιν' όπως λέμε έμείς εδω στην 'Ελλάδα.

Και δέν είν' αύτό μονάχα. Είνε κί' αύτή ή πλατύγρη καπελλαδούρα με τή στενή κορδέλλα που μούγωσε στην κεφαλα σου. Είνε και τά γυαλιά με τό χρυδό σκελετό που μούβαλε στα στραβά σου. Είνε κί' αύ- τή ή άδηρή γραβάτα με τή 'λερουλουφικά σέβια, τά τοπία, τίς βάρκες και τίς πυ- ραμίδες που μούδσεσε στο λαϊμό σου. Και όριστε νά καμαρώσετε τον κύριο Δημήτρη — σόρρυ, τον κύριο Ντήμ θέλω νά πώ — που πήγε είκοσι μέρες στη Νέα Ύόρκη και μάς γύρισε τέλειος 'Αμερικανός, γιά νά μάς προσφέρει 'κόφρη και νά μάς πώ με τό 'τάξιν' όπως λέμε έμείς εδω στην 'Ελλάδα.

Και δέν είν' αύτό μονάχα. Είνε κί' αύτή ή πλατύγρη καπελλαδούρα με τή στενή κορδέλλα που μούγωσε στην κεφαλα σου. Είνε και τά γυαλιά με τό χρυδό σκελετό που μούβαλε στα στραβά σου. Είνε κί' αύ- τή ή άδηρή γραβάτα με τή 'λερουλουφικά σέβια, τά τοπία, τίς βάρκες και τίς πυ- ραμίδες που μούδσεσε στο λαϊμό σου. Και όριστε νά καμαρώσετε τον κύριο Δημήτρη — σόρρυ, τον κύριο Ντήμ θέλω νά πώ — που πήγε είκοσι μέρες στη Νέα Ύόρκη και μάς γύρισε τέλειος 'Αμερικανός, γιά νά μάς προσφέρει 'κόφρη και νά μάς πώ με τό 'τάξιν' όπως λέμε έμείς εδω στην 'Ελλάδα.

Και δέν είν' αύτό μονάχα. Είνε κί' αύτή ή πλατύγρη καπελλαδούρα με τή στενή κορδέλλα που μούγωσε στην κεφαλα σου. Είνε και τά γυαλιά με τό χρυδό σκελετό που μούβαλε στα στραβά σου. Είνε κί' αύ- τή ή άδηρή γραβάτα με τή 'λερουλουφικά σέβια, τά τοπία, τίς βάρκες και τίς πυ- ραμίδες που μούδσεσε στο λαϊμό σου. Και όριστε νά καμαρώσετε τον κύριο Δημήτρη — σόρρυ, τον κύριο Ντήμ θέλω νά πώ — που πήγε είκοσι μέρες στη Νέα Ύόρκη και μάς γύρισε τέλειος 'Αμερικανός, γιά νά μάς προσφέρει 'κόφρη και νά μάς πώ με τό 'τάξιν' όπως λέμε έμείς εδω στην 'Ελλάδα.

Και δέν είν' αύτό μονάχα. Είνε κί' αύτή ή πλατύγρη καπελλαδούρα με τή στενή κορδέλλα που μούγωσε στην κεφαλα σου. Είνε και τά γυαλιά με τό χρυδό σκελετό που μούβαλε στα στραβά σου. Είνε κί' αύ- τή ή άδηρή γραβάτα με τή 'λερουλουφικά σέβια, τά τοπία, τίς βάρκες και τίς πυ- ραμίδες που μούδσεσε στο λαϊμό σου. Και όριστε νά καμαρώσετε τον κύριο Δημήτρη — σόρρυ, τον κύριο Ντήμ θέλω νά πώ — που πήγε είκοσι μέρες στη Νέα Ύόρκη και μάς γύρισε τέλειος 'Αμερικανός, γιά νά μάς προσφέρει 'κόφρη και νά μάς πώ με τό 'τάξιν' όπως λέμε έμείς εδω στην 'Ελλάδα.

Και δέν είν' αύτό μονάχα. Είνε κί' αύτή ή πλατύγρη καπελλαδούρα με τή στενή κορδέλλα που μούγωσε στην κεφαλα σου. Είνε και τά γυαλιά με τό χρυδό σκελετό που μούβαλε στα στραβά σου. Είνε κί' αύ- τή ή άδηρή γραβάτα με τή 'λερουλουφικά σέβια, τά τοπία, τίς βάρκες και τίς πυ- ραμίδες που μούδσεσε στο λαϊμό σου. Και όριστε νά καμαρώσετε τον κύριο Δημήτρη — σόρρυ, τον κύριο Ντήμ θέλω νά πώ — που πήγε είκοσι μέρες στη Νέα Ύόρκη και μάς γύρισε τέλειος 'Αμερικανός, γιά νά μάς προσφέρει 'κόφρη και νά μάς πώ με τό 'τάξιν' όπως λέμε έμείς εδω στην 'Ελλάδα.

Και δέν είν' αύτό μονάχα. Είνε κί' αύτή ή πλατύγρη καπελλαδούρα με τή στενή κορδέλλα που μούγωσε στην κεφαλα σου. Είνε και τά γυαλιά με τό χρυδό σκελετό που μούβαλε στα στραβά σου. Είνε κί' αύ- τή ή άδηρή γραβάτα με τή 'λερουλουφικά σέβια, τά τοπία, τίς βάρκες και τίς πυ- ραμίδες που μούδσεσε στο λαϊμό σου. Και όριστε νά καμαρώσετε τον κύριο Δημήτρη — σόρρυ, τον κύριο Ντήμ θέλω νά πώ — που πήγε είκοσι μέρες στη Νέα Ύόρκη και μάς γύρισε τέλειος 'Αμερικανός, γιά νά μάς προσφέρει 'κόφρη και νά μάς πώ με τό 'τάξιν' όπως λέμε έμείς εδω στην 'Ελλάδα.

Και δέν είν' αύτό μονάχα. Είνε κί' αύτή ή πλατύγρη καπελλαδούρα με τή στενή κορδέλλα που μούγωσε στην κεφαλα σου. Είνε και τά γυαλιά με τό χρυδό σκελετό που μούβαλε στα στραβά σου. Είνε κί' αύ- τή ή άδηρή γραβάτα με τή 'λερουλουφικά σέβια, τά τοπία, τίς βάρκες και τίς πυ- ραμίδες που μούδσεσε στο λαϊμό σου. Και όριστε νά καμαρώσετε τον κύριο Δημήτρη — σόρρυ, τον κύριο Ντήμ θέλω νά πώ — που πήγε είκοσι μέρες στη Νέα Ύόρκη και μάς γύρισε τέλειος 'Αμερικανός, γιά νά μάς προσφέρει 'κόφρη και νά μάς πώ με τό 'τάξιν' όπως λέμε έμείς εδω στην 'Ελλάδα.

Και δέν είν' αύτό μονάχα. Είνε κί' αύτή ή πλατύγρη καπελλαδούρα με τή στενή κορδέλλα που μούγωσε στην κεφαλα σου. Είνε και τά γυαλιά με τό χρυδό σκελετό που μούβαλε στα στραβά σου. Είνε κί' αύ- τή ή άδηρή γραβάτα με τή 'λερουλουφικά σέβια, τά τοπία, τίς βάρκες και τίς πυ- ραμίδες που μούδσεσε στο λαϊμό σου. Και όριστε νά καμαρώσετε τον κύριο Δημήτρη — σόρρυ, τον κύριο Ντήμ θέλω νά πώ — που πήγε είκοσι μέρες στη Νέα Ύόρκη και μάς γύρισε τέλειος 'Αμερικανός, γιά νά μάς προσφέρει 'κόφρη και νά μάς πώ με τό 'τάξιν' όπως λέμε έμείς εδω στην 'Ελλάδα.

Και δέν είν' αύτό μονάχα. Είνε κί' αύτή ή πλατύγρη καπελλαδούρα με τή στενή κορδέλλα που μούγωσε στην κεφαλα σου. Είνε και τά γυαλιά με τό χρυδό σκελετό που μούβαλε στα στραβά σου. Είνε κί' αύ- τή ή άδηρή γραβάτα με τή 'λερουλουφικά σέβια, τά τοπία, τίς βάρκες και τίς πυ- ραμίδες που μούδσεσε στο λαϊμό σου. Και όριστε νά καμαρώσετε τον κύριο Δημήτρη — σόρρυ, τον κύριο Ντήμ θέλω νά πώ — που πήγε είκοσι μέρες στη Νέα Ύόρκη και μάς γύρισε τέλειος 'Αμερικανός, γιά νά μάς προσφέρει 'κόφρη και νά μάς πώ με τό 'τάξιν' όπως λέμε έμείς εδω στην 'Ελλάδα.

Και δέν είν' αύτό μονάχα. Είνε κί' αύτή ή πλατύγρη καπελλαδούρα με τή στενή κορδέλλα που μούγωσε στην κεφαλα σου. Είνε και τά γυαλιά με τό χρυδό σκελετό που μούβαλε στα στραβά σου. Είνε κί' αύ- τή ή άδηρή γραβάτα με τή 'λερουλουφικά σέβια, τά τοπία, τίς βάρκες και τίς πυ- ραμίδες που μούδσεσε στο λαϊμό σου. Και όριστε νά καμαρώσετε τον κύριο Δημήτρη — σόρρυ, τον κύριο Ντήμ θέλω νά πώ — που πήγε είκοσι μέρες στη Νέα Ύόρκη και μάς γύρισε τέλειος 'Αμερικανός, γιά νά μάς προσφέρει 'κόφρη και νά μάς πώ με τό 'τάξιν' όπως λέμε έμείς εδω στην 'Ελλάδα.

Και δέν είν' αύτό μονάχα. Είνε κί' αύτή ή πλατύγρη καπελλαδούρα με τή στενή κορδέλλα που μούγωσε στην κεφαλα σου. Είνε και τά γυαλιά με τό χρυδό σκελετό που μούβαλε στα στραβά σου. Είνε κί' αύ- τή ή άδηρή γραβάτα με τή 'λερουλουφικά σέβια, τά τοπία, τίς βάρκες και τίς πυ- ραμίδες που μούδσεσε στο λαϊμό σου. Και όριστε νά καμαρώσετε τον κύριο Δημήτρη — σόρρυ, τον κύριο Ντήμ θέλω νά πώ — που πήγε είκοσι μέρες στη Νέα Ύόρκη και μάς γύρισε τέλειος 'Αμερικανός, γιά νά μάς προσφέρει 'κόφρη και νά μάς πώ με τό 'τάξιν' όπως λέμε έμείς εδω στην 'Ελλάδα.

Και δέν είν' αύτό μονάχα. Είνε κί' αύτή ή πλατύγρη καπελλαδούρα με τή στενή κορδέλλα που μούγωσε στην κεφαλα σου. Είνε και τά γυαλιά με τό χρυδό σκελετό που μούβαλε στα στραβά σου. Είνε κί' αύ- τή ή άδηρή γραβάτα με τή 'λερουλουφικά σέβια, τά τοπία, τίς βάρκες και τίς πυ- ραμίδες που μούδσεσε στο λαϊμό σου. Και όριστε νά καμαρώσετε τον κύριο Δημήτρη — σόρρυ, τον κύριο Ντήμ θέλω νά πώ — που πήγε είκοσι μέρες στη Νέα Ύόρκη και μάς γύρισε τέλειος 'Αμερικανός, γιά νά μάς προσφέρει 'κόφρη και νά μάς πώ με τό 'τάξιν' όπως λέμε έμείς εδω στην 'Ελλάδα.

Και δέν είν' αύτό μονάχα. Είνε κί' αύτή ή πλατύγρη καπελλαδούρα με τή στενή κορδέλλα που μούγωσε στην κεφαλα σου. Είνε και τά γυαλιά με τό χρυδό σκελετό που μούβαλε στα στραβά σου. Είνε κί' αύ- τή ή άδηρή γραβάτα με τή 'λερουλουφικά σέβια, τά τοπία, τίς βάρκες και τίς πυ- ραμίδες που μούδσεσε στο λαϊμό σου. Και όριστε νά καμαρώσετε τον κύριο Δημήτρη — σόρρυ, τον κύριο Ντήμ θέλω νά πώ — που πήγε είκοσι μέρες στη Νέα Ύόρκη και μάς γύρισε τέλειος 'Αμερικανός, γιά νά μάς προσφέρει 'κόφρη και νά μάς πώ με τό 'τάξιν' όπως λέμε έμείς εδω στην 'Ελλάδα.

Και δέν είν' αύτό μονάχα. Είνε κί' αύτή ή πλατύγρη καπελλαδούρα με τή στενή κορδέλλα που μούγωσε στην κεφαλα σου. Είνε και τά γυαλιά με τό χρυδό σκελετό που μούβαλε στα στραβά σου. Είνε κί' αύ- τή ή άδηρή γραβάτα με τή 'λερουλουφικά σέβια, τά τοπία, τίς βάρκες και τίς πυ- ραμίδες που μούδσεσε στο λαϊμό σου. Και όριστε νά καμαρώσετε τον κύριο Δημήτρη — σόρρυ, τον κύριο Ντήμ θέλω νά πώ — που πήγε είκοσι μέρες στη Νέα Ύόρκη και μάς γύρισε τέλειος 'Αμερικανός, γιά νά μάς προσφέρει 'κόφρη και νά μάς πώ με τό 'τάξιν' όπως λέμε έμείς εδω στην 'Ελλάδα.

Και δέν είν' αύτό μονάχα. Είνε κί' αύτή ή πλατύγρη καπελλαδούρα με τή στενή κορδέλλα που μούγωσε στην κεφαλα σου. Είνε και τά γυαλιά με τό χρυδό σκελετό που μούβαλε στα στραβά σου. Είνε κί' αύ- τή ή άδηρή γραβάτα με τή 'λερουλουφικά σέβια, τά τοπία, τίς βάρκες και τίς πυ- ραμίδες που μούδσεσε στο λαϊμό σου. Και όριστε νά καμαρώσετε τον κύριο Δημήτρη — σόρρυ, τον κύριο Ντήμ θέλω νά πώ — που πήγε είκοσι μέρες στη Νέα Ύόρκη και μάς γύρισε τέλειος 'Αμερικανός, γιά νά μάς προσφέρει 'κόφρη και νά μάς πώ με τό 'τάξιν' όπως λέμε έμείς εδω στην 'Ελλάδα.

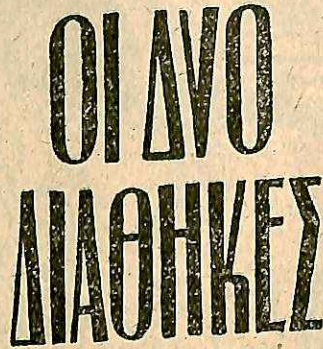
Και δέν είν' αύτό μονάχα. Είνε κί' αύτή ή πλατύγρη καπελλαδούρα με τή στενή κορδέλλα που μούγωσε στην κεφαλα σου. Είνε και τά γυαλιά με τό χρυδό σκελετό που μούβαλε στα στραβά σου. Είνε κί' αύ- τή ή άδηρή γραβάτα με τή 'λερουλουφικά σέβια, τά τοπία, τίς βάρκες και τίς πυ- ραμίδες που μούδσεσε στο λαϊμό σου. Και όριστε νά καμαρώσετε τον κύριο Δημήτρη — σόρρυ, τον κύριο Ντήμ θέλω νά πώ — που πήγε είκοσι μέρες στη Νέα Ύόρκη και μάς γύρισε τέλειος 'Αμερικανός, γιά νά μάς προσφέρει 'κόφρη και νά μάς πώ με τό 'τάξιν' όπως λέμε έμείς εδω στην 'Ελλάδα.

Και δέν είν' αύτό μονάχα. Είνε κί' αύτή ή πλατύγρη καπελλαδούρα με τή στενή κορδέλλα που μούγωσε στην κεφαλα σου. Είνε και τά γυαλιά με τό χρυδό σκελετό που μούβαλε στα στραβά σου. Είνε κί' αύ- τή ή άδηρή γραβάτα με τή 'λερουλουφικά σέβια, τά τοπία, τίς βάρκες και τίς πυ- ραμίδες που μούδσεσε στο λαϊμό σου. Και όριστε νά καμαρώσετε τον κύριο Δημήτρη — σόρρυ, τον κύριο Ντήμ θέλω νά πώ — που πήγε είκοσι μέρες στη Νέα Ύόρκη και μάς γύρισε τέλειος 'Αμερικανός, γιά νά μάς προσφέρει 'κόφρη και νά μάς πώ με τό 'τάξιν' όπως λέμε έμείς εδω στην 'Ελλάδα.

Και δέν είν' αύτό μονάχα. Είνε κί' αύτή ή πλατύγρη καπελλαδούρα με τή στενή κορδέλλα που μούγωσε στην κεφαλα σου. Είνε και τά γυαλιά με τό χρυδό σκελετό που μούβαλε στα στραβά σου. Είνε κί' αύ- τή ή άδηρή γραβάτα με τή 'λερουλουφικά σέβια, τά τοπία, τίς βάρκες και τίς πυ- ραμίδες που μούδσεσε στο λαϊμό σου. Και όριστε νά καμαρώσετε τον κύριο Δημήτρη — σόρρυ, τον κύριο Ντήμ θέλω νά πώ — που πήγε είκοσι μέρες στη Νέα Ύόρκη και μάς γύρισε τέλειος 'Αμερικανός, γιά νά μάς προσφέρει 'κόφρη και νά μάς πώ με τό 'τάξιν' όπως λέμε έμείς εδω στην 'Ελλάδα.

Και δέν είν' αύτό μονάχα. Είνε κί' αύτή ή πλατύγρη καπελλαδούρα με τή στενή κορδέλλα που μούγωσε στην κεφαλα σου. Είνε και τά γυαλιά με τό χρυδό σκελετό που μούβαλε στα στραβά σου. Είνε κί' αύ- τή ή άδηρή γραβάτα με τή 'λερουλουφικά σέβια, τά τοπία, τίς βάρκες και τίς πυ- ραμίδες που μούδσεσε στο λαϊμό σου. Και όριστε νά καμαρώσετε τον κύριο Δημήτρη — σόρρυ, τον κύριο Ντήμ θέλω νά πώ — που πήγε είκοσι μέρες στη Νέα Ύόρκη και μάς γύρισε τέλειος 'Αμερικανός, γιά νά μάς προσφέρει 'κόφρη και νά μάς πώ με τό 'τάξιν' όπως λέμε έμείς εδω στην 'Ελλάδα.

Κένεθ Λόνγκ, ένας νέος 24 έ- τών, άπ' τό Ρίτμοντ της Καλι- φορνίας, κατηγορείτο ότι είχε σκοτώ- σει τη γυναίκα του. Τό έγκλημα αύτό είχε γίνει υπό περίεργες

Τζωρτζ Μπόλμερ — ένα υδραυλικό, λίγα χρόνια μικρότερό της, που είχε το μαγαζί του σ' ένα γειτονικό δρόμο.

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἡ Μπέρτα γνώρισε τὸ

18008 ΕΡΩΤΙΚΑ όταν ηηγαλταν μαζί περπατο,
τα βράδια...

‘Η «Μ.Ι.5» άγρυπνεί

‘Η δράσις της άγγλικής άντικα-
τασκοπείας

Τελευταίως διάφοροι άγγλικοί
πολιτικοί κύκλοι προτείναν την κα-
τάργησι της «Μ. Ι. 5». Άλλα ή Κυ-
βέρνησις απάντησε ότι θεωρεί ότι
οργανώσει αυτή άπαραίτητη γιά την
ασφάλεια της χώρας.

Τι είναι όμως ή Μ. Ι. 5; ‘Η όνο-
μασία της προέρχεται απ’ τα άρχι-
κά ψήφια των λέξεων «Μιλίταρυ
‘Ιντελιτζενς 5». Πρόκειται δέ γιά
μία ύπηρεσία στρατιωτικής άντικα-
τασκοπείας, που άνηκει στο ‘Υπουρ-
γείο Στρατιωτικών, άλλα λογοδοτεί
μόνο στο Βασίλειον. ‘Η άνεξαρτήσις
της αυτή αποτελεί την καλλίτερη
έγγυήσι ότι δεν πρόκειται ποτέ να
μεταβληθ ή σε όργανο πολιτικού
κόμματος, όπως συμβαίνει με τις
μυστικές άστυνομικές ύπηρεσίες τό-
σων άλλων χωρών.

‘Η άποστολή της είναι κυρίως να
συλλαμβάνη ξένους κατασκοπούς,
καθώς και ‘Αγγλους πού, σκόπιμα
ή από έπιπολαϊότητα, μεταδίδουν
κρατικά μυστικά σε ξένες χώρες
(έστω και σε ουδέτερες ή φιλικές).
Ο Σέρ Πέρσυ Σιλλίτς, πού βρί-
σκεται έπικεφαλής της, ταξιδεύει
σ’ όλόκληρο τον κόσμο, κι’ όμως
ποτέ και πούθενά δεν γίνεται λόγος
γι’ αυτόν, γιατί ή ρεκλάμα δεν βοή-
θει καθόλου στο έργο του. Είναι
γλωσσολάτρης (άλλα κι’ οι
περισσότεροι ύφιστάμενοί του μι-
λούν 4 — 5 γλώσσες, γιατί τό προ-
σόν αυτό θεωρείται άπαραίτητο γιά
τη δουλεία τους).

Ο Σιλλίτς είναι σήμερα 59 έ-
τών. Ξέρει καλά τι θέλει και τό έπι-
τυγχάνει πάντα, δουλεύοντας άκού-
ραστα, μέρα και νύχτα. ‘Ηταν άλ-
ποτε άστυνομικός στη Γλασκώβη, ό-
που τσάκιζε τις συμφορές των κα-
κοποιών, κι’ έτσι έδειξε γιά πρώτη
φορά την αξία του.

Παίρνει 2.500.000 λίρες τό χρό-
νο γιά την όργάνωσί του, ενώ προ-
πολεμικά ή δαπάνη αυτή (πού άνε-
φέρετο με συμβολικές λέξεις στον
άγγλικό προϋπολογισμό) ήταν μό-
λις 500.000 λίρες. Οι πράκτορες
της Μ. Ι. 5 είναι όλοι άξιωματικοί,
από ταγματάρχη και πάνω. Ένας
ταγματάρχης του πεζικού παίρνει
σήμερα βασικό μισθό 520 λιρών τό
χρόνο, ενώ άν άνηκει στη Μ. Ι. 5,
παίρνει 1.200 λίρες, πληρώνεται δέ
πάντοτε τοίς μετροπείς. Μερικοί
απ’ τους άνθρώπους του Σιλλίτς
έχουν τόσο μυστική ύπηρεσία, ώ-
στε δεν πληρώνουν ούτε φόρο είσο-
δήματος. ‘Η ίδια μυστικότητα τηρεί-
ται γιά μερικές γυναίκες, που εργά-
ζονται ως έμπιστευτικές γραμμα-
τείς της Μ. Ι. 5.

Τό έργον της Μ. Ι. 5 είναι κυ-
ρίως προληπτικό. Φροντίζει δηλα-
δή να μη ξεγλυπτήσουν χρήσιμες
πληροφορίες. Τόν καιρό των πολε-
μων, προγγινάσταν κρυά στο
Νιούμπουρν άρκετοί άλεξιπτωτι-
σται, προωρισμένοι γιά τη δημι-
ουργία του ‘δευτέρου μετώπου’. ‘Η
Μ. Ι. 5 λοιπόν είχε αναλάβει τότε

ΕΠΙΠΛΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Γ. ΚΕΖΙΡΗΣ

Τηλ. 55.638

Μενάνδρου 75

ΡΟΥΣΣΟ ΠΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

‘Ιατρός Γυναικολόγος — Μαιευ-
τής. Δέχεται 9 — 12 και 4 — 6
ώς και επί συμεντεύξει. Χαρίλαος
Τρικούπη 113. Τηλ. 63.885.

Οί επικίνδυνες άκτίνες

‘Όταν τις μεταχειρίζονται... οι παπουτσήδες

‘Αφ’ ότου εξακριβώθηκε ότι οι λάμπες των δεκτών
ηλεκράσεως παράγουν άκτίνες Χ, καθώς και ‘Υπερ-
ριώδεις, γεννήθηκε άμέσως τό ερώτημα μήπως είνε
επιβλαβείς στην υγεία αυτών που χρησιμοποιούν τους
δέκτες. Τα τελευταία όμως πειράματα απέδειξαν ότι
τό είδος των άκτίνων είνε τέταιο, ώστε δεν παρου-
σιάζουν κανένα κίνδυνο.

Δέν είνε ωστόσο πάντοτε άκίνδυνες οι άκτίνες Χ.
‘Ιδίως όταν έχουν μεγάλη ‘εδιεισδυτικότητα’, μπορεί
να προκαλέσουν σοβαρές αλλοιώσεις και βλάβες στον
οργανισμό. Έχει εξακριβωθ ή π.χ. ότι μπορεί να
προκαλέσουν στις γυναίκες και στους άντρες μόνιμη
ή παροδική στέρωσι. Αυτό συμβαίνει, βεβαίως, όταν
χρησιμοποιούνται από πρόσωπα άνειδίκευτα.

Κι’ όμως, οι άκτίνες Χ έχουν βρή άμέτρητες έφαρ-
μογές στη σύγχρονη ιατρική επιστήμη. Με την άκτι-
νοσκόπησι και την ακτινογραφία γίνεται έγκρίως
ή διάγνωσις διαφόρων άσθενειών, κι’ έπομένως είνε
μεγαλύτερες οι πιθανότητες της θεραπείας τους.

Επίσης οι άκτίνες Χ χρησιμοποιούνται — όπως
και τό ρόδιον, και τελευταίως τό Ισότοπα της ατο-
μικής διασπάσεως — γιά τη θεραπεία του καρκίνου.
Γιατί σκοτώνουν τα καρκινώδη κύτταρα, σαν ν’ απο-
τελούνται από άμέτρητα μικροσκοπικά νυστέρια που
κάνονται μέσα σ’ αυτά.

Μπορούν όμως επίσης να σκοτώσουν ή να βλάψουν
και τ’ άλλα κύτταρα, τα φυσιολογικά, όταν δεν είνε
άρκετα έμπειρος ό γιατρός πού τις μεταχειρίζεται.
Κάποτε μάλιστα, τα κύτταρα αυτά αλλοιώνονται τό-
σο βαθύς, ώστε μεταβάλλονται σε καρκινώδη κι’ άρ-
χίζουν να πολλαπλασιάζονται άχαλίνωτα.

‘Υπάρχουν πράγματι ‘τράγικες’ περιπτώσεις καρ-
κίνου του δέρματος, που προήλθε από άποτρίχωσι
με άκτίνες Χ. Τα θυμάτα είνε συνήθως γυναίκες, που
κατέφυγαν σε άνειδίκευτους γιατρούς, γιά να τις α-
παλλάξουν απ’ τις περιττές τρίχες των μηρών ή των
κνημών τους.

‘Η άποτρίχωσις γίνεται μ’ έπιτυχία κι’ ή γυναίκα
μένει ένθουσιασμένη. Οι άκτίνες όμως έχουν προκα-
λέσει στα κύτταρα του δέρματος της αλλοιώσεις που
εκδηλώνονται σιγά - σιγά, έπειτα από μήνες ή από
χρόνια. ‘Η επιδερμίς γίνεται λίγο - λίγο σκληρή κι’
άνωμαλη. ‘Η γυναίκα άνησυχάει έπιτέλους, συμβου-
λεύεται ένα γιατρό και μαθαίνει με τρόμο ότι έπαθε
καρκίνο του δέρματος.

‘Η πείρα έχει αποδείξει ότι ή επανειλημμένη έπι-
δρασις άσθενών άκτίνων Χ είνε πιο επικίνδυνη από
μία μόνον έφαρμογή ισχυρών άκτίνων.

Πάντως, επαναλαμβάνουμε ότι δεν υπάρχει κανείς
κίνδυνος, όταν οι άκτίνες χρησιμοποιούνται από έμ-
πειρο ραδιολόγο, που ξέρει να κανονίση τη δόσι τους
και να παρακολουθήσι τις αντιδράσεις των ιστών
του σώματος.

Στην ‘Αμερική, έχουν σημειωθ ή επανειλημμένες
τράγικες συνέπειες από άκτινοσκοπήσεις άρρωστων
δοντιών, που έγιναν από όδοντοιάτρους κι’ όχι από
άκτινολόγους.

‘Ακόμη μεγαλύτερους κινδύνους παρουσιάζει μία
καινούργια μέθοδος που έχουν εφαρμόσει διάφοροι
μεγάλοι ‘Αμερικανοί παπουτσήδες: να παίρνουν δη-
λαδή με άκτινογραφία τα μέτρα των ποδιών των πε-
λατών τους, γιά να τους φτιάχνουν παπούτσια πιο έ-
φαρμοστά. Γυναίκες και παιδιά, που έπαθαν καρκίνο
απ’ αυτό τό λόγο, αποτελούν μία ‘θλιβερή αποδείξι
ότι... δεν είνε εύκολο να γίνη κανείς από παπου-
τσή άκτινολόγος!

‘Ενώ έτρωγαν...

‘Η άστυνομία της Νέας ‘Υόρκης όργάνωσε τελε-
ταία μία έκθεσι του ‘άγανος έναντίον του έγκλήμα-
τος’, που περιελάμβανε, μεταξύ πολλών άλλων πραγ-
μάτων, διάφορα νεώτερα όπλα, φωτογραφικές μηχα-
νές, συσκευές υπερύθρων άκτίνων κτλ. Μ’ αυτή την
ευκαιρία δόθηκε ένα πολυτέλές γεύμα σε ‘υπερχίλιους
άστυνομικούς, που είχαν διακριθ ή στον ‘άγανον έναν-
τίον των έγκληματιών. Κατά τη διάρκεια αυτού του
γεύματος μερικοί διαρρήκται μήτχαν στο μέγαρο της
άστυνομικής διεύθυνσεως και άδειασαν όλες τις βι-
τρίνες της έκθέσεως. Μεταξύ των κλαπέντων άντικει-
μένων περιλαμβάνονται και 24 μετάλλια σήματα ά-
στυνομικών.

‘Η ηρωική κόρη του Καπετάν Ζαχαριά,
ή Κωνσταντίνα, της οποίας ή παλληκα-
ριά έμεινε παροιμιώδης, όπως βεβαιώνει
ό Πουκεβίλ.

ΕΙΝΑΙ γνωστό από την ‘ιστορία
ότι οι ‘Ελληνίδες, όταν υπερα-
σπίζωνται την πατρίδα τους, μπο-
ρούν να φθάσουν σε ηρωισμούς με-
γάλους. Έκτός όμως των γνωστών
ιστορικών ηρώων της ‘Ελληνικής
‘Επανάστασεως υπάρχουν και πολ-
λες άλλες άφανείς ηρώιδες, που
προσέφεραν μεγάλες υπηρεσίες στον άπελευθερωτικό μας άγώ-
νο. Μόνον πού δεν είχαν την τύχη να γνωσθούν οι ηρωικές πρά-
ξεις των. Κάπου - κάπου σε ξένα συγγράμματα και περιηγί-
σεις ξένων που ήλθαν κατά την περίοδο της επανάστασεως
στην ‘Ελλάδα βρίσκουμε λίγες άραιές πληροφορίες γιά μερι-
κές άφανείς ηρώιδες μας.

Έτσι ό Γάλλος Πουκεβίλ, πρόξενος στον ‘Αλή πασά και
άδελφος του Γάλλου προξένου στην Πάτρα κατά την περίοδο
της ‘Ελληνικής ‘Επανάστασεως, στην πολυτίμη του ‘Ιστορία
της ‘Ελληνικής ‘Επανάστασεως μας διηγείται όσα παρακάτω
θα γράψωμε.

‘Όταν ό επίσκοπος Παλαιών Πατρών Γερμανός, μαζί με
άλλους πρόκριτους Μωραίτες σήκωσε τη σημαία της λευτερίας
στις 25 Μαρτίου 1821, σ’ όλη την Πελοπόννησο άρχισε μία
γενική κίνησι γιά τό ξεσκήμα του λαού έναντίον του τυράννου
πού τόσους αιώνας τον βασάνιζε. Φυσικό λοιπόν ήταν να φτάση
και στα περήφανα κορφοβούνια του Ταυγγέτου ή φωνή της πα-
τρίδας που καλούσε τα παιδιά της στον άγανον.

Την πρωτοβουλία στην περίστασι αυτή έλαβε στη Σπάρτη
μία γυναίκα — μά τι γυναίκα! — ή Κωνσταντίνα Ζαχαριά. ‘Η-
ταν από τη ράτσα ή Σπαρτιάτσια αυτή κόρη του Καπετάν
Ζαχαριά. ‘Ο πατέρας της ό χιλιστραγουδιμένος από τους άρμα-
τωστικά τραγούδια ήταν ό περιφημότερος από τους άρματα-
λους.

Τό 1777, σε ηλικία δέκα όκτώ χρόνων, σήκωσε δική του
σημαία και κηρύχθηκε άρχηγός επανάστασεως των Λακεδαι-
μονίων. Οι έπιτυχίες του τον έκαμαν άρχηγό όλου του Μωριά.

Κάτω απ’ αυτόν πρωτούπηρέτησε ό Θεόδωρος Κολοκο-
τρώνης, νέος άκόμη.

‘Η ζωή του είνε ένα δραματικό μυθιστόρημα
ηρώων. Τόσο δέ έπιφοδος είχε γίνει στους Τούρκους,
ώστε ή Πύλη αναγκάσθηκε να τον αναγνωρίση γιά Δερ-
βέναγα του Μωριά. ‘Αργότερα ό Ζαχαριάς, ακούγοντας
τα κατορθώματα του Μεγάλου Ναπολέοντος, σκέφθηκε
ότι θα μπορούσε με τη βοήθειά του να έλευθερώση την
πατρίδα του. Και άρχισε μαζί του συμενοήσεις. ‘Αλλά
τό μαχαίρι κάποιου δολοφόνου σταμάτησε τραγικά τις
προσπάθειές του.

Κόρη ενός τέτοιου παλληκαριού, ή Κωνσταντίνα Ζα-
χαριά, είχε όρκισθ ή θα έξεδικείτο τον άδικο θάνατο
του πατέρα της. Και φύλαξε γιά είκοσι και πλέον χρό-
νια μέσα στη μεγάλη ψυχή της τον όρκο αυτό ή γενναία
Σπαρτιάτσια. ‘Ετσι, σαν άκούσθηκε ή είδησι ότι ή
ώρα της λευτερίας έφθασε κι’ ότι ύψώθηκε στην Πάτρα
ή σημαία του σταυρού, ή Κωνσταντίνα Ζαχαριά δάκρυσε
από χαρά, γιατί ήρθε επί τέλους ή ώρα να πραγματο-
ποιήση τον όρκο που έδωσε πάνω στο πτώμα του δολο-
φονημένου πατέρα της.

Πήρε λοιπόν τ’ άρματα του πατέρα της και, κρατών-
τας τη σημαία της επανάστασεως παράτησε τό σπήτι
της και γυρίξε από χωριό σε χωριό γιά να κηρύξη τό
Ευαγγέλιο της λευτερίας, που βγήκε από τα κόκκαλα
των ‘Ελλήνων τά ιερά. Γύρω της μαζεύονταν πολλά παλ-
λικάρια έτοιμα να την ακολουθήσουν στη φωτιά και στο
θάνατο. Τό γόητρο πού είχε ακόμη στους Μωραίτες τ’
όνομα του ‘Αρματαλού Ζαχαριά, μαζί με τα ένθουσιώ-
δη λόγια της, ανάδουν τη φωτιά του πατριωτισμού σ’
όλη τη Λακεδαίμονα και τη Μάνη. Και μαζί με τους άν-
τρες μαζεύθηκαν γύρω της στο κήρυγμα του Ευαγγε-
λίου της λευτερίας και πολλές Σπαρτιάτισσες γυναί-
κες.

‘Ο επίσκοπος ‘Ηλείας ‘Ανθίμος, μία από τις εύγενη-
κότερες και ιδανικότερες μορφές του έλληνικού κλήρου,
πού είχε σταλή από τον επίσκοπο Πατρών Γερμανό γιά
να ξεσηκώση τους άλλους Μωραίτες, μόλις έμαθε της
καρποφόρα πρωτοβουλία της Κωνσταντίνης Ζαχαριά, πή-
γε στη Σπάρτη, εύλόγησε τη σημαία της και συνεγά-
σθηκε μαζί της. Χάρης στην καρποφόρο δέ αυτή συνε-
ργασία έπέτυχε ή επανά-
στασι στη νότιο Πελο-
πόννησο.

Οί Τούρκοι πού ζούσαν
στην περιφέρεια εκείνη ό-
ταν έμαθαν την επανάστα-
σι των ‘Ελλήνων τρομο-
κρατήθηκαν και κρύφθηκαν
στο κάστρο του Μιστρά,
μέσα στα έρειπώμενα πα-
λατια των Παλαιολόγων,
γιά να σωθούν.

Ξεθαρρεμένη από τις
πρώτες έπιτυχίες ή Κω-
σταντίνα Ζαχαριά, περνά
τον Ευρώτα και θβάει
στο Λεοντάρι. Στα μέρη
πού περνούσε νέα πολεμι-
σται την ακολουθούσαν.
Σε κάθε χωριό σταματούσε και, με την έπιβολή του περήφανου
λυγερού κορμιού της, τη φυσική της εύγλωττία και τό γόητρο
του πατρικού της όνοματος, καθάρωνε να τραβά με τό μέρος
της όλους όσους μπορούσαν να φέρουν όπλα.

‘Όταν έφθασε με τα παλληκάρια της έξω από τό Λεοντάρι
δυνατό τουρκικό κέντρο, ή Σπαρτιάτσια ξεσπάθωνει και, έν-
θουσιάζοντας με τα φλογερά της λόγια τους συντρόφους της
τολμά να χτυπήση την τουρκική φρουρά. Στο ξαφνισμα αυτό
οί Τούρκοι δεν μπόρεσαν ν’ αντισταθούν κι’ ή Κωνσταντίνα
έκυριε εύκολα την πόλι. ‘Ο τουρκικός στρατός έτρεξε να
σωθ ή στην πρωτεύουσα της Πελοποννήσου, την Τριπολίτσα.

Παροιμιώδης έμεινε ή παλληκαριά της Κωνσταντίνης. Έπρε-
ζε βεβαιώνει ό Πουκεβίλ. Πρώτη μπήκε στο Λεοντάρι. Στρέψε
άμέσως στο τζαμί, κι’ αφού έχασε τη σημαία με τό μισφύγ-
γαρο πήγε στο σπήτι του Βοεβόδα, ό οποίος δεν περίμενε τό
αίφνιδιασμό αυτό, και τον σκότωσε με τα ίδια της τα χέρια.
Έπειτα έβαλε φωτιά και έκαψε την κατοικία του.

‘Από κεί προχώρησε στο έσωτερικό της Πελοποννήσου. ‘Ο-
λόκληρη ή Μεσσηνία, ένθουσιάσθηκε χωρίς στην ηρώδα αυτή.
‘Η Καλαμάτα ύψωσε τη σημαία του Σταυρού και επανάστα-
τεί. Κι’ όλες οι γύρω έπαρχίες ακολουθούν τό παράδειγμα της
και οι άνδρες πηγαίνουν να πολεμήσουν με την λεοντοκαρή
Κωνσταντίνα...

‘Ετσι ή Σπαρτιάτσια κόρη του χιλιστραγουδιμένου άρ-
ματαλού Ζαχαριά καθάρωσε να επαναστατήση τη νότιο Πε-
λοπόννησο και να προσφέρει σημαντικές υπηρεσίες στον άγανον
γιά τη λευτερία.

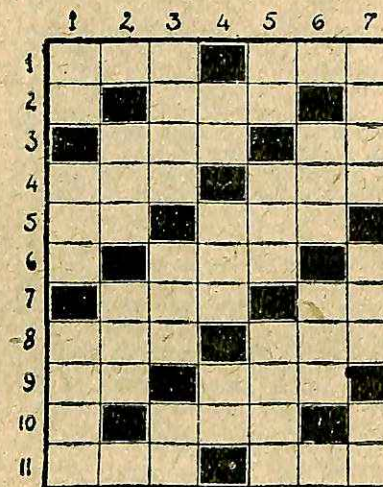
ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΛΑ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Συλλεγμένο σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. Χωριό έξω απ' την 'Αθήνα. — Δυνατά, ισχυρά.
2. Ένας τέτοιος άγριος σκύλος είναι επικίνδυνος.
3. Δεν πιστεύει στο Θεό. — Ιουδαϊκό όργανο.
4. Θέλησις. — Νησί του Αιγίου.

5. Συνοικία των 'Αθηνών. — Πέφτει απ' τον ουρανό.
6. 'Αδιαθεσία χειμιάτικη.
7. Κάτι που διεκδικούν τα άλλα για στίς ιπποδρομίες. — Τρυφερά, απαλά.
8. 'Υποκρίνομαι. — «Γής...».
9. 'Υποσχομαι. — Τα χορταρικά αυτά δεν κάνουν ωραίο φαγητό.
10. 'Υπάρχουν πολλά σε μια όρχηστρα.
11. Λίμνη της Θεσσαλίας, γνωστή και ως Μαυρολίμνη. — Ξευνός.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1. Συνοδεύει το κρασί. — Μεγάλο δόϊδι. — Κατοικούν μια χώρα της Νοτίου 'Αμερικής.
2. Πραγματικά, σωστά. — Ρήμα που μας θυμίζει γαϊδάρο.
3. Κέφι (καθ.). — Παρουσιάζω κάποιον σε άλλον. — Κατοικίδιο πτηνό.
4. Φόβος. — "Άλλη όνομασία της Νοτίου 'Αμερικής. — Πλήρωσ (έπιρ, δημ.).
5. 'Οργανωμένη πολιτεία. — Ψάρι, αλλά και ζώη που χρησιμοποιείται για έπλοθηξη. — Μουσική συνθεσις του Λεονκάβαλλο.
6. Τα φυτά αυτά δεν έχουν ρίζες. — Ματαίως (δημ.).
7. Δεν υπέστη καμιά φθορά. — Σημαντικό πρόσωπο της Π. Διασκήκης. — «... να μην καπνίσω».

Ερωτήσεις

1. Ποιός ήταν ο πατέρας του Μωάμεθ; Ένας νέγρος δούλος; Ένας 'Αραβ 'Εμπορος; Ένας φαρμάς απ' τη Σουαχιά;
2. Η μέση ταχύτης της καμηλάς είναι: 16 χιλιόμετρα την ώρα, 34 χιλιόμετρα, 46 χιλιόμετρα, 59 χιλιόμετρα;
3. Πότε έγινε η πρώτη αεροπορική πτήσις πάνω απ' τον 'Ατλαντικό; Τό 1911; Τό 1919; Τό 1926; Ή τό 1931.

Οι τέσσερες νύχτοι

Καθεμία από τέσσερες άρρα-θωνιασμένες φιλενάδες ήθελε να παντρευτεί πρώτη απ' τις άλλες. Τέλος, συμφώνησαν να παντρευτούν κατά σειράν ηλικίας, απ' τη μεγαλύτερη προς τη μικρότερη.

Η Βέτα λοιπόν λέει: «Η 'Ιωάννα θα παντρευτεί πρώτη κι' η Μαρία δεύτερη».
Η Μαρία λέει: «Η 'Ιωάννα θα παντρευτεί δεύτερη κι' η Σούζυ τρίτη».
Η 'Ιωάννα λέει: «Η Βέτα πρέπει παντρευτεί δεύτερη κι' η Σούζυ τελευταία».
Ξέροντας τώρα ότι η μία απ' τις δυο αυτές διαπιστώσεις κάθε κα-πέλλας ανταποκρίνεται προς την πραγματικότητα κι' η άλλη όχι, μπορείτε να βρείτε με ποιά σειρά παντρεύτηκαν οι τέσσερες φιλενά-δες;

Τα χρόνια της

Όταν την έπιασαν οι δημοσιο-γράφοι για να μάθουν τα χρόνια της, μια ήθοποιος του κινηματογράφου απάντησε:

— Η σημερινή μου ηλικία είναι η τετραπλάσια από κείνη που θα έ-χω σε 4 χρόνια, μείον 4 φορές κεί-νη που είχα πρό 4 έτων.

Πίστευε ότι οι δημοσιογράφοι δεν θα μπορούσαν να λύσουν το πρό-βλημα. Κι' όμως εκείνοι τα κατά-φεραν... Πόσων ετών ήταν η ήθο-ποιός;

Τα δυο καμινιόνια

Δυο φορτηγά αυτοκίνητα κάνουν το ίδιο ταξίδι έως μια πόλη που απέχει 200 χιλιόμετρα. Το ένα αυ-τοκίνητο έχει μέση ταχύτητα 12 χι-λιόμετρων όταν πηγαίνει και 8 χι-λιόμετρων όταν γυρίζει. Το δεύτε-ρο έχει πάντοτε ομοιομορφία ταχύ-τητας 10 χιλιόμετρων. Αν ξεκινή-σουν την ίδια ακριβώς ώρα, ποιο απ' τα δυο θα ξαναγυρίσει γρηγο-ρώτερα στην αφετηρία του;

Λεξιγινωφες

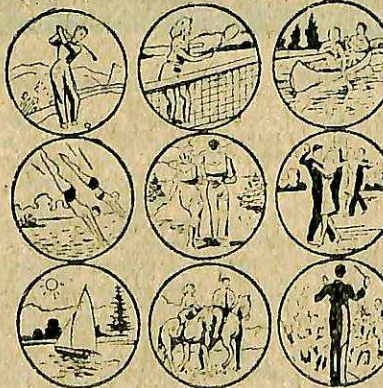
Σε πρόθεσι διούλλαβο.
Μια μέρα αν προσκολλησες.
Στη θάλασσα θεότητα.
Μεγάλη, θ' αντικρύσεις.

Μεταγγραμμάτιστες

Κι' αυτό δείχνει λίγο ιδρώτα.
"Αν το λάμβδα γίνει νι,
από σχήμα που ήταν πρώτα,
πουλί ωραίο θα φανή.

Σκηνές απ' τη ζωή

Η εικόνα μας σας παρουσιάζει 9 σκηνές από την καθημερινή μας ζωή. Κυττάξετε της προσεκτικά έ-

πί 30 δευτερόλεπτα το πολύ και κλείνοντας κατόπιν το περιοδικό, προσπαθήστε να τις ξαναθυμηθείτε. Για να μπορέσετε να πείτε πως έχετε καλό μνημονικό και παρατη-ρητικότητα, πρέπει να βρείτε και τις 9 σκηνές μέσα σε ένα λεπτό.

Τότε μόνο θα μπορέσετε να ύ-περηφανευθείτε αν αναφέρετε και τις 9 εικόνες στη σειρά που βρίσκονται και στο σχέδιο.

"Αν δεν βρείτε ούτε 7 από τις 9 σκηνές, αυτό σημαίνει πως το μυα-λουδάκι σας έχει ανάγκη από λι-γο... άκονισμα.

Οι λύσεις στη σελ. 94

ΤΑ... ΓΕΝΕΘΛΙΑ ΤΩΝ ΚΟΡΜΑΝΤΟΣ

Κατά το παράδειγμα των Μπόερς

Οι 'Αγγλοι «κορμάντος» γεννήθηκαν στις τραγι-κές ημέρες του 1940, στα τέλη της Μάχης της Γαλ-λίας. Ωστόσο η καινούργια αυτή επινοήσις κρατήθη-κε τόσο μυστική, ώστε οι Ναζίδες άγνοούσαν την ύ-παρξί της, ως τη νύχτα που κάποιο άορατο χέρι σκό-τωσε ένα Γερμανό φρουρό, στην ακτή της Τουρκί-ας.

Αυτό συνέβη στις 24 'Ιουνίου, τρεις βδομάδες μό-νο μετά την υποχώρησι της Δουνκέρκης. Από τότε λοιπόν, σ' όλη την έκτασι των βορείων ευρωπαϊκών ακτών, απ' τη Νορβηγία ως τα ισπανικά σύνορα, κάθε Γερμανός στρατιώτης που φρουρούσε τη νύ-χτα, έτρεμε ενδόμυχα στη σκέψι πως μπορούσε να ξεπροβάλουν ξαφνικά κι' αθόρυβα μερικοί «διάβολοι με πράσινα μπερέ» και να τον στείλουν στον άλλο κόσμο...

Πατέρας των κορμάντος ήταν ο στρατηγός Ντίλ, αρχηγός του Γενικού 'Επιτελείου και έμπιστος του Τσάρτσιλ. Έπειτα απ' την καταστροφή της Δουν-κέρκης, αναζήτησε ένα τρόπο για να ξαναδώσει στον άγγλικό στρατό το επιθετικό πνεύμα του. 'Αφού σκέ-φθηκε πολύ, ήρθε στο νου του η περίπτωση των Μπόερς. Όταν οι δυνάμεις των Νοτιοαφρικανών αυ-τών άποίκων είχαν συντριβή, τó 1900, απ' τους 'Αγ-γλους του Κίτσεναρ, διοργανώθηκαν μικρές ομάδες εφίππων, που μπορούσαν να κινούνται εύκολα και γρήγορα, δίχως να χρειάζονται ανεφοδιασμό. Καί, με την τακτική του ανταρτοπολέμου, έκαναν θραύσι στους 'Αγγλους.

Ο στρατηγός Ντίλ αποφάσισε λοιπόν ν' ακολου-θήσει το παράδειγμα των Μπόερς και να διοργανώ-σει με ανάλογο τρόπο 'Αγγλους κορμάντος. Έπηρε-σε μέσω της εγκρίσι της Κυβερνήσεως κι' άρχισε τις προετοιμασίες.

Διάλεξε πρώτα τους άρχηγούς των κορμάντος, που έπρεπε να είναι κάτω από 40 έτων, προικισμένοι με εξαιρετικά σωματικά χαρίσματα κι' επαγγελματική ικανότητα. Καθένας απ' αυτούς πήρε το βαθμό του αντισυνταγματάρχου και διάλεξε τους αξιωματικούς της ομάδος του, μέσα από ένα κατάλογο έθελοντών. Καθένας απ' τους κατατέτους αξιωματικούς είχε ύ-πό, τας διαταγές του 50 άνδρες.

Όλοι οι κορμάντος έπρεπε να είναι καλὰ γυμνα-σμένοι στρατιώτες, νέοι, δυνατοί, έξυπνοι, με πρω-τοβουλία και μ' ανεξάρτητο χαρακτήρα. Έπρεπε να ξέρουν κολύμπι και να μη παθαίνουν ναυτία. Καθέ-νας τους είχε το δικαίωμα να ξαναγυρίσει στο συλ-ταγμα του, αν είχε μια δικαιολογημένη αίτια. Κι' οι αξιωματικοί τους πάλι μπορούσαν να στείλουν πίσω στα συντάγματα τους όσους έκριναν ακατάλ-ληλους.

Οι κορμάντος δεν έμεναν σε στρατώνες, ούτε έ-παιρναν συσσίτιο. Είχαν ένα ημερομίσθιο από 6 σελ-λίνια και 8 πέννες, με το οποίο έπρεπε να πληρώ-νουν όλα τους τα έξοδα. Οι μετακινήσεις τους δεν γίνονταν ομαδικά, με στρατιωτικά τραίνα ή αυτοκι-νητα. Ο αξιωματικός τους τους έλεγε απλά: «Την τάδε ημέρα και ώρα θα βρίσκεσθε στο δεινό μέρος». Τό πως θα πήγαιναν, ήταν δική τους δουλειά. Κι' όμως, ποτέ δεν έλειψε κανείς τους...

Αμέσως μετά τη συγκρότησι της, κάθε ομάδα κορμάντος συγκεντρωνόταν σε μια παραολική πόλη, για να εξασκηθί μαζί με τα πληρώματα των μεγά-λων και γρήγορων βενζινακάτων που θα χρησιμο-ποιούσαν για τις αποστολές τους. Έπειτα όλοι μαζί έκαναν μια «γενική δοκιμή» επίδρουης, σε κάποια έρ-ρητη γωνιά της ακτής.

Τέλος, έπαιρναν διαταγή να συγκεντρωθούν όλοι μυστικά στο λιμάνι απ' όπου θα ξεκινούσαν. Κι' έ-πακοιούσαν τις επικίνδυνες περιπέτειες: το νυχτερινό θαλασσινό ταξίδι, ή απόβασις, ή μάχη, ή αποχώρη-σις κι' ή επιστροφή, με το κυνήγι τώρα των έχθρικών πορτογαλλικών και των Στούκας...

ΟΟΟ

Αυτόματο ξεσκέπασμα των πικνυταίων

Η διεύθυνσις του υπογείου σιδηροδρόμου της Νέας 'Υόρκης έγκατέστησε σε μερικούς από τους κυριώτε-ρους σταθμούς αυτόματος ηλεκτρικής συσκευής για το ξεσκέπασμα των παπουτσιών. Ο πελάτης άκουμ-πάει το πόδι του σ' ένα ειδικό βάθρο, ρίχνει ένα κέρμα πέντε σέντες μέσα σε μια τρύπα και πιέει ένα κόμπινο ή ένα μαύρο κομπι ανάλογα με το χρώμα που έχουν τα παπούτσια του. Η ηλεκτρική βούρτσα τα ξεσκονίζει τότε και τα γυαλίζει στη στιγμή (χω-ρίς να τα βάζει). Για την ίδια εργασία, οι λουστριοί ζητάνε δεκαπέντε σέντες, έκτος από το πουργουρά-

Η κόρη του μυλωνά

Τό παραμυθάκι σας

Μια φορά κι' έναν καιρό ζούσε ένας βα-σιλιάς ζηλιάρης και πολύ κακός. Τόν ίδιο καιρό ζούσε κι' ένας μυλωνάς που είχε μια πανέμορφη κόρη, τη Μυρσι-νιά και όπου στεκόταν, ό καυμένος παί-νευε την ωμορφιά της.

Μια μέρα ο μυλωνάς έτυχε να πάη για δουλειά στο παλάτι. Έκει αντάμωσε τον περιβολάρη του βασιλιά και τού άρχισε τα παϊνέματα για την κόρη του.

— Άλλο που στο λέω κι' άλλο να δης τη Μυρσινιά μου, έλεγε στο υπάρχο Τόμ ο μυλωνάς. Έλα μια μέρα να δης το νοι-κοκυριό της και θ' άπορήσεις!

Ο βασιλιάς, που την ώρα εκείνη κα-θόταν στο παράθυρο τού, άκουσε τα λό-για τού μυλωνά και τού λέει:

— Τί είν' όλα αυτά που άκούω, γέρο; Μεγαλειότατε, τού άποκρίθηκε ο μυ-λωνάς, όσα λέω είναι αλήθεια. Δεν έχω τί-ποτε άλλο από τη Μυρσινιά μου στον κά-σμο. Ούτε πλούτη, ούτε χρυσάφια έχω, ό-πως ή Μεγαλειότητά σου. Για τί άλλο να μιλώ;

— Καί μένα δεν με λογαριάζεις; λέει ο βασιλιάς.

— Μεγαλειότατε, έσύ έχεις όλα τα κα-λά — με γεια σου, με χαρά σου! (Μά έγω τη Μυρσινιά μου δεν την άλλαζω μ' όλο σου το βασιλείο. Είναι τόσο προκομμένη που και τó σανό των άχυρώνων σου μπορεί να τόν κάνει χρυσάφι!

— Τί λές, γέρο; Γίνεται ποτέ ό σανός χρυσάφι;

— Με τη δουλειά και την προκοπή όλα γίνονται, τού άποκρίθηκε ο μυλωνάς.

— Τότε στείλε μου την κόρη σου, έδω να την ιδώ! έιπε ο βασιλιάς, γουολώνον-τας τα μάτια του.

Ο γέρο - μυλωνάς σάν τ' άκουσε, μετά-νοιωσε για όσα έιπε, μά δεν μπορούσε να κάνει άλλοιώς και την άλλη μέρα έφερε τη Μυρσινιά στο παλάτι.

Σάν την είδε ο βασιλιάς, τη ρώτησε: — Πώς μπορείς έσύ να κάνης τό σανό χρυσάφι; Ός πώς πάω στον άχυρώνα μου κι' αν ως αύριο τό πρώι δεν τελείωσες τη δουλειά αυτή, θα σου πάρω τό κεφάλι!

Καί χωρίς πολλά λόγια, ο βασιλιάς κλείδωσε τη Μυρσινιά στον άχυρώνα του. Η καυμένη ή Μυρσινιά σάν έμεινε μο-νάχη της και σκέφθηκε καλά τα λόγια τού βασιλιά που πήραν τα κλάματα. Έκλαι-γε, έκλαιγε τόσο λυπητερά που την άκου-σε ένας δράκος κι' ήρθε και της χτύπησε την πόρτα.

Η Μυρσινιά φώναξε:

— Μ' έχει κλειδωμένη ό βασιλιάς και δεν μπορώ ν' άνοιξώ!

Δίνει τότε ό δράκος μια κλωτσιά της πόρτας που άνοιξε διάπλατα.

— Μη φοβάσαι, κοπέλλά μου. Έγώ ά-κουσα τό κλάμα σου κι' ήρθα να σε σώσω. Πές μου όμως τί έχεις και κλαίς από μέ-σα απ' την καρδιά σου;

— Ο βασιλιάς με διάταξε να τού κάνω τό σανό χρυσάφι, γιατί άλλοιώς θα μου πάρη τό κεφάλι!

— Μη στενοχωριέσαι, κοπέλλά μου. Αυτό που θέλει ό βασιλιάς, έγω θα σου τό κάνω. Μά έσύ τί θα μου δώσες για τη δουλειά αυτή;

— Θα σου χαρίσω τό δαχτυλιδάκι που τορώ, τού άποκρίθηκε ή Μυρσινιά. 'Αφού συμφώνησαν, σε δυο λεπτά ό δρά-κος έκανε χρυσάφι όλο τό σανό. Κι' όταν ή Μυρσινιά τό είδε, πήγε να πετάξη από τη χαρά της.

Έδωσε τότε τό δαχτυλιδάκι στο δράκο και εύχαριστημένη έπesc και κοιμήθηκε.

Την άλλη μέρα τό πρώι έρχεται ό βα-σιλιάς και βλέπει τη Μυρσινιά που κοι-μύταν και βάζει τις φωνές:

— Κοιμάσαι, παλιοκόριτσο; Στάσου να σου δείξω έγώ!

Μά όταν μπήκε μέσα θαμπώθηκαν τα μάτια του. Όλος ό σανός είχε γίνει χρυ-σάφι!

Ο βασιλιάς όμως, που ήταν άχόρτα-γος, ταιγκούνες και πλεονέκτης, για να βασανίση τη Μυρσινιά πειό πολύ, την έ-βαλε σ' άλλον άχυρώνα να τού κάνει τό σανό χρυσάφι

— Αν δεν μου κάνης και τό σανό αυ-τόν χρυσάφι, θα σου πάρω τό κεφάλι!

Η Μυρσινιά άπελπισμένη έβαλε πάλι τα κλάματα και να σου και παρουσιάζεται ό δράκος.

— Τί θα μου δώσες, κοπέλλά μου, της λέει αν σου κάνω και τούτον τό σανό χρυ-σάφι;

— Δεν έχω τίποτα πιά, τού άποκρίθη-κε ή Μυρσινιά.

— Τότε δώσε μου τό λόγο σου πως θα μου δώσες τό πρώτο σου παιδί, όταν γί-νης βασιλίσα!

Η Μυρσινιά άκουσε τα τελευταία λόγια τού δράκου κι' άπόρησε.

Την άλλη μέρα έρχεται ό βασιλιάς στον άχυρώνα, βλέπει και τόν άλλο σανό νάχη γίνη μάλαμα. Άπόρησε αλήθεια από την άξιοσύνη της Μυρσινιάς και παράγγειλε τού γέρο - μυλωνά πως θα πάρη τη κόρη του γυναικα.

Μά ό κακόμοιρος ό μυλωνάς, πικράθηκε σάν άκουσε τό μήνυμα τού βασιλιά.

Ο βασιλιάς όμως πήρε τη Μυρσινιά γυ-ναίκα του, και σάν έγινε βασιλίσα, έφε-ρε στον κόσμο ένα χαριτωμένο αγοράκι.

Δεν πέρασε όμως λίγος καιρός και της παρουσιάζεται ό δράκος.

— Δός μου τό παιδί σου που μου ύ-ποσχέθηκες! της λέει.

Η Μυρσινιά, μόλις τ' άκουσε αυτό, έδα-λε τα κλάματα, τούταξε πλούτη μά ό δρά-κος της λέει:

— Θα σου άφήσω τό παιδί, κυρά μου, μά θέλω να μου χαρίσες τό θρόνο σου!

— Μ' όλη μου την καρδιά, Σού χαρίζω τό θρόνο μου και όλα τα καλά που έχω στο παλάτι μου, μά τό παιδί μου θέλω να μη μου τό πειράξης. Καλλίτερα να είναι κοντά στη μανούλα του κι' άς μην είναι ούτε βασιλόπουλο ούτε γεμάτο από χρυσάφι!...

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

— Η μητέρα μου θέλει να της πλύνω τα πιάτα... Μη στενοχωριέσαι όμως, θα σπάσω μερικά κι' έτσι θα τελειώσω πιο γρήγορα!...

Σωστός λογαριασμός

Η ιστοριοϋλα σας

Στό σχολείο, ό δάσκαλος των μαθημα-τικών ρωτάει ένα μαθητή:

— "Αν έπάνω στην έδρα μου ήσαν τρία ποτήρια μύρα κι' έλεγα στον πατέρα σου να πιή τό ένα, πόσες μύρες θα έμεναν;

— Καμιά, κύριε, άπαντά με πεποίθησι ό μικρός Γιάννης.

— Δεν κατάλαβες καλά τί σου είπα, λέει ό δάσκαλος. "Αν πώ στον πατέρα σου να πιή μια από τις τρεις μύρες πόσες θα μέινουν; Σκέψου καλά προτού άπαντήσεις.

— Καμιά, κύριε! έπαναλαμβάνει με την ίδια πεποίθησι ό μαθητής.

— Δεν ξέρεις καθόλου αριθμητική, παι-δί μου, λέει άπογοητευμένος ό δάσκαλος.

— Κι' έσείς, κύριε δάσκαλε, δεν ξέρετε καθόλου τόν πατέρα μου.

MIKY-MAOYΣ

Χιουμορ

Ο δάσκαλος: Ποιός έιπε: «Δός μοι π' αν στώ και τάν γάν κινήσω»;

Ο μαθητής: Ο Αρχιμήδης, κύριε.

Ο δάσκαλος: Μπράβο. Και τί ση-μαίνει αυτό;

Ο μαθητής: Δός μου ψάρι παστό, κι' έγω να τό τηγανίσω!

Ο μπαμπάς της μικρής Λιλίκας, που έινε γιατρός, γυρίζει στο σπίτι του και ρωτάει την κόρη του:

— Με περιμένει, παιδί μου, κανένας άρ-ρωστος;

— Ναί, μπαμπά, τρεις: ένας βλάχος, ένας άνθρωπος κι' ένας κύριος!

Ένα κοριτσάκι βρίσκεται μέσα στο τραί με την μητέρα του, μια πολύ λεπτή γυναίκα. Στη πρώτη στάσι μπαίνει και κά-θεται άπέναντί τους μια κυρία, ή οποία αντίθετα απ' την μητέρα της μικρής, είναι τεραστίων διαστάσεων. Η μικρούλα θαυμά-ζει τόν όγκο της για λίγα λεπτά και κα-τόπιν γυρίζει προς την μητέρα της και την ρωτάει:

— Μαμά, όλη αυτή είναι... μια κυρία;

Λιλίκα: Μαμά, σήμερα έπες απ' τό θρανίο ένα κοριτσάκι κι' όλες οι συμ-μαθήτριάς μου έσκασαν στα γέλια. Μόνο έγω δεν γέλασα.

Μαμά: Μπράβο, Λιλίκα! Και γιατί δεν γέλασες έσύ;

Λιλίκα: Γιατί... έγω ήμουν που έπες...

Ο δάσκαλος ρωτάει τους μαθητές του: — "Αν από ένα ολόκληρο αριθμό αφαιρέ-σω τό ένα τέταρτον τέσσερις φορές, τί θ' απομείνη;

— Δέν με κατάλαβες; Θα σας τό πώ απλούστερα. "Ας πούμε πως έχω ένα ροδάκινο, τό κόβω σε τέσσερα κομμάτια και σάς δίνω να φάτε και τα τέσσερα. Τί θα μου μείνη;

— Τό κουκούτσι, δάσκαλε!

Τάκης: Γιατί άραγε τό φεγγάρι έί-νε έτσι κίτρινο;

Λάκης: Γιατί γυρίζει όλη τη νύχτα και χάνει τόν ύπνο του!

ΑΠΟ τὸ 1938 ὁ τιμάρημος τῆς ζωῆς ἔχει ἀυθιγὴ στὴν Ἱταλία 48 φορές, ἀλλὰ τὰ στοιχήματα καὶ τὰ κέρδη ἀπ' τὰ ἐβδομαδιαία ποδοσφαιρικά λαχεία ἔχουν πολλαπλασιασθῇ 600 φορές.

Γιὰ νὰ καταλάβουμε καλύτερα τὴ μάχη πού ἔχει πιάσει τοὺς Ἱταλοὺς γιὰ τὰ ταχυρὰ παγινίδια καὶ εἰδικὰ γιὰ τὸ ποδοσφαιρικὸ λαχείο, ἀρκεῖ νὰ σὰς ἀναφέρουμε πὼς τὸν περασμένο χρόνο, ποντάρισαν 20.000.000.000 λίρέτες (περίπου 33.000.000 δολάρια). Πολλοὶ ἀπ' τὴ μεσαία καὶ τὴ φτωχὴ τάξι ἔμειναν ἀδέκαροι, ἀλλὰ καὶ ἀρκετοὶ ἔγιναν ἑκατομμυριούχοι. Ἀπὸ τὰ ἐβδομαδιαία ποδοσφαιρικά λαχεία, ὅπου οἱ φανατικοὶ φίλοι τοῦ ποδοσφαίρου δοκίμαζαν τὶς μαντικές δυνάμεις τοὺς στοὺς ποδοσφαιρικοὺς ἀγῶνες τῆς ἐβδομάδος, δυὸ στοὺς δώδεκα κερδίζαν. Στὸ τέλος, οἱ ἐκπληξίς τοῦ ἱταλικοῦ ποδοσφαιρικοῦ πρωταθλήματος, ἔγιναν ἀφορμὴ νὰ ἐμφανισθοῦν στὸ ποδοσφαιρικὸ προσκήνιο οἱ νέοι μεγιστάνες τοῦ πλούτου, πού τὸν ἀπέκτησαν, προβλέποντας ποῖα θὰ ἦταν ἡ εὐτυχὴς πρωταθλήτρια ὁμάδα τοῦ περασμένου χρόνου. Πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ πὼς καὶ τὸ Κράτος δὲν κέρδισε λιγώτερα, φορολογώντας ἀγρία τὸ ποδοσφαιρικὸ λαχείο. Τοὺς φόρους τοῦ ὅμου αὐτοὺς τοὺς διέθεσε ὅλους γιὰ τὸν Ἱταλικὸ Ἀθλητισμὸ καὶ τὴν προπαρασκευὴ τῶν Ἱταλῶν γιὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες τοῦ 1952.

Πὼς καλλιεργεῖν τὸν ἀθλητισμὸ οἱ Σουηδοὶ

Οἱ Σουηδοὶ φημίζονται γιὰ τὸν ἀθλητισμὸ τους, ὅπως ἀπέδειξαν καὶ οἱ νίκες στοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες τοῦ Λονδίνου. Γιὰ νὰ μπορέσουν ὅμως νὰ ὑψώσουν ἀκόμη περισσότερο τὴν ἀθλητικὴ στάθμη τους, κατάρτισαν ἕνα πληρέστερο πρόγραμμα. Ἀνάμεσα στὰ νέα μέτρα πού ἐφαρμόσαν εἶναι καὶ τὸ «Λαϊκὸ Ἀθλητικὸ Πανεπιστήμιον».

Στὸ Πανεπιστήμιον αὐτὸ κάλεσαν νὰ φοιτήσουν ἀπ' ὅλη τὴ Σουηδία στὴν ἀρχὴ 360 πρωταθλητὰς ὁλῶν τῶν κλάδων τῆς σωματικῆς ἀγωγῆς, πού ἔχουν γνώσεις τουλάχιστον μαθητῶν γυμνασίου. Μεταξὺ αὐτῶν μερικοὶ εἶναι υπάλληλοι, μηχανικοὶ, ἐργάτες, ἐφεδρὶ ἀξιωματικοὶ, δημοδιδάσκαλοι. Ἀφ' οὗ παρακολούθησαν μαθήματα ἐπὶ 10 ἐβδομάδες στὸ Λαϊκὸ Ἀθλητικὸ Πανεπιστήμιον, στὸ Κέντρο τῶν Ἐθνικῶν Σπόρ τοῦ Μπασσέν, θὰ ξαναπάρουν καὶ πάλι στίς δουλειές τους. Ἀλλὰ οἱ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τους θὰ συγκεντρώνουν τὴ Σουηδικὴ νεολαία καὶ θὰ τὴν διδάσκουν πὼς γίνονται οἱ πρωταθληταί. Οἱ μαθηταὶ τοῦ Λαϊκοῦ Ἀθλητικοῦ Πανεπιστημίου, ἀληθινὰ πρωτότυποι στὸ εἶδος του, θὰ διδάσκουν στοιχεῖα Ἀνατομίας, Φυσιολογίας, Ὑγιεινῆς, Κοινωνικῆς Ἐπιστήμης, Ψυχολογίας τῆς Ἀρχηγίας, Ὁργάνωσης καὶ Διοικησὶ τοῦ Ἀθλητισμοῦ, θεωρία καὶ πρακτικὴ τοῦ Ἀθλητισμοῦ, χειμερινὴ καὶ θερινὴ προπόνησι. Μερικὰ ἀπὸ τὰ μαθήματα αὐτὰ θὰ εἶναι κοινὰ γιὰ ὅλους. Οἱ εἰδικευμένοι ὅμως στὸ κολύμπι ἢ στὸ ποδόσφαιρο λ.χ. θὰ παρακολουθήσουν ἐπὶ πλέον τῶν γενικῶν θεωρητικῶν μαθημάτων, μαθήματα τῆς εἰδικότητος τους. Γι' αὐτὸ στὸ πρόγραμμα τοῦ Πανεπιστημίου αὐτοῦ ὑπάρχουν ἐπίσης Πάλη, Γυμναστική, Κολύμπι, Ποδοσφαιρικές Ἀθλοπαιδιές.

Τὴν ὁργάνωσι καὶ διοίκησι τοῦ Σουηδικοῦ αὐτοῦ Λαϊκοῦ Ἀθλητικοῦ Πανεπιστημίου τὴν ἔχουν τὸ Ὑπουργεῖο τῆς Παιδείας μετὰ τὴν Ἀθλητικὴ Ὁμοσπονδία τῆς Σουηδίας. Τὸ πρῶτο ἔχει τὴν ἐποπτεία καὶ ἡ Ὁμοσπονδία ἔχει τὴν εὐθύνη γιὰ τὴν λειτουργία. Οἱ Σουηδοὶ πιστεύουν πὼς ὁ Ἀθλητισμὸς τους πολλὰ θὰ ὠφεληθῇ ἀπὸ τὸ νεωτερισμὸ αὐτό.

Οἱ παγκόσμιοι πρωτοπυγμάχοι
Ἡ Ἑβν. Πυγμαχικὴ Ὁμοσπονδία

ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΙ ἀπὸ τὸ ποδόσφαιρο

τῆς Ἀμερικῆς δημοσίευσε τὸν ἐπίσημο πίνακα τῶν παγκοσμίων πρωτοπυγμάχων ὁλῶν τῶν κατηγοριῶν, πού ἔχει ὡς ἑξῆς:

Βαρῶν Βαρῶν: Πρωταθλητὴς Τζέι Λούις. Ὁ διεκδικητὴς θὰ διακριθῇ κατόπιν ἀγῶνων. Διακρινόμενοι Τζέι Γουάλλας, Εἰζαρντ Τσάρλς. (Ὁ Τζέι Λούις παρητήθη ἥδη τοῦ τίτλου του).

Ἡμιβαρῶν Βαρῶν: Πρωταθλητὴς Φρέντυ Μίλλας (Ἀγγλος). Διεκδικητὴς Γκας Λέονιτς. Διακρινόμενοι οἱ Λέοναρντ Μόρροου, Ἀρσι Μούσου, Μπόμπ Σάττερφιλντ, Λούντ Μάραλ καὶ Ντόγκ Γουίλιαμς.

Μέσων Βαρῶν: Πρωταθλητὴς Μαρσέλ Σερντάν (Γάλλος). Διεκδικηταὶ Τόνυ Ζέλ, Μπάρτ Λύττελ, Τζέικ Λαμόντα. Διακρινόμενοι Ρόκυ Γκρατζιάνο, Ντέιβ Σάντς (Αὐστράλος), Κύριλλος Ντελανούα (Βέλγος).

Ἡμιμέσων Βαρῶν: Πρωταθλητὴς Ρόυ Ρόμπινσον. Διεκδικηταὶ Μπέρναρντ Ντόγκουεν, Κιντ Κάβιαν (Κουβανός), Φράνκο Φερναντέλ (Χαβαίνος). Διακρινόμενοι, Τσάρλς Φουστέρ, Μπίν Τζάκ, Τζέι Μπάρτον, Τόμυ Μπέλλ, Τζόννυ Γκρέκο (Καναδός).

ΛΑΜΑ ΕΠΙ ΚΟΝΤΩ

Κολυμβηταὶ καὶ χορευταὶ θὰ ἐπλεονάζουν ἀσφαλῶς τὴν ἁρμονία πού παρουσιάζει ὁ Ἀμερικανὸς Μάγιο Ἀρντ, πηδώντας ἐπὶ κοντῶ 4 μέτρα καὶ 33. Φυσικὰ δὲν πρόκειται γιὰ ρεκόρ. Αὐτὸ τὸ κατέχει ὁ συμπατριώτης του Γουαρντμάντ πού πῆδησε 4 μ. 77. Ἀλλὰ ὁ Μάγιο Ἀρντ παρουσιάζει, παράλληλα μετὰ τὸ σημαντικό ὕψος, τὸ πῶς ἁρμονικὰ πῆδησε καὶ ἐπέδειξε μέγρε σιμπερ ἀθλητῆς.

Κατηγορίας ἐλαφρῶν βαρῶν: Πρωταθλητὴς Ἀϊκ Γουίλλιαμς. Διεκδικηταὶ, Ἑνρίκος Μπολάνος. Διακρινόμενοι, Φρέντυ Ντάουσον, Τόμυ Κάμπελλ, Μὰς Ντόγκουεν, Κάρλος Σαβέλ.

Κατηγορίας πετεινῶν: Πρωταθλητὴς Σάντυ Σάντλερ. Διεκδικητὴς, Βίλλυ Πέπ. Διακρινόμενοι, Σίκο Ρόζα (Χαβαίνος), Τίρσο ντελ Ροζάριο (Μανίλα), Τζέκυ Γκρέιβς, Χάρολντ Ντέιντ, Ἑντν Κόμπο, Χένρυ Ντέιβις (Χαβαίνος). Ζεάν Ρισάρ (Καναδός), Τσάρλς Ρίλεϋ.

Κατηγορίας πετεινῶν: Πρωταθλητὴς Μανουέλ Ὀρτίς. Διεκδικηταὶ, Γκουίντο Φερσίν (Ἱταλός), Λουίς Γκαλβάνι (Κουβανός), Σέσιλ Σουουννέικερ. Διακρινόμενοι, Κί Κόνγκ Γιουνγκ (Χαβαίνος), Τζώρτζ Μουρ (Γάλλος), Στάν Ρόουαν (Ἀγγλος), Τζιλέρνο Βαλλέρο (Μεξικανός), Λουίς Ρομέρο (Ισπανός).

Κατηγορίας μυίγας: Πρωταθλητὴς Ρίντυ Μόναγκον (Β. Ἰρλανδός). Διεκδικητὴς, Ντάνιο Μαρνίνο (Χαβαίνος). Διακρινόμενοι, Μωρίς Σαντερν (Γάλλος), Μονίτο Φλορές (Μεξικανός), Λουί Σκένια (Γάλλος), Ἀλ Σαβέλ καὶ Τζιμ Χόγκ (Αὐστράλος).

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Ὁ δυνατότερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου

Πολὺ λίγοι ἀσφαλῶς θὰ ξέρουν ὅτι ὁ δυνατότερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου εἶναι ἕνας Ἱνδός: ὁ Γκάμα. Παρὰ τὴν προχωρημένη ἡλικία του — εἶναι περίπου 70 ἐτῶν! — ἔχει τρομερὴ μυϊκὴ δύναμι καὶ θεωρεῖται ὡς ὁ ἀνεπίσημος πρωταθλητὴς τοῦ κόσμου στὴν ἐλευθέρᾳ πάλη.

Τὸ σῶμα τοῦ Ἱνδοῦ αὐτοῦ ἔχει πολὺ παράξενη διάπλασι. Οἱ τρομεροὶ μῦς του θυμίζουν μάλλον γοργίλλα παρὰ ἄνθρωπον. Ὅταν τὸν ἀντικρύσῃς μάλιστα κανεὶς γυμνὸ θὰ νομίσῃ ὅτι βρίσκεται μπροστὰ σὲ κανένα προϊστορικὸ γίγαντα.

Ἐνός Ἀγγλὸς εἶχε ἀνακαλύψει τὸ Γκάμα τὸ 1910 ὅταν ἦταν ἀκόμη νεαρώτατος, σὲ μὴ ἐπαρχία τῆς Κίνας καὶ ἐνδοσυστάθηκε τόσο πολὺ μετὰ τὴν σωματικὴ του ἀνάπτυξι, ὥστε τὸν πῆρε μαζί του στὴν Ἀγγλία γιὰ νὰ τὸν προπονήσῃ στὴν ἐλευθέρᾳ πάλη.

Στὴν Ἀγγλία ὁ Ἱνδὸς Ἠρακλῆς ἀγωνίσθηκε διαδοχικῶς μετὰ τοὺς καλύτερους παλαιστές τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ τοὺς νίκησε ὅλους.

Ἐνδοσυστάμενος ὅπως ἦταν ἀπὸ τὴν ἀλλοπαλῆς αὐτῆς νίκης τὸν ἔκανε τὴν ἐξαιρετικότερη πρότασι, πού ἔχει σκεφθῇ ποτὲ ἀθλητῆς: Ζήτησε ν' ἀγωνισθῇ διαδοχικῶς μετὰ ὅλους τοὺς παλαιστές πού βρισκόταναν τότε στὴν Ἀγγλία, μετὰ τὴν διαβεβαίωσι ὅτι θὰ τοὺς νικούσε ὅλους σὲ μὴ ὥρα! Πληγωμένος ἀπὸ φιλοτιμίαν τοὺς οἱ Ἀγγλοὶ παλαισταὶ δέχθηκαν τὴν τολμηρὰ αὐτὴ πρότασι τοῦ νεαροῦ Γκάμα, μετὰ τὴν πεποίθησι ὅτι θὰ τοὺς ἐξῆσαν ἕνα καλὸ μάχημα.

Ἀλλὰ κακῶς ὑπελόγησε, γιατί ὁ Ἱνδὸς παλαιστής τοὺς νίκησε ὅλους ἕναν πρὸς ἕνα!

Τὴν ἐποχὴ λοιπὸν ἐκείνη ὁ τρομερὸς παλαιστής γνώρισε τὶς μεγαλύτερες δόξες του. Οἱ Ἀγγλοὶ φιλάθλοι τὸν ἀποθέσαν πραγματικὰ ὕψτερα ἀπὸ τὸν πρωτοφανῆ αὐτὸ θρίαμβό του. Ἀλλὰ ὁ Γκάμα ἔμεινε ἀσυγκίνητος μπροστὰ στὸ θαύμασμά μετὰ τὸν ὅποιον τὸν περιέβαλαν οἱ Ἀγγλοὶ. Καὶ ἀφ' οὗ ἔδωσε μερικὸς ἀκόμη νικηφόρος παλαιστικὸς ἀγὼνας γύρισε πῶς οἱ Ἱνδῆς. Ἐτοί, σὲ λίγα χρόνια εἶχε ξεχασθῇ πιά τ' ὄνομά του.

Πρὸ ἡμερῶν λοιπὸν ἕνας Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος δημοσίευσε σ' ἕνα περιοδικὸ ἀκετὰ ἐνδιαφέροντα πράγματα γιὰ τὸν δυνατότερο ἄνθρωπο τοῦ κόσμου — ὅπως τὸν ἀποκαλεῖ.

«Ὁ Ἱνδὸς Γκάμα — λέει ὁ Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος — εἶναι σήμερ 70 ἐτῶν καὶ μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς ὅτι εἶναι δυνατότερος παρὰ ποτὲ. Ἀκολουθεῖ ἕνα δικὸ του τρόπο γιὰ νὰ ἐξασκῇ τὸ σῶμα του καὶ νὰ διατηρῇ τὴν μυϊκὴ του δύναμι. Φαντασθεῖτε ὅτι σηκώνεται καθε ἡμέρᾳ στὶς 3 τὸ πρωὶ καὶ κάνει περίπου 4.000 ἀσκήσεις! Μετὰ ἀναπαύεται λίγο, τρώει κι' ἀρχίζει πάλι τὰ ἴδια. Τὸ ἀπόγευμα κάνει 2.000 ἀσκήσεις, τρέχει περίπου 6 χιλιόμετρα καὶ ἀφ' οὗ παλὴν συνεχῶς ἐπὶ τρεῖς ὥρες πᾶσι νὰ κοιμηθῇ!»

ΤΣΑΡΑ ΡΟΘ

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ τοῦ σιδερώματος

Τί χρειάζεται τὸ κάθε ὕψοςμα

Τὸ σιδερώμα εἶναι γιὰ μὴ νοικοκυρὰ τὸ ἴδιο ἀπαραίτητο, ὅσο καὶ τὸ μαγεῖρεμα. Ἀλλὰ, δυστυχῶς, πολὺ λίγες νοικοκυρὲς γνωρίζουν τὰ μυστικά του. Ἀς τὰ δοῦμε μετὰ τὴ σειρά τους.

Τὸ ράντισμα

Ἄν δὲν ἔχετε εἰδικὴ φιάλη ραντισματος, θὰ χρησιμοποιοῦσε τὰ δαχτυλὰ σας. Θὰ τυλίξετε κατόπιν σφιχτὰ τὸ ὕψοςμα, ἔτσι πού ἡ ὑγρασία ν' ἀπλωθῇ παντοῦ. Τὸ ράντισμα πρέπει νὰ γίνῃ ἀπὸ πολλὰς ὥρες προηγουμένως καὶ ὅχι τὴ στιγμὴ πού πρόκειται νὰ σιδερώσετε τὸ ὕψοςμα.

Τὰ σίδερα

Καὶ τὰ ηλεκτρικὰ καὶ τὰ κοινὰ σίδερα μποροῦν νὰ σας ἐξυπηρετήσουν τὸ ἴδιο καλά. Τὰ ηλεκτρικὰ σίδερα εἶναι ὅμως ἀκατάλληλα γιὰ τὸ κολλάρισμα, γιατί ἡ κόλλα κολλάει πάνω σ' αὐτὰ.

Γιὰ νὰ γλυστρήνῃ τὸ σιδερώσας, καλὰ θὰ κάνετε νὰ τὸ περάσετε προηγουμένως πάνω σ' ἕνα χαρτί πού θὰ τὸ ἀλείψετε μετὰ λίγο λάδι ἢ λίγο κερὶ.

Πρὸς ποῖα κατευθύνει θὰ γίνῃ τὸ σιδερώμα:

Τὸ πρῶτο πράγμα πού θὰ κάμετε εἶναι νὰ τετνώσετε τὸ ὕψοςμα πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις. Προκειμένου γιὰ τὸ σιδερώμα, θὰ διαλέξετε μὴ κατευθύνει, σύμφωνα μετὰ τὴν ἀπαιτήσιν τοῦ φορέματος πού ἔχετε μπροστὰ σας. Μὴ δίνετε μετὰ τὸ σιδερώμα μικρὰ ἀπότομα χτυπήματα πάνω στὸ ὕψοςμα.

Τὸ κολλάρισμα

Θὰ χρησιμοποιοῦσε κόλλα ψυχρῇ ἢ θερμῇ. (Ἡ θερμὴ κόλλα δὲ θέλει βράσιμο. Θὰ κάμετε μόνο τὸ ἑξῆς: Ἀφ' οὗ διαλυθεῖ τὴν κόλλα σας μέσα σὲ κρύο νερό, θὰ τὴν προσθέσετε ὕστερα λίγο ζεστό).

Μετὰ τὴν ψυχρὴ κόλλα κολλάρίζονται μόνο τὰ ἀνδρικὰ πουκάμισα, κολλάρια, μανσέτες κλπ.

Τὰ γυναικεῖα φορέματα πρέπει νὰ κολλάρίζονται πάντα μετὰ θερμὴ κόλλα.

Νὰ τῶρα πὼς σιδερώνονται τὰ διάφορα εἶδη ὕψοςμάτων καὶ φορεμάτων.

Κυρίες ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!
• ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ ΣΙΤΙΝΕ ἀπὸ 15.500
• ΚΑΛΙΤΣΕΣ ΝΥΛΟΝ DURET 54/15 49.500
ΧΑΡΙΣ ΕΛΑΤΤΑΜΑ
ΚΑΠΑΤΣΗΣ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ 1
ΚΑΙ ΒΥΣΣΗΣ - Β' ΟΡΟΦΟΥ
ΑΛΕΞΑΝΔΡ.

ΠΕΔΙΛΑ ΛΙΝΑ
ΠΑΝΤΟΦΛΕΣ
Θα βρῆτε δὲ ἀπουδία διπλοῦν χαμηλὰς τιμῆς
ΑΠΟΘΗΚΗ ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ **ΗΛΙΟΣ** ἈΘΗΝΑΣ 25

Τὰ μεταξωτὰ ἐσώρρουχα:

Δὲν κολλάρίζονται ποτὲ. Ἄν εἶναι ἀπὸ φυσικὴ μετάξι, θὰ τὰ σιδερώσετε μετὰ ἕνα σιδερώμετρίως ζεστό. Ἄν εἶναι ἀπὸ τεχνητὴ μετάξι, θὰ τὰ σιδερώσετε μετὰ χλιαρὸ σιδερώ.

Τὰ κρεπ ντὲ Σίν, τὰ μεταξωτὰ τουλίγια καὶ τὰ μεταξωτὰ μετὰ «πούα» σιδερώνονται ἀπὸ τὴν ὥσι.

Ἡ μουσελίνα:
Θὰ τὴν σιδερώσετε ὑγρὴ μ' ἕνα σιδερώ πολύ ζεστό.

Τὸ ὄργαντι:
Ἀποφύγετε τὸ κολλάρισμα.

Θὰ τὸ σιδερώσετε ἐπίσης ὑγρὸ μετὰ πολὺ ζεστό σιδερώ.

Τὸ τουλί:
Θὰ τὸ σιδερώσετε ξηρὸ μετὰ σιδερώ χλιαρὸ.

Σατέν, ταφτάδες, μουάρ, φουλάρια καὶ γενικά ὅλα τὰ γυαλιστερά μεταξωτά:

Θὰ τὰ σιδερώσετε ἀνάποδα, βάζοντας ἀπὸ κάτω ἕνα μάλλινο ὕψοςμα ἀνοιχτοῦ χρώματος, π.χ. μὴ φανέλλα.

Τὴν κρεπ Ζωρζέτ:
Θὰ τὴν μαζεύετε ὑγρὴ, θὰ τὴν ἀφήσετε νὰ ξεραθῇ τελείως καὶ θὰ τὴν σιδερώσετε πολὺ ἐλαφρὰ, βάζοντας ἀπὸ κάτω ἕνα μαλακὸ μάλλινο ὕψοςμα.

Τὸ βελούδο:
Θὰ τὸ βάλετε ποτὲ πάνω στὴ σανίδα τοῦ σιδερώματος, ἀλλὰ θὰ τὸ σιδερώσετε στὸν ἀέρα, βάζοντας ἀπὸ κάτω ἕνα μαξιλαράκι.

Τὸ σιδερώμα πρέπει νὰ εἶναι πολὺ ἐλαφρὸ γιὰ νὰ μὴ πατηθοῦν οἱ τρίχες.

Τὰ λαμέ:
Τὸ καλύτερο εἶναι νὰ τὰ προσέχετε πολὺ, ὥστε νὰ μὴν βρεθῇτε στὴν ἀνάγκη νὰ τὰ σιδερώσετε. Ὅπωςδήποτε, τὸ σιδερώ πού θὰ χρησιμοποιοῦσε πρέπει νὰ εἶναι χλιαρὸ. Θὰ τὸ περάσετε πολὺ ἐλαφρὰ πάνω στὸ ὕψοςμα.

Τὰ τυσορ:
Εἶναι καλύτερο νὰ μὴν τὰ ἀπλώνετε στὸν ἀέρα, ἀλλὰ νὰ τὰ στίβετε καλὰ καὶ νὰ τὰ διπλώσετε μέσα σ' ἕνα πανί. Θὰ τὰ σιδερώσετε λίγο ὑγρὰ, βάζοντας ἕνα πανί ἀπὸ κάτω κι' ἄλλο ἕνα ἀπὸ πάνω.

Τὰ κρεπὸν καὶ τὰ ἐπὸνζ:
Δὲν σιδερώνονται.

Τοὺς πικέδες:
Θὰ τοὺς κολλάρizzate ἐλαφρὰ καὶ θὰ τοὺς σιδερώσετε ὑγρὸς ἀπὸ τὴν ὥσι. Κατόπιν θὰ τοὺς περάσετε ἀπὸ τὴν ἀνάποδη, βάζοντας ἀπὸ κάτω ἕνα μάλλινο ὕψοςμα.

Τὰ μάλλινα καὶ τὰ βαμβακερά:
Θὰ βάλετε πάνω σ' αὐτὰ ἕνα ὕψοςμα πολὺ βρεγμένο καὶ θὰ τὰ σιδερώσετε μετὰ σιδερώ πολὺ θερμὸ.

Τὰ πουλλόδερα:
Θὰ τὰ σιδερώσετε ἀπὸ τὴν ἀνάποδη, βάζοντας πάνω ἕνα βρεγμένο πανί.

Τρικὸ, μάλλινα-κυλότες κλπ.:
Μὴν τὰ ἀφήνετε νὰ στεγνώσουν τελείως. Θὰ τὰ σιδερώσετε ὑγρὰ μετὰ σιδερώ μετρίως ζεστό. Δὲν πρέπει νὰ τὰ ξαναδρέχετε.

Τὶς τουλίλλινες κουρτινές:
Ἀπευθυνθετε στοὺς εἰδικούς. Τὸ σιδερώμα τους ἀπαιτεῖ μεγάλη τέχνη.

Παράξενη ἐκδίκησις

Ἐδῶ καὶ μερικὸς μῆνες, ὁ Πάολο Μάγκρι, ὁ πλούσιος διανομέας αυτοκινήτων, ἀρχισε, ἑαφνικά, νὰ πίνῃ.

Ἦταν πρὶν ἕνας ἄνθρωπος ἀφωσιμένος γιὰ δουλειὰ του, ὑγιεινός, καὶ φαίνονταν εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴ ζωὴ, πού τὸν εἶχαν εὐνοήσει μετὰ τὴ παραπάνω. Τί ἦταν λοιπὸν, ἐκεῖνο πού τὸν εἶχε ρίξει στὸ πτό;

Μὴ νομίζετε πὼς ἐπρόκειτο γιὰ μερικὰ ποτηράκια... Ὀχι! Ἐπῆνε ὡς πού ἔφθανε σὲ τελεία ἀπαθνήσι καὶ πολλὰς φορές τὸν πῆγαιναν ἀναίσθητο στὸ σπῆτι του.

Ἦμουν ὁ καλλίτερος φίλος του κι' εἶχα προσπαθῇ μετὰ χίλια δυὸ μέσα νὰ τὸν κάμω ν' ἀφήσῃ αὐτὴ τὴν κακὴ συνήθεια. Κόπος χαμένος! Κάθε φορά πού του μιλοῦσα, μού ἀρκεῖτο πὼς δὲν θὰ ξαναδανέπτο στὸ στόμα του. Ἀλλὰ τὴν ἄλλη μέρα μάθαίνα πὼς τὸν εἶχαν πᾶσι σὲ κακὴ κατάσταση στὸ σπῆτι του.

Νομίζω ὅτι μού εἶχες πῇ πὼς μάζεψες τὸ Στέφανο Κάμπι ἀπ' τὸ δρόμο...

Ναί, αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια... Ἦμασταν ἀλλοτε συμπαθεταί... Ἐπειτα, γιὰ πολλὰ χρόνια, τὸν ἔχασα ἀπὸ τὰ μάτια μου...

Μιὰ μέρα, περνώντας ἀπὸ τὴ Βία Ρεάλε, εἶδα μπροστὰ μου ἕνα ἄνθρωπο μετὰ κουρελιασμένα ρούχα, ἀξυρίστο, καμπουριασμένο... Τὸν ἀναγνώρισα ἀμέσως... Ἦταν ὁ Στέφανος Κάμπι... Μού ἀσηγήθηκε τὰ αὐτοῦ ματὰ...

Εἶχε σπουδαίον δικηγόρος, ἀλλὰ κάποια κλίσις πού εἶχε στὴ φιλολογία τὸν ἔκαμε ν' ἀφήσῃ τὸ ἐπάγγελμα του καί, τελικά, τὸν κατέστρεψε... Συνθησισμένη ἱστορία... Βρισκόταν τώρα χωρὶς δουλειὰ, χωρὶς πόρο ζωῆς, χωρὶς τίποτε... Μ' ἄλλα λόγια, ἦταν ἕνα ναυαγίον... Ἡ καλὴ

— Δὲν θὰ σοῦ συγχωρήσω ποτὲ τὸ ὅτι σήκωσες χερεῖς ἐπάνω μου! —

— Δὲν θὰ σοῦ συγχωρήσω ποτὲ τὸ ὅτι σήκωσες χερεῖς ἐπάνω μου! —

— Δὲν θὰ σοῦ συγχωρήσω ποτὲ τὸ ὅτι σήκωσες χερεῖς ἐπάνω μου! —

— Δὲν θὰ σοῦ συγχωρήσω ποτὲ τὸ ὅτι σήκωσες χερεῖς ἐπάνω μου! —

— Δὲν θὰ σοῦ συγχωρήσω ποτὲ τὸ ὅτι σήκωσες χερεῖς ἐπάνω μου! —

— Δὲν θὰ σοῦ συγχωρήσω ποτὲ τὸ ὅτι σήκωσες χερεῖς ἐπάνω μου! —

— Δὲν θὰ σοῦ συγχωρήσω ποτὲ τὸ ὅτι σήκωσες χερεῖς ἐπάνω μου! —

— Δὲν θὰ σοῦ συγχωρήσω ποτὲ τὸ ὅτι σήκωσες χερεῖς ἐπάνω μου! —

— Δὲν θὰ σοῦ συγχωρήσω ποτὲ τὸ ὅτι σήκωσες χερεῖς ἐπάνω μου! —

— Δὲν θὰ σοῦ συγχωρήσω ποτὲ τὸ ὅτι σήκωσες χερεῖς ἐπάνω μου! —

— Δὲν θὰ σοῦ συγχωρήσω ποτὲ τὸ ὅτι σήκωσες χερεῖς ἐπάνω μου! —

— Δὲν θὰ σοῦ συγχωρήσω ποτὲ τὸ ὅτι σήκωσες χερεῖς ἐπάνω μου! —

— Δὲν θὰ σοῦ συγχωρήσω ποτὲ τὸ ὅτι σήκωσες χερεῖς ἐπάνω μου! —

— Δὲν θὰ σοῦ συγχωρήσω ποτὲ τὸ ὅτι σήκωσες χερεῖς ἐπάνω μου! —

— Δὲν θὰ σοῦ συγχωρήσω ποτὲ τὸ ὅτι σήκωσες χερεῖς ἐπάνω μου! —

— Δὲν θὰ σοῦ συγχωρήσω ποτὲ τὸ ὅτι σήκωσες χερεῖς ἐπάνω μου! —

<

ΤΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ ΘΕΛΟΥΝ ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙ

Πώς θα τα διατηρήσετε περισσότερο καιρό

Όσο καινούργια κι' αν είναι τα παπούτσια, μπορεί να φαίνονται φθαρμένα, στραπατσαρισμένα, όταν δεν έχουν την απαιτούμενη περιποίηση. Κι' αντίθετως, όποιος περιποιείται τα παπούτσια του, τα διατηρεί πάντα εύπαρουςιαστα, ως πού να λιώσουν στα πόδια του...

Περισσότερο ακόμη απ' τους άντρες, οι γυναίκες έχουν τον απαιτούμενο καιρό και τη δυνατότητα για να προσφέρουν στα παπούτσια τους... νεϊτά και μακροβιότητα. "Ας δούμε με ποιο τρόπο θα το κατορθώσουν, σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση. Τα σύγχρονα που τους χρειάζονται είναι: ένα καλής ποιότητας βερνίκι, ένα μπουκαλί βενζίνη, ένα καθαρό πανί, μία βούρτσα καθαρή για το γυάλισμα, γυαλόχαρτο για τα καστόρια, λίγο βαρμπακι και μερικά καθαρά κουρέλια για το άλειμμα με το βερνίκι.

Παπούτσια πέτσινα.—Αφαιρείτε δηλ τη σκόνη τους μ' ένα σαλακωμένο τσιγαρόχαρτο. "Αν έχουν λεκέδες, τους καθαρίζετε τρίβοντάς τους ελαφρά μ' ένα βαρμπακι βρεγμένο με βενζίνη, από έξω προς τα μέσα ώστε να μη μείνουν στο τέλος ένα στεφάνι ολόγυρα. Το καθαρίσμα αυτό δεν πρέπει να επαναλαμβάνεται πολύ συχνά, γιατί αποξηραίνει το δέρμα.

Κατόπιν, βάψτε πάνω λίγο βερνίκι, μ' ένα κουρέλια, και γυαλίζετε με την καθαρή βούρτσα. Θα γελάσετε ίσως, αν σας πούμε ότι τα παπούτσια γυαλίζουν ωραία... με σάλιο! Κι' όμως... Φτύστε πάνω τους, τρίψτε τα έπειτα με τη βούρτσα, και θα τα δείτε να γίνουν σαν καθρέφτες!

Για το καθαρίσμα των ανοιχτόχρωμων παπουτσιών, υπάρχει ένα ειδικό σαπούνι. Μετά το στέγνωμα, τα γυαλίζετε μ' ένα καθαρό πανί κι' έπειτα με το χέρι σας. "Όσο πιο ζεστό είναι το χέρι σας, τόσο περισσότερη γυαλάδα επιτυγχάνετε.

Τα άσπρα πέτσινα και τα πάνινα παπούτσια ξεσκονίζονται και βράφονται με υγρό βερνίκι.

Λουστρίνια.—Πριν τα πρωτοφορέσετε, τα τρίβετε με λίγο βαζελίνη, ιδίως στο μέρος όπου θα λυγίζουν απ' τα δαχτυλά. "Ετσι, δεν θα σκάσουν. Κάθε φορά που πρόκειται να τα φορέσετε, τα σκουπίζετε απλά μ' ένα καθαρό πανί. Καπουκάπου, τα περνάτε με λίγο άσπρο βερνίκι. "Όταν παληώσουν και σκάσουν πιά, μεταχειρίζεστε μαύρο βερνίκι παπουτσιών, για να κρύψετε τα σκάσιμα κι' έτσι να τα φορέσετε για λίγο καιρό ακόμη. Καλλιτερο γι' αυτό το σκοπό είναι ένα μαύρο υγρό βερνίκι καστόριων.

Για τα λαμέ παπούτσια, υπάρχουν ειδικές πιάστες, που τα καθαρίζουν και ζωογονούν το χρώμα τους.

Καστόρια.—Οι περισσότερες γυναίκες κάνουν το λάθος να μεταχειρίζονται το υγρό βερνίκι πολύ βιαστικά και σε με-

γάλη ποσότητα. Προηγουμένως, πρέπει να αφαιρέσετε τη σκόνη μ' ένα στεγνό και σκληρό σφουγγαράκι. Μόνο κατόπιν θα τα περάσετε με το υγρό βερνίκι. "Αφού στεγνώσουν τελείως, τα τρίβετε κυκλικά μ' ένα λεπτό γυαλόχαρτο, διπλωμένο στα δύο. "Ετσι, ξαναβρίσκουν το χνούδι και το χρώμα τους.

"Αν υπάρχουν λεκέδες, πρέπει να καθαρισθούν προηγουμένως, αλλιώς το βερνίκωμα τις κάνει ανεξίτηλες.

Ποτέ δεν πρέπει να βερνικώνονται καστόρια υγρά απ' τη βροχή, προτού στεγνώσουν.

"Όταν φαγωθή πιά το χνούδι των καστόριων σας, ο παπουτσης σας μπορεί να τα μεταβάλει σε κοινά δέρματα, κι' έτσι να τα φορέσετε για ένα διάστημα ακόμη.

Μερικές ειδικές συμβουλές.—Γυαλίζετε πάντα τα καινούργια παπούτσια σας, πριν τα φορέσετε. Το δέρμα γίνεται έτσι μαλακότερο και δεν λεκιάζει απ' τη βροχή.

Χρησιμοποιείτε άσπρο βερνίκι για κάθε δέρμα με δύσκολο χρώμα (αν βεβαίως δεν βρθεί την κατάλληλη απόχρωση βερνικιού).

Μη γυαλίζετε ποτέ υγρά παπούτσια. "Αφήστε τα πρώτα να στεγνώσουν, μακριά απ' τη φωτιά. "Αλλιώς, θα σχηματισθούν λεκέδες που καθαρίζονται δύσκολα.

Τα ξύλινα καλαπόδια για τη διατήρηση του σχήματος των παπουτσιών, μπορούν να χρησιμοποιηθούν, μόνο για κοινά παπούτσια, εφόσον εφαρμόζουν καλά κι' έχουν το σχήμα του ποδιού. Για παπούτσια λεπτά κι' ελαφρά, προτιμήστε να παραγγείτε τις μύτες τους με χαρτί τσαλακωμένο.

Φυλάτε τα παπούτσια σας σε χωριστά κουτιά, για να μην είναι πεταγμένα ακατάστατα και να μη σκονίζονται.

Οι αλλαγές χρωματισμού των παπουτσιών πρέπει να γίνονται σ' ένα καλό και ειδικευμένο στιλδωτήριο.

"Αν επιθεωρήτε και γυαλίζετε τα παπούτσια σας μία φορά το μήνα, τον υπόλοιπο καιρό αρκεί μόνο να τα τρίβετε μ' ένα καθαρό πανί.

Πάντως, όσο κι' αν κοπιάσετε για να περιποιηθείτε τα παπούτσια σας, θ' αποζημιωθείτε με το παραπάνω γιατί θα τα διατηρήσετε περισσότερο καιρό.

Η Σελήνη χινει το νερό

"Όλα τα ουράνια σώματα, οι πλανήτες, τα άστρα, κλπ., επιδρούν με την έλξη τους πάνω στις υγρές μάζες της Γης και προκαλούν παλίρροιας, αλλά ανεπαίσθητες, γιατί η έλξη τους είναι μικρή. Μόνο η Σελήνη κι' ο "Ηλιος δημιουργούν υπολογίσιμες παλίρροιας. Η επίδραση της Σελήνης είναι 2½ φορές ισχυρότερη απ' του "Ηλιου, γιατί έχει μόνον πολύ μικρότερη μάζα απ' τον "Ηλιο, αλλά βρίσκεται πολύ κοντύτερα στη Γη.

Το φαινόμενο της παλίρροιας συμβαίνει σε κάθε ποσότητα υγρού, όσοδήποτε μικρή, ακόμη και σ' ένα λακκό, σ' ένα πηγάδι ή... σε μία γυάλα με χρυσόψαρο, αλλά τόσο ανεπαίσθητα, ώστε δεν γίνεται αντιληπτό. Στις μεγάλες λίμνες και στη Μεσόγειο, η παλίρροια είναι μικρότερη παρά στους ωκεανούς, γιατί εξουδετερώνεται με μέρη απ' τους ανέμους, απ' τις μεταβολές της ατμοσφαιρικής πίεσης κι' απ' τα ποτάμια.

Με την περιστροφή της Σελήνης και της Γης, η παλίρροια γίνεται άλλοτε ισχυρότερη κι' άλλοτε ασθενέστερη σε κάθε μέρος. Δύο φορές σε κάθε σεληνιακό μήνα (με την παύση της και με τη νέα σελήνη) η έλξη του "Ηλιου και της Σελήνης ενισχύουν ή μία την άλλη και προκαλούν μεγαλύτερη παλίρροια. "Άλλες δύο φορές, ο "Ηλιος και η Σελήνη ασκούν την έλξη τους προς αντίθετες διευθύνσεις κι' αλληλοεξουδετερώνονται, ούτως ώστε η παλίρροια γίνεται ασθενής.

Πρέπει να σημειωθεί ότι η Σελήνη, με την έλξη της, προκαλεί ακόμη και το ρυθμικό άνεμοκατέβασμα του στερεού κι' ελαστικού φλοιού της Γης. Οι μετακινήσεις όμως αυτές του εδάφους είναι τόσο ελάχιστες, ώστε δεν έχουν καμμία πρακτική σημασία.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Συλλαβικό σκακωλέζο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. ΜΕΝΙΔΙ — ΚΡΑΤΑΙΑ. 2. ΑΔΕΤΟΣ. 3. ΑΘΕΟΣ — ΑΡΠΑ. 4. ΒΟΥΛΗΣΙΣ — ΣΕΡΙΦΟΣ. 5. ΒΑΘΗ — ΧΑΛΑΖΑ. 6. ΣΥΝΑΧΙ. 7. ΓΚΑΝΙΑΝ — ΑΒΡΑ. 8. ΠΑΡΙΣΤΩ — ΜΑΔΙΑΜ. 9. ΤΑΖΩ — ΚΑΡΤΙΚΑ. 10. ΟΡΓΑΝΑ. 11. ΝΕΣΣΩΝΙΣ — ΤΑΠΕΙΝΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1. ΜΕΖΕΣ — ΒΟΥΒΑΛΟΣ — ΠΑΤΑΓΟΝΕΣ. 2. ΑΛΗΘΗ — ΓΚΑΡΙΖΩ. 3. ΔΙΑΘΕΣΙΣ — ΣΥΝΙΣΤΩ — ΟΡΝΙΣ. 4. ΔΕΟΣ — ΧΑΝΑΑΝ — ΚΑΡΓΑ. 5. ΚΡΑΤΟΣ — ΣΕΛΑΧΙ — ΜΑΤΙΝΑΤΑ. 6. ΑΡΡΙΖΑ — ΑΔΙΚΑ. 7. ΑΝΕΠΑΦΟΣ — ΑΒΡΑΑΜ — ΦΟΥΡΝΟΣ.

Ερωτήσεις

1) Ένας Άραφ έμπορος. 2) 16 χιλιόμετρα. 3) Το 1919.

Οι τέσσερες νόμοι

Η Ίωάννα παντρεύτηκε πρώτη, η Βέτα δεύτερη, η Σούζυ τρίτη κι' η Μαρία τέταρτη.

Τα χρόνια της

Ήταν 32 ετών. Τον αριθμό δε αυτόν τον βρίσκουμε με τις ακόλουθες εξισώσεις:

$$\begin{aligned} X &= 4(X+4) - 4(X-4) \\ X &= 4X+16 - (4X-16) \\ X &= 32 \end{aligned}$$

Τα δυο κχιμένια

Θα ξαναγυρίσει γρηγορότερα το δεύτερο. Χρειάζεται 40 ώρες για τη διπλή διαδρομή, ενώ το πρώτο χρειάζεται περίπου 41½.

Λεξιματικές

ΑΜΦΙ — ΤΡΙΤΗ — ΑΜΦΙΤΡΙΤΗ.

Μετανομοποιήσεις

ΚΥΚΛΟΣ — ΚΥΚΝΟΣ.

Σκηνές απ' τη ζωή

Οι 9 σκηνές είναι κατά σειράν οι έξι:

Γκόλφ, τένις, βαρκάδα, κολύμπι, έκδρομη, χορός, ιστιοπλοΐα, ιππασία, συναυλία.

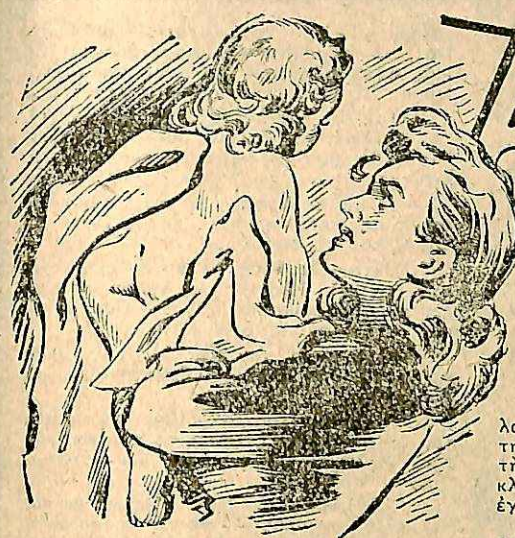
Η λύσις του 216ου σκακωλέζου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. ΒΕΙ-ΚΟΣ — ΕΚΛΕΚΤΙΚΟΣ. 2. ΣΟΛΑ — ΚΙ — ΠΙΑΤΑ. 3. ΛΟΙΜΟΣ — ΕΡΜΗΣ — ΕΙΤΑ. 4. ΑΛΙΣΗ — ΩΔΙΚΑ — ΑΡΟΝ. 5. ΩΜ — ΑΝΩ — ΗΤΤΑΝ — ΟΣΟ. 6. ΡΟΔΟΣ — ΡΑ — ΣΥ — ΑΝΝΑΣ. 7. ΙΣΟ — ΕΛΑΤΑ — ΠΟΣΑ. 8. ΛΑΒΑ — ΟΠΙΟΝ — ΝΑΝΑ. 9. ΗΛΟΝΗ — ΣΜΑΤΣ — ΒΟΛΑΝ. 10. ΣΑΣΑ — ΣΠΑΤΑ — ΡΑΣΑ. 11. ΦΑΙΑ — ΑΜΠΕΡ — ΝΑΙ. 12. ΔΟΓΗΝ — ΘΑ — ΑΙ — ΚΡΙΟΣ. 13. ΕΝΩ — ΑΤΙΜΑ — ΟΛΑ — ΣΤ. 14. ΞΑΝΑ — ΑΠΑΣΑ — ΜΑΜΑ. 15. ΙΡΙΣ — ΚΕΝΑΙ — ΔΟΥΜΑΣ. 16. ΑΙΣΙΑ — ΛΩ — ΑΥΤΗ. 17. ΞΑΝΑΤΟΡΙΟΝ — ΣΚΗΝΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1. ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΣ — ΔΕΞΙΟΣ. 2. ΟΛΜΟΣ — ΔΑ — ΟΝΑΡ. 3. ΙΣΙΣ — ΔΟΛΟΣ — ΓΩΝΙΑ. 4. ΚΟΜΗ — ΑΝΑΦΗ — ΑΣΙΑ. 5. ΟΛΟ — ΑΣΕΒΗ — ΑΝΑ — ΣΤ. 6. ΣΑΣΩΝ — ΛΑ — ΣΙ — ΤΟΚΙΟ. 7. ΔΩΡΑ — ΣΠΑΘΙ — ΕΑΡ. 8. ΕΚΕΙ — ΑΤΟΜΑ — ΑΜΑΝ. 9. ΚΙΡΚΗ — ΑΠΑΤΑ — ΑΠΑΛΟ. 10. ΜΑΤΣ — ΙΤΑ — ΑΙΩΝ. 11. ΕΠΗ — ΤΥΠΟΣ — ΠΙΟΣ. 12. ΚΙΣΣΑ — ΟΝ — ΡΕ — ΛΑΔΑΣ. 13. ΤΑ — ΝΑΣ — ΒΑΡΚΑ — ΟΥΚ. 14. ΙΤΕΑ — ΝΑΝΟΣ — ΜΥΤΗ. 15. ΚΑΙΡΟΝ — ΑΛΑΝΙ — ΑΜΗΝ. 16. ΤΟΣΑ — ΝΑ — ΑΟΣΜΑ. 17. ΣΠΑΝΟΣ — ΑΝΤΙΣΤΑΣΙΣ.

"Όταν ή μοΐρα κυβερνά

"Όταν δημέρωσε ή μεγάλη ήμέρα του γάμου της, ή Πόπη πετάχθηκε από το κρεβάτι κι' άνοιξε τα παράθυρα. Ο φωτεινός ανοιχιάτικος ήλιος πλημμύρισε χαρούμενα την κάμαρα. Την ίδια στιγμή μπήκε ή μητέρα της και της είπε χαμογελώντας:

— Έλα, τειπέλα, κάνε γρήγορα. Πάρε το γάλα σου κι' έλα να δοκιμάσης το νυφικό σου.

Η Πόπη φίλησε τη μητέρα της κι' άρχισε να ντύνεται. Η κυρία Ζανα χαϊδεψε τα μεταξωτά μαλλιά της κέρης της και άρχισε να γυρίζει από δωμάτιο σε δωμάτιο, αλλάζοντας βέσι στο κάθε τι που δεν τβέρισκε του γούστου της. "Όλα ήταν χαρούμενα, λαμπερά από το ξημέρωμα της μεγάλης εκείνης μέρας. "Επειτα άρχισε να δίνει οδηγίες στα κορίτσια, τις γειτονόπουλες κι' φίλες της Πόπης, που είχαν έλθει για να βοηθήσουν στις προετοιμασίες του γάμου.

"Όταν λίγο αργότερα, ή Πόπη δοκίμασε το νυφικό της φόρεμα, ένωισε μεγάλη συγκίνηση όταν στάθηκε μπρός στον καθρέφτη της. "Ετσι καθώς ήταν τυλιγμένη απ' το δόξαλεκο μετάξι, της φάνηκε πως συμβόλιζε την ίδια την ανύπανητα.

— Το φόρεμα μιάς μέρας ψιθύρισε, δακρύζοντας από χαρά.

"Από μικρό παιδί γνωριζόταν ή Πόπη με τον Πίπη και είχανε οι δυο τους μιάν αγνή, αδελφική φιλία. Αυτό το αίσθημα όμως δεν άργησε με τον καιρό να καταλήξει σε σφοδρό έρωτα. Ήταν δεκάξη χρονών, όταν ο Πίπης της ξομολογήθηκε τον έρωτά του και συμφώνησαν πώς, όταν εκείνη θα τελείωνε το Γυμνάσιο κ' εκείνος το Πολυτεχνείο, θα γινότανταν οι γάμοι τους, μιο και το θέλαν κι' οι γονείς τους.

"Ετσι έφτασε ή εύτυχισμένη αυτή στιγμή. Ο Πίπης, που ήταν στρατιώτης, θα έπαιρνε άδεια και θαρχαν από τα Γιάννενα στην Πάτρα να κάνουν τους γάμους του και να μείνουν μαζί, της όλο το διάστημα της άδειας που του είχε πρόθυμα παραχωρήσει ο Διοικητής του, γιατί είχε διακριθί σε δυο μάχες.

Ο Πίπης όμως δε φάνηκε ούτε την ήμέρα του γάμου, ούτε και την άλλη. "Οι λοι άνησυχήσαν γι' αυτή την καθυστέρηση κι' όταν ζήτησαν πληροφορίες, έμαθαν έπειτα από μία βδομάδα πώς ο Πίπης είχε σκοτωθί σε κάποια μάχη.

Αμίλητη, κλεισμένη στο δωμάτιό της, ή Πόπη δε δεχόταν πιά κανένα. Τα μάτια της είχαν στεγνώσει από τα δάκρυα και το λογικό της κινδύνευε να σαλέψη από την απελπισία. Μάταια προσπαθούσαν οι φίλες της να την παρηγορήσουν. Δυο πράγματα έβλεπε μπροστά της ή Πόπη: ή το θάνατο ή το μοναστήρι. Δεν τολμούσε να σκοτωθί. "Όχι. Θα ζούσε για να τον θυμάται.

Κι' ένα βραδάκι δίχως να πη τίποτα σε κανένα, έτοιμισε μία βαλιζούλα, έβαλε

Πονεμένες ΙΣΤΟΡΙΕΣ

μερικά έσώρρουχα και το νυφικό της. "Επειτα άνοιξε κρυφά την πόρτα κι' έχάθηκε μέσα στο σκοτάδι. Πού τραβούσε; Αυτό το ήξερε καλά ή Πόπη.

"Υστερα από πέντε ώρες δρόμο χτυπούσε τη μεγάλη πόρτα του Μοναστηριού, όπου πήγαινε να κλεισθί για όλη της τη ζωή. Ζήτησε να ιδή την Ήγουμένη, της ξομολογήθηκε τον πόνο της και την επίθυμία της. "Επειτα, μαζί με τις καλόγριες που τη συνόδευαν, πήγε να προσευχηθί στο εκκλησάκι, όπου γονατίσθι, πρόσφερε, σαν έγγυση, το νυφικό της φόρεμα.

Οι μέρες, οι βδομάδες, οι μήνες κυλούσαν μονότονα μέσα στο κελλί του μοναστηριού. Η Πόπη άπόφευγε κάθε συζήτηση με τις άλλες καλόγριες, βρίσκοντας ανακούφιση μόνο στην προσευχή και στο διάβασμα των ιερών βιβλίων που της έδινε ή Ήγουμένη.

Θάχη περάσει χρόνος από τη νύχτα εκείνη που ή Πόπη ήρθε στο Μοναστήρι να κλεισθί για πάντα τα νειάτα της.

Είναι πρωί. Οι καλόγριες έχουν γυρίσει απ' τον "Ορθό και συγκεντρωμένες στη μεγάλη αΐθουσα τρώνε όλες μαζί το πρωινό τους.

Ξαφνικά στο άνοιγμα της μεγάλης πόρτας παρουσιάζεται ή γλυκειά μορφή της Ήγουμένης. Γνέφει στην Πόπη να σηκωθί και να την ακολουθήσει. Σε λίγο ήταν στο γραφείο του Μοναστηριού.

Η Πόπη, με χαμηλωμένα τα μάτια, περιμένει ν' άκούση τι την θέλει ή Ήγουμένη.

— Άλλα σχεδιάζωμε έμεις οι άνθρωποι κι' άλλα μάς ετοιμάζει ο Θεός, λέει ή Ήγουμένη. Ήταν χαμένος και όμως...

— Ποιός; Έκανε ή Πόπη και της ξέφυγε μία κραυγή.

— Γύρισε να δης. Τον νόμιζες νεκρό, μά ήταν αιχμάλωτος. Μόλις κατάφερε να το σκάση ήρθε κοντά σου...

Σε μία γωνία ή Πόπη διέκρινε μία σκιά.

— Παιδιά μου...

Οι δυο νέοι αποτραβήχτηκαν ο ένας απ' τον άλλον, κοκκινίζοντας από ντροπή.

— Συχωρέστε μας, ψιθύρισαν κι' οι δυο.

— Ο Θεός σας συχωρεί γιατί αγαπήσατε πολύ στη ζωή σας. Σας εύχομαι να ζήσετε εύτυχισμένοι.

Λίγη ώρα αργότερα, όταν ή σιδερένια πόρτα του Μοναστηριού έκλεισε πίσω τους, ή Πόπη ένοιωσε τα πόδια της να λυγίζουν απ' το βάρος της αναπάντεχης ευτυχίας της. Η συγκίνηση έκανε την καρδιά της να χτυπά δυνατά και πιάστηκε απ' το μπράτσο του αγαπημένου της.

— Ο Πίπης την άγκάλιασε και τη φίλησε στο στόμα.

— Αγάπη μου, της ψιθύρισε.

Η Πόπη του ανταπόδωσε το φίλημα, κλαίοντας.

— Μην κλαίς, γλυκειά μου, μην κλαίς! Πονέσαμε τόσο κι' οι δυο. Μά τώρα ήρθε ή άνοιξη για μας!

"Υστερα από ένα μήνα, ή Πόπη, ντυμένη μ' ένα άπλο σιέλ φορεματάκι — γιατί το δόξαλεκο νυφικό το είχε αφιερώσει στην Παναγία — παντρεύτηκε τον αγαπημένο της στο έσχιχο εκκλησάκι της Παναγίας.

MIPANTA

—Τι πάτε να κάμετε; τού φώναζε.
—Αφήστε με, τού απάντησε, προσπαθώντας ν' αντισταθεί.
—Ο άλλος είχε σκύψει πρὸς τὸ μέρος του καὶ ξαφνικά, μιά φωνὴ βγήκε ἀπὸ τὸ στόμα του:
—Ντανιέλε!

—Ο δεύτερος ἀπὸ τοὺς νυχτερινούς περιπατητὰς ἦταν ἕνας νέος μὲ πολὺ κομψὸ ντύσιμο καὶ περιποιημένη ἐμφάνισι.
—Ντανιέλε σὺ ἐδῶ; ξαναεἶπε. Ἦθελες, λοιπόν, νὰ πεθάνης; Ἀλλὰ τί σου συνέβη;

—Ο πρῶτος εἶχε κατεβάσει τὸ χέρι του κι' εἶχε ἀφήσει τὸ περιστροφὸ πάνω στὸ παγκάκι.
—Σεῖς, κύριε κόμη; ἀπάντησε. Ὁ,

κουσέ... Τί σοῦ χρειάζεται; Χρήματα;...
Ναί, μόνον χρήματα σοῦ χρειάζονται...
Νά, πάρε αὐτὸ τὸ καρνέ μὲ τὰ τσεκ...
Εἶναι γιὰ τρία ἑκατομμύρια λιρέτες...
—Ο άλλος τὸν κύτταξε μὲ δυσπιστία.
—Θέλεις νὰ παίξεις μαζί μου, εἶπε. Γιατί θὰ μοῦ ἔδινες τρία ἑκατομμύρια λιρέτες;

—Τί σημασία ἔχει γιὰ ποῖο λόγο σοῦ τὰ δίνω; ἀπάντησε ὁ κόμης. Πάρε τὸ καρνέ καὶ μὴ ρωτᾷς...

—Ο Ντανιέλε ἔγινε ἄλλος ἄνθρωπος σὲ μιὰ στιγμή. Ἀρχισε νὰ γελάει καὶ νὰ ξεφωνίζει χαρούμενα, σὰν νὰ εἶχε πλημυρίσει, ξαφνικά, ἀπὸ εὐτυχία.

—Φύγε τώρα, τού εἶπε ὁ κόμης. Ἀπὸ αὐριο θὰ μπορέσης νὰ ξαναφτιάξεις τὴ ζωὴ σου...

—Ο Ντανιέλε ἀπομακρύνθηκ'. Στὴ βία του νὰ φύγει εἶχε ξεχάσει τὸ περιστροφὸ του. Ἀλλὰ τί τὸν ἐνοιάζε; Τού ἦταν ἄηστο πιά.

—Ο κόμης τὸ πήρε ἀτὰ χέρια του καὶ τὸ περιεγράφηκε μὲ προσοχή.

—Ο Ντανιέλε δὲ γνώρισε τὴ ζωὴ καὶ μπορεῖ νὰ περιμένῃ τὰ πάντα ἀπ' αὐτὴ, ψιθύρισε. Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἔχω νὰ περιμένω τίποτε πιά...

—Ἡ Λύντια μὲ ἀπαρνήθηκε γιὰ νὰ παντρευτῇ ἕναν ἄλλον. Ἀπὸ μερικές ὥρες τώρα, αὐτὸς ὁ άλλος εἶναι ὁ νόμιμος ἄντρας της... Κι' ἐγώ;... Ἐγὼ δὲν εἶμαι τίποτε... Στ' ἀλήθεια, δὲν εἶχε περάσει ἀπὸ τὸ μυαλό μου ἡ ἰδέα τῆς αὐτοκτονίας... Ἀλλ' ἡ συνάντησις μὲ τὸν Ντανιέλε μ' ἔκαμε νὰ σκεφθῶ καλύτερα. Γιὰ ποῖο λόγο ἤθελε ν' αὐτοκτονήσει ὁ Ντανιέλε; Γιατί τού ἔλειπε ἕνα ἀγαθὸ: τὸ χρήμα. Τὸ ἀπόκτησε, χάρις σὲ μένα, καὶ τώρα εἶναι εὐτυχισμένος. Ἐγώ, ὅμως, δὲν θὰ μπορέσω νὰ εἶμαι ποτέ... Γιατί κανεὶς δὲν θὰ βρεθῇ γιὰ νὰ μοῦ δώσῃ τὴν ἀγάπην τῆς Λύντιας...

—Ο καυμένος ὁ Ντανιέλε κι' ἂν ἰκόμα τού ἔλεγα τὸν πόνο μου, δὲν θὰ μὲ καταλάβαινε...
—Ο ἀθεράπευτος, δυστυχισμένος εἶμαι ἐγώ... Στ' ἀλήθεια, ὁ Ντα-

Τὸ παγκάκι

Δραματικὸ διήγημα

νιέλε ἔκαμε πολὺ καλὰ ν' ἀφήσῃ τὸ περιστροφὸ του... Θὰ τὸ χρειασθῶ ἐγώ. Κι' ἐμένα, δὲν θὰ βρεθῇ κανεὶς νὰ μ' ἐμποδίσῃ, τὴν τελευταία στιγμή...

—Ἐπειτα ἀπὸ μερικά λεπτά, ἕνας πυροβολισμὸς ἀντήχησε μέσα στὴ νύχτα. Ὁ κόμης εἶχε στηρίξει τὴν κἀννη τοῦ περιστροφῆς στὸν κρόταφό του κι' εἶχε πιέσει τὴ σκανδάλη. Τὸ ἄλλο πρωί, οἱ φύλακες βρῆκαν τὸ πτώμα του κοκκαλιωμένο πάνω στὸ μικρὸ παγκάκι τοῦ πάρκου.

ΛΑΓΙΟΣ ΜΠΟΛΤΑ-Υ

Τί πληρώνουν νιά νοῖκι

Ἐνῶ, τὸ 1914, οἱ Γάλλοι δαπανοῦσαν κατὰ μέσον ὅρον τὰ 16% τῶν εἰσδημάτων τους γιὰ ἐνοίκιο, σήμερὰ ξοδεύουν μόνο 2,5%. Τὸ ποσοστὸ αὐτὸ φαίνεται ἐκπληκτικὰ μικρὸ, ἀν συγκριθῇ μ' ἐκεῖνα ποὺ πληρώνονταν σὲ ἄλλες χώρες, ὅπως π. χ. στὸν Καναδᾶ (27,5%), στὴ Μεγ. Βρεταννία (22,5%), στὴς Ἡνωμ. Πολιτείες (20%), στὸ Βέλγιον (20%), στὴ Γερμανία (17,5%), στὴ Δανία (16%), στὴν Ελβετία (125%), καὶ στὴ Ρωσία (10%).

Ο ΑΝΤΡΑΣ γιὰ τὴν κόρη σας

Ποιά εἶναι τὰ ἀπαραιτήτα
προσόντα του

Μόνον ἡ γυναίκα ποὺ θὰ γίνῃ μόνιμη σύντροφος τῆς ζωῆς ἑνὸς ἀνθρώπου, μπορεῖ νὰ ἐξακριβώσῃ τί ἀξίζει πραγματικὰ αὐτὸς ὁ ἄντρας — πάντοτε δὲ μετὰ τὸ γάμο. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι ἡ μητέρα μίας κοπέλλας δὲν μπορεῖ νὰ κάμῃ τίποτε γιὰ νὰ διαπιστώσῃ ἂν ἡ κόρη της θὰ ζήσῃ εὐτυχισμένα μὲ τὸν νέο ποὺ ζήτησε νὰ τὴν παντρευτῇ. Ἀπεναντίας, εἶναι στὸ χέρι της νὰ βεβαιωθῇ ἂν υπάρχουν τὰ θεμέλια ἑνὸς εὐτυχισμένου γάμου. Γιατί, ἂν λείπουν τὰ θεμέλια αὐτά, εἶναι ἀδύνατον νὰ στηθῇ μιὰ στέγη μόνιμῃ κι' ἐξασφαλισμένῃ ἀπ' τὶς κακοτυχίες τῆς ζωῆς...

Οἱ ρομαντικοὶ ἔχουν τὴ γνώμη ὅτι ὁ γάμος πρέπει νὰ βασίζεται στὸν ἔρωτα. Ἀλλὰ ὁ ἔρως ἀποτελεῖ μιὰ ἰδιωτικὴ ὑπόθεσις δύο ἀνθρώπων, ἐνῶ ὁ γάμος εἶναι ἕνας κοινωνικὸς θεσμός γιὰ τὴν προστασία τῆς οἰκογενείας. Οἱ νέοι ποὺ τὸν σέβονται, σέβονται ἐπίσης τὴν οἰκογένειά τους, τὴν κοινωνικὴ τους θέσι καὶ τοὺς γενικοὺς καλοὺς τρόπους τῆς ζωῆς. Χρειάζεται, βέβαια, κι' ἡ ἀγάπη στὸ γάμο. Κι' ἡ ἴδια ὅμως ἡ ἀγάπη δὲν ἔχει ἐλπίδες νὰ διατηρηθῇ, δίχως τρεῖς θεμελίους πέτρες: τὸ χαρακτὴρ α, τοὺς καλοὺς τρόπους καὶ τὴν οἰκογενεϊακή παράδοσι.

Νὰ λοιπόν τὰ βασικὰ ἐρωτήματα, στὰ ὁποῖα πρέπει νὰ δώσῃ ἀπάντησι μιὰ μητέρα, πρὶν συγκατατεθῇ στὸ γάμο τῆς κόρης της μ' ἕναν ἄντρα:
1) Οἱ γονεῖς του ἔζησαν ταπεινά, σμύνα καὶ μεγάλωσε σ' ἕνα ἀρμονικὸ καὶ ὑγιὲς περιβάλλον;

Δὲν ἔχει σημασία ἂν κατάγεται ἀπὸ πλοῦσια ἢ φτωχὴ οἰκογένεια, ἀν ἔζησε σὲ μέγαρο ἢ σὲ καλύβα. Μποροῦμε μάλιστα νὰ πούμε ὅτι ἀποτελεῖ καλλίτερον ἐγγύησι τὸ νὰ κατάγεται ἀπὸ γονεῖς ποὺ εἴμεναν ἀγαπημένοι κι' ἐνωμένοι στενά, μολοντοῖ...

Π. χ. ἀσχολεῖται μ' ἐνθουσιασμὸ μὲ τὸ فوت-μπῶλ ἢ μὲ τὴ συλλογὴ γραμματοσήμων; Ἄν δὲν σκέπτεται τίποτε ἄλλο ἀπ' τὴ δουλειά του, θά-νε τύπος ἀνιάρος. Καλλίτεροι καὶ πιὸ εὐχάριστοι σύζυγοι γίνονται ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν μιὰ-δύο μικρομανεῖς, ἰδίως δὲ ὅταν χρησιμοποιοῦν γι' αὐτὲς τὰ χέρια τους... ἀδιαφοροῦντας ἂν θὰ τὰ λερώσουν! Μ' αὐτὸ ἐννοοῦμε ὅτι οἱ προτιμώτερες «μανεῖς» ἑνὸς συζύγου εἶναι νὰ βάψῃ στὸ σπῆτι, νὰ κόβῃ, νὰ καρφῶνῃ, νὰ σκαλίσῃ τὸ περιβόλι, νὰ ἐπισκευάσῃ μιὰ χαλασμένη κλειδαριά, νὰ λύνῃ καὶ νὰ δένῃ ἕνα ποδήλατο, νὰ διαρθρῶν μιὰ βλάβη τοῦ ηλεκτρικοῦ...

4) Ἐξ' ὅσ' τὸ καθαρὰ πρωτόγονο ἐρωτικὸ ἐνστικτο, ποιά εἶναι ἡ στάσις του ἀπέναντι τῆς ἀγαπημένης του καὶ τῶν κοριτσιῶν ἐν γένει; Θεωρεῖ τίς γυναῖκες μόνο σὰν συζύγους καὶ μητέρες, ἢ τοὺς ἀναγνωρίζει ἴσα δικαιώματα μὲ τοὺς ἄνδρες; Ἄκουε καὶ συζητεῖ χωρὶς εἰρωνικὰ σχόλια τίς πολιτικές καὶ κοινωνικὰ ἀντιλήψεις τους; Μόνον ἂν συμβαίῃ τὸ δεύτερο, μπορεῖ νὰ ἐλπίζῃ κανεὶς ὅτι ὁ γάμος του θά-νε εὐτυχισμένος, κι' ὅταν ἀκόμη κοπάσῃ ἡ πρώτη ἐρωτικὴ φλόγα.

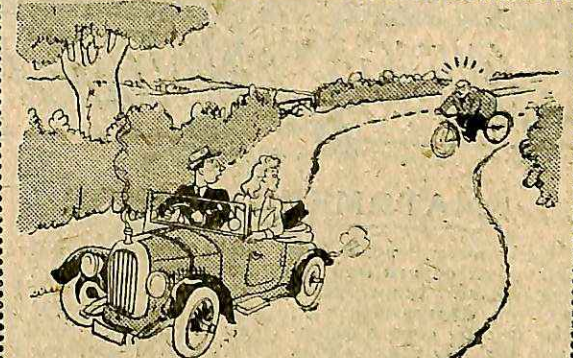
5) Εἶναι πραγματικὸς τζέντλεμαν; Φέρειται εὐγενικὰ στὶς γυναῖκες, καὶ ἰδίως στὶς ἡλικιωμένες; Βγάζει πάντα τὸ καπέλο του μέσα στὸ σπῆτι καὶ τὸ τσιγάρο ἀπ' τὰ χεῖλη του πρὶν μιλήσῃ, ἔχει εὐχάριστους τρόπους τὸ τραπέζι, πιστεύει μ' ἄλλο λόγοι ὅτι ἡ εὐγένεια καὶ στὰ δύο φύλα εἶναι κάτι τὸ ἀπαραίτητο; Ἄν εἶναι ικανοποιητικὸς οἱ ἀπαντήσεις στὰ ἐρωτήματα αὐτά, ἡ μητέρα μπορεῖ νὰ δώσῃ τὴν εὐλογία της γιὰ τὸ γάμο τῆς κόρης της. Ἀλλιῶς, ... σφίλει νὰ χτυπήσῃ τὸ κουδούνι τοῦ κινδύνου!

ΑΙΟΤΙ ΕΙΝΑΙ ΗΓΓΥΗΜΕΝΟΝ ΟΤΙ
ΔΕΝ ΒΡΑΙΝΕΙ ΑΠΟ ΤΑ ΧΕΙΛΗ ΚΑΙ
ΔΕΝ ΑΦΙΝΕΙ ΑΠΟΤΥΠΩΜΑΤΑ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕῖ ὑπὸ τὴν ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ
καὶ τῆς ΘΕΛΟΥΣ ΥΠΕΡΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ
ΕΠΙΧΡΥΣΟΝ

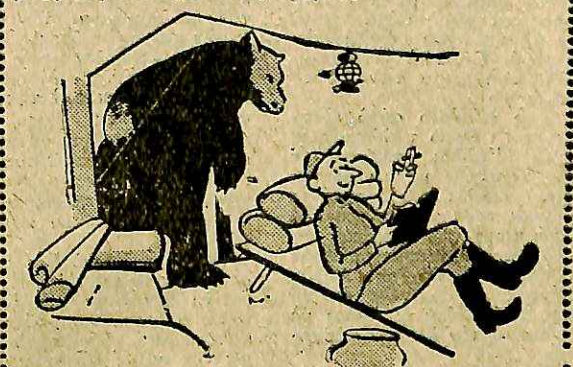
ΑΙΟΤΙ ΕΙΝΑΙ ΗΓΓΥΗΜΕΝΟΝ ΟΤΙ
ΔΕΝ ΒΡΑΙΝΕΙ ΑΠΟ ΤΑ ΧΕΙΛΗ ΚΑΙ
ΔΕΝ ΑΦΙΝΕΙ ΑΠΟΤΥΠΩΜΑΤΑ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕῖ ὑπὸ τὴν ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ
καὶ τῆς ΘΕΛΟΥΣ ΥΠΕΡΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ
ΕΠΙΧΡΥΣΟΝ

ΑΠΑΓΩΓΗ

—Γιατί δὲν μοῦ εἶπες, ἀγάπη μου, πῶς ὁ μπαμπὰς σου ἔχει ποδήλατο;...

—Εσύ εἶσαι Γιώργο;... Τί ἔκανες, βρέ παιδί μου, σκότωσες καμμιά ἀκούδα;...

Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ ΥΠΑΓΟΡΕΥΕΙ

—Τί νὰ γίνῃ, βρέ γυναίκα;... Ἐρεῖς καλὰ πῶς οἱ καλλίτερες ἰδέες μοῦσονται τὴ νύχτα.

—Καλὰ, βρέ γυναίκα, σταμάτα πιά, ξύπνησα...

ANNA MONRO

ΜΑΤΩΜΕΝΟΣ ΓΑΜΟΣ

Εκεί κάτω, πολύ μακριά, μέσα σε μια από τις απερίτιστα έρημες εκτάσεις της αφορικτικής γης, κάτω από τον ουρανό φλογισμένο απ' τον κόκκινο ήλιο υπάρχει ένας μικρός γαλλικός σταθμός δότρελα απομονωμένος. Από παντού τον περιτριγυρίζει η απέραντη έρημος με τον ακίνητο και βαρύ αέρα. Μια σιωπή θανάτου απλώνεται παντού. Είναι το Ντιακαλιφά, στη χώρα των Σους-Σους.

Στο φρούριο αυτό είχαν ξεπερνάσει οχτώ παλληκάρια, οχτώ Γάλλοι πεζοναύτες που έτρωγαν με τα δόντια των είκων - είκοσιπέντε χρόνων τους το σκληρό και ξερό ψωμί της εξορίας.

Ο πιο ηλικιωμένος ήταν ο Κερνύ, ο λοχίας. Αυτός διάταζε στη γαμήνη εκείνη γωνία και όλοι οι άλλοι με σεβασμό τον έλεγαν «άρχηγό».

Ζούσαν, σχεδόν ξεχασμένοι, στην καρδιά μιας έρημης χώρας. Μια μέρα τους έστειλαν ενισχύσεις: δέκα ιθαγενείς ακροβολιστές που έσπεραν μαζί τους και τις οικογένειές τους: γυναίκες, παιδιά, αϊχμαλωτές, πιθήκους, γάτες, όρνιθες, παπαγάλους.

Το γεγονός προκάλεσε μεγάλη χαρά στους πεζοναύτες. Μα το κατάλυμα ήταν πολύ μικρό, κι' εξ' αλλού οι μαύροι δεν αγαπούσαν καθόλου να έρχεται η οικογένειά τους σ' επαφή με τους λευκούς.

Ένα πρωί τους έφτασε μια διαταγή να χτίσουν, καμιά εκατοστή μέτρα μακριά απ' το φρούριο, μια κυκλική κατασκήνωση, από πολλές κυκλικές καλύβες, φτιαγμένες από καλάμια και φύλλα χουρμαδιάς.

Είχαν εκεί ο καθένας τις γυναίκες τους και τα παιδιά τους και για αρχηγό τους έναν ιθαγενή λοχία που έπρεπε να υπακούει στο λευκό «άρχηγό» του σταθμού. Ο μαύρος λοχίας έμοιαζε με Ηρακλή. Λέγονταν Ντέμπα-Κάρι και ήταν φανατικός μουσουλμάνος, άγριος και γενναίος πολεμιστής, που μιλούσε, χωρίς να το δείχνει, τους λευκούς. Ο βαθμός του λοχία του είχε δοθεί ως αμοιβή για την ανδρεία του.

Αυτός ο μαύρος κολοσσός είχε για γυναίκα ένα παράξενο μικρό πλάσμα, χαριτωμένο κι' όμορφο, που δεν έμοιαζε καθόλου με τις γυναίκες του χωριού και που κίνησε αμέσως το ενδιαφέρον του «άρχηγου», του Κερνύ.

Εκτός απ' το λαμπρό μελαφό δέρμα της, είχε χαρακτηριστικά πολύ κανονικά και λεπτά σαν άσπρου κοριτσιού, μια μυτίτσα θύλαση και χείλη, όχι

πολύ χοντρά, μα πάντα μισοανοιγμένα σ' ένα γοητευτικό χαμόγελο. Ο Κερνύ τα είχε προσέξει όλ' αυτά, μα ιδιαίτερα του έκαναν εντύπωση η ζωρότης και η έξυπνάδα που φανέρωναν τα μεγάλα μάτια της με τα μεταξένια μαύρα βλέφαρα.

Ο λοχίας δεν' είχε ευκαιρία για να επισκεπτεται την κατασκήνωση των ιθαγενών και στις τέσσερις αναταύσεις, έβλεπε στα σύντομα όνειρά του το προφίλ και το λιγνό κορμί της μικρής δραπέτης.

Ό,τι ήξερε γι' αυτήν ήταν πως λεγόταν 'Αουά κι' ότι όλοι στην κατασκήνωση την θεωρούσαν γυναίκα του Ντέμπα-Κάρι, του μαύρου λοχία.

Αυτό, ο Κερνύ δεν μπορούσε να το χωνέψει. Η νέα εκείνη δεν ήταν καν δεκαπέντε χρόνων, ίσως ούτε δεκαεπτά. Το λεπτό σώμα της και τ' αδύνατα στηθάρια της έδειχναν πως δεν ήταν δυνατό, η λεπτοκαμωμένη αυτή μικρούλα, αυτό το παιδί στο χαμόγελο και στους τρόπους, να είναι γυναίκα εκείνου του μαύρου.

Η ιδέα αυτή δεν άργησε να γίνει για τον Κερνύ αληθινό μάρτυριο. Πήγαινε συχνά στην κατασκήνωση και με την πρόσφατη υπηρέσας ή επιθεωρήσας, καθόταν να τριγυρίζει γύρω απ' την καλύβα του Ντέμπα-Κάρι. Όταν τον έβλεπε να έρχεται, η 'Αουά παρατούσε κάθε δουλειά και όταν έκινος έφτανε κοντά της, του έδειχνε μ' ένα χαριτωμένο χαμόγελο το άσπρο σμάλτο των δοντιών της. Καμιά φορά, ο Κερνύ σταματούσε για να συζητήσει με τον Ντέμπα-Κάρι υπηρέσιακά ζητήματα, σπάνια όμως, γιατί ο μαύρος αυτός διάβολος του προξενούσε φρίκη.

Η 'Αουά γυναίκα του! Όχι, αυτό ήταν ανυπόφορο! Η ιδέα αυτή καρφώθηκε στο φτωχό μυαλό του, το εξασθενημένο απ' τη μοναξιά και την ανυπόφορη ζέση. Ένα βράδυ δεν υπήρξε φανατικός μουσουλμάνος, άγριος και γενναίος πολεμιστής, που μιλούσε, χωρίς να το δείχνει, τους λευκούς. Ο βαθμός του λοχία του είχε δοθεί ως αμοιβή για την ανδρεία του.

Αυτός ο μαύρος κολοσσός είχε για γυναίκα ένα παράξενο μικρό πλάσμα, χαριτωμένο κι' όμορφο, που δεν έμοιαζε καθόλου με τις γυναίκες του χωριού και που κίνησε αμέσως το ενδιαφέρον του «άρχηγου», του Κερνύ.

Εκτός απ' το λαμπρό μελαφό δέρμα της, είχε χαρακτηριστικά πολύ κανονικά και λεπτά σαν άσπρου κοριτσιού, μια μυτίτσα θύλαση και χείλη, όχι

πολύ χοντρά, μα πάντα μισοανοιγμένα σ' ένα γοητευτικό χαμόγελο. Ο Κερνύ τα είχε προσέξει όλ' αυτά, μα ιδιαίτερα του έκαναν εντύπωση η ζωρότης και η έξυπνάδα που φανέρωναν τα μεγάλα μάτια της με τα μεταξένια μαύρα βλέφαρα. Ο λοχίας δεν' είχε ευκαιρία για να επισκεπτεται την κατασκήνωση των ιθαγενών και στις τέσσερις αναταύσεις, έβλεπε στα σύντομα όνειρά του το προφίλ και το λιγνό κορμί της μικρής δραπέτης.

κατά του μαύρου συναδέλφου του.

Την άλλη μέρα, χωρίς να είνε η σειρά του, τον διέταξε να ουλήσει την νύχτα. Ήταν η πρώτη άδικια που έκανε ο Κερνύ. Ο μαύρος λοχίας σάστισε, μα υπάκουσε χωρίς να μουρμουρήσει.

Υστερα από τρεις μέρες, χωρίς να είνε πάλι η σειρά του, ο Ντέμπα-Κάρι διατάχθηκε να φρουρήσει την πόρτα του φρουρίου. Κι' τότε, έκπληκτος τον «άρχηγό» έσκυψε το κεφάλι και υπάκουσε.

Ετσι, τις νύχτες που ο Ντέμπα-Κάρι φρουρούσε σκοπός, ο Κερνύ έτρεχε στην κατασκήνωση, και σαν να τον έσπρωχνε μια ακατανίκητη δύναμη, τριγυρίζει νύχτες ολοκληρές γύρω απ' την καλύβα του μαύρου. Και η 'Αουά, που τον παραβύλαγε του έστελνε πάντα μέσα απ' τη μισοφωτισμένη καλύβα της το ωραίο και παράξενο χαμόγελο της.

Όταν δεν είχε υπηρέσια κι' αυτό συνέβαινε όλο και πιο σπάνια, ο μαύρος λοχίας, μαζεμένος στο βάθος της καλύβας του, γυάλιζε τα όπλα του και τριζόνιζε τα δόντια του ψιθύριζε «Αλλάχ!».

Ένα πρωί ο Γίορο μπήκε ξαφνικά στο δωμάτιο του Κερνύ και του φώναξε:

— Φυλάξου, άρχηγε, ο Ντέμπα-Κάρι είνε κακός!...

Μεσάνυχτα, όλοι κοιμόνταν στο φρούριο και στην κατασκήνωση. Ω, αυτές οι αποπνιχτικές νύχτες του Σουδάν, χωρίς λίγο αέρα, χωρίς ούτε ένα κροτό. Τίποτα, παρά μόνο κατά διαστήματα, το μακρινό παράπονο μιας γαζέλλας, το ουρλιασμό μιας τίγρης ή ενός τσακαλιού.

Εξω στην είσοδο του φρουρίου, η μαύρη σιλουέτα του Ντέμπα-Κάρι περνούσε και ξαναπερνούσε. Έξαφνα είδε μια σκιά ν' απομακρύνεται με προφυλάξεις. Ήταν ο Κερνύ. Τον ακολουθούσε καθώς γλυστούσε προς την κατασκήνωση, τον είδε να χάνεται μέσα στην καλύβα του. Πλησίασε περισσότερο και άκουσε ένα μακρύ στεναγμό να βγαίνει μέσα απ' την καλύβα του.

Ένα γρήγορο χτύπημα που καταφέρθηκε απ' το δυνατό χέρι του Ντέμπα-Κάρι, μια διπλή σπαραχτική κραυγή που βγήκε απ' τα χείλη των δύο ενόχων κι' ύστερα τίποτα πια...

Ο μαύρος είχε χτυπήσει με τόση δύναμη, ώστε το λεπιδί του, περνώντας τα δύο σώματα, μπήκτηκε στον «ταρά». Ήσυχος, άταραχος, ο Ντέμπα-Κάρι ξαναγύρισε στο φρούριο για να συνεχίσει τη φρουρία του μέσα στη νύχτα.

Οι άχτιδες του κόκκινου φεγγαριού που έμπαιναν απ' την ανοιχτή πόρτα της καλύβας, φωτίζαν τώρα τους ματωμένους γάμους του λοχία Κερνύ και της μικρής 'Αουά.

Στην κατασκήνωση, στο φρούριο όλοι κοιμόνταν ήσυχοι.

BINIE NT' OKTON

Ανατολικό Χιούμορ

Το μυαλό του Χότζα

Οι χωρικοί του Νεβεσεχίρ, συγκεντρωμένοι στο μικρό καφεενάκι του χωριού, άκουαν το Ναστραδίν Χότζα να τους διηγείται διάφορα ωφέλιμα πράγματα.

Τους μιλούσε για την καλλιέργεια των χωραφιών τους, για τις αρρώστιες των δέντρων, για τα ζωντανά τους και πότε-πότε τους έλεγε και κάποια εύθυμη ιστοριούλα για να γελάνε.

Οι χωρικοί, κρεμασμένοι από το χείλι του Χότζα, τον άκουγαν με προσοχή.

Η συζητήσι προχωρούσε πότε σ' έναν τόνο σοβαρό και πότε πάλι σ' έναν τόνο ευθυμικό και διασκεδαστικό.

Ξαφνικά ακούστηκε ένας θορύβος στη πλατεία, όπου βρισκόταν το καφεενάκι. Στην αρχή δεν έδωσε κανένας σημασία.

Ο θορύβος, όμως, όσο πήγαινε γινόταν και πιο δυνατός και μερικοί απ' τη συντροφιά αναγκάστηκαν να βγούνε έξω για να δουν τι συμβαίνει. Κάποια στιγμή ώρμησε μέσα στο καφεενάκι ένας απ' τους χωρικούς και άποτεινόμενος στο Χότζα, φώναξε:

— Τρέξε, Χότζα! Σκοτώνονται!... Ο Χότζας, γύρισε τον είδε και αδιάφορος, σά να μη του καιγότανε καρφί, απάντησε με αφέλεια:

— Καί μήπως τους γέννησε ή μάνα μου;

Δεν είνε έτσι, Χότζα. Έσύ, σαν πιο ηλικιωμένος και διαδασμένος του χωριού, δεν επιτρέπεται να τους αφήσεις να σκοταδίζουν. Άλλωστε είνε ο γειτόνας σου, ο Χασάν, που τα έχει με τον άλλο γείτονα σου, τον Άλη, που κάθεται απέναντι στο σπίτι σου και που τον ξέρεις τόσο καλό παιδί είνε.

Ο Χότζας πετάχτηκε έξω. Τη στιγμή όμως εκείνη οι δυο αντίπαλοι ήρθαν στα χέρια και ένας απ' αυτούς τραβήξε το μαχαίρι του, για να το καταφέρει στον άλλο.

Ο Χότζας, μπήκε ανάμεσα τους κι' έφαγε αυτός τη μαχαίρα στο κεφάλι.

Οι χωρικοί όταν είδαν το Χότζα μέσα στα αίματα, τρέσανε, τον βάλανε σ' ένα όλογο και τον μεταφέρανε διαστικά στο ιατρείο της Κόνιας.

Ο γιατρός μόλις είδε την πληγή του Χότζα, κουνήσε το κεφάλι του απελπιστικά και του είπε:

— Χότζα, το τραύμα σου είνε πολύ σοβαρό.

— Όχι δά, απάντησε άταραχος ο Χότζας.

— Άκουσε, Χότζα, που σου λέω. Η μαχαίρα είνε τόσο βαρεία που φάνηκε το μυαλό σου.

— Λάθος κάνεις, γιατρέ. Αυτό που βλέπεις δεν είνε μυαλό. Γιατί αν είχα μυαλό δεν θα ανακατεύομουν στους καυγάδες των άλλων και θα κτύπαζα το κουζούρι μου!...

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση οποιαδήποτε θέματος του παρόντος τεύχους άνευ έγγραφου άδειας της Διευθύνσεως του «Θηραυρού».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τῷ άρθρῳ 6 § 1 τοῦ Α. Ν. 1092/1938.

Ίδιοκτήτης Διευθυντής: Ἰωάννης Παπαγεωργίου. Κατοικία: Βρασσάνης ἀρ. 3. Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Φραγκίσκος Μπαλάντας, Μενελάου 9, Ἀθήναι.

ΣΥΝΑΡΜΟΛΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ:	Ἐτήσια	120.000
	Ἐξάμηνος	60.000
	Τρίμηνος	30.000
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ:	Ἐτήσια	£ 6 \$ 24
	Ἐξάμηνος	£ 3 \$ 12
	Τρίμηνος	£ 1½ \$ 6

Ἐμβάσματα ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζικῆς τοιῆτης πρὸς τὸν κ. Ἰ. Γ. Παπαγεωργίου.

Δυὸ μυστηριώδεις ΑΡΙΘΜΟΙ

Παράξενο διήγημα

Ἡ ἱστορία που πρόκειται νὰ σὰς ἀφηγηθῶ βρίσκεται στὰ ἀρχεῖα τοῦ ἀγγλικοῦ Ναυαρχείου. Ἀναφέρεται ἐκεῖ σὰν ἓνα αὐθεντικό γεγονός.

Ὁ πλοίαρχος Ἐντουαρντ Ρόμπινσον ἐπρόκειτο νὰ κάμῃ τοὺς γάμους του μετὰ τὴν ἀγαπημένη του ἐξαδέλφη Νταίζη Στράτνεϋ, ποὺ ἦταν κι' αὐτὴ κόρη ἐνὸς παλαιοῦ ναυτικοῦ, δταν ἔλαβε, ξαφνικά, τὴ διαταγὴ ν' ἀναλάβῃ τὴ διακυβέρνησι ἐνὸς πλοίου τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος καὶ νὰ φύγῃ ἀμέσως γιὰ τὴ Ἰνδία.

Ἐπειτα ἀπ' αὐτὴ τὴ διαταγὴ, ὁ γάμος ἀνεβλήθη.

Ὅταν παντρευτοῦμε δταν γυρίσω, εἶπε ὁ Ἐντουαρντ, ἀποχαιρῶντάς τὴ Νταίζη.

Ὅθὰ σὲ περιμένω, ἀγαπημένε μου, ἀπάντησε ἡ νέα, ἐνῶ δακρύζε. Ἀπὸ τότε εἶχε περάσει ἓνας χρόνος καὶ ὁ Ἐντουαρντ Ρόμπινσον ἐξακολουθοῦσε νὰ βρίσκεται ἀκόμη στὴς θάλασσες τῆς Ἀνατολῆς.

Στὸ μεταξύ, ὁ Οὐίλλιαμ Στράτνεϋ, ὁ πατέρας τῆς Νταίζης, εἶχε πεθάνει καὶ ἡ νέα, ποὺ ἦταν ὀρφανὴ καὶ ἀπὸ μῆτερα, βρέθηκε ὀλομόναχη στὸν κόσμῳ. Στὸ τελευταίον τῆς γράμμα, ποὺ ἔστειλε στὸν Ἐντουαρντ, τοῦ ἔγραψε ὅτι λογάριζε νὰ φύγῃ γιὰ τὴν Αὐστράλια, ὅπου ἔμενε μιὰ ἀδελφὴ τῆς ἡμέρας τῆς. Ὅταν θὰ ἔφθανε ἐκεῖ θὰ τοῦ ξανάγραφε, γιὰ νὰ τοῦ γνωρίσῃ τὴν καινούργια τῆς διεύθυνσι.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, τὸ πλοίο τοῦ Ρόμπινσον δίσταζε τὴς θάλασσες τοῦ Νότου, με κατεύθυνσι πρὸς τὴ Μπόρνεο. Ἡ θάλασσα ἦταν σκεπασμένη με δριμύλη καὶ ὁ πλοίαρχος ἔπρεπε νὰ ἐλέγχε συνεχῶς τὴν πορεία τοῦ πλοίου, γιὰ νὰ μὴν παραπλανηθῇ.

Ἡ ὥρα ἦταν 9 καὶ 30' τὸ πρωί. Ὁ Ρόμπινσον, κρατώντας στὸ χέρι τὸ τελευταίον σημεῖωμα ποὺ εἶχε στείλει ὁ ἀξιωματικὸς πορείας, σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ πλησίασε στὸ μεγάλο μαυροπίνακα, ποὺ βρισκόταν στὸ βάθος τοῦ γραφείου του.

Ξανάκαμε τότε πάλιν σ' αὐτὸν τοὺς ὑπολογισμοὺς του, ποὺ τὸν ἀδήγησαν σὲ δύο ἀριθμοὺς: Ὁ ἓνας ἀπ' αὐτοὺς εἶδεινε τὸ μήκος καὶ ὁ ἄλλος τὸ πλάτος ὅπου βρισκόταν τὸ πλοίο. Συμβουλευθῆκε ὕστερα τὴν χάρτη καὶ προσδιώρισε με μιὰ σειρά νέων ὑπολογισμῶν τὴν πορεία αὐτοῦ.

Εὐχαιριστήμενος γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα, ξαναβίησε στὸ γραφεῖο του καὶ ἐτοιμάσθηκε ν' ἀντιγράψῃ στὸ ἡμερολόγιό του τοὺς ὑπολογισμοὺς του.

Ὅταν ὅμως ξανασήκωσε τὰ μάτια του, εἶδε πὼς δὲν ὑπῆρχε ἴχνος ἀριθμοῦ πάλιν στὸ μαυροπίνακα.

Τὸ πρᾶγμα ἦταν, βέβαια, πολὺ παράξενο, γιὰτὶ κανεὶς δὲν εἶχε μὴ μέσα στὸ γραφεῖο του.

Δὲν προσπάθησε, ὡστόσο, νὰ λύσῃ ἐκείνη τὴ στιγμή αὐτὸ τὸ περίεργον αἰνίγμα.

Ὅθὰ ξανακάμω τοὺς ὑπολογισμοὺς μου, ψιθύρισε.

Ἀλλὰ δὲν βρῆκε τὴ δύναμι νὰ σηκώῃ ἀπὸ τὸ κάθισμά του. Ὁ ἄλλος πὼς ἦταν καρφωμένος σ' αὐτὸ ἡ πὼς τὰ μέλη του εἶχαν γίνῃ τόσο βαρεῖα, ὥστε ποὺ ἦταν ἀδύνατον νὰ τὰ μετακινήσῃ. Ξαφνικά ὁ Ἐντουαρντ εἶδε τότε ἓνα χέρι με μακροῦν καὶ λεπτὰ δαχτυλά νὰ πιάνῃ τὴν κιμωλία καὶ νὰ γράφῃ μερικoὺς ἀριθμοὺς πάλιν στὸν πίνακα.

Αὐτὸ κράτησε μόλις μερικὰ δευτερόλεπτα.

Ὁ πλοίαρχος Ρόμπινσον, εἶχε

τὴν ἐντύπωσι πὼς ξυπνοῦσε ἀπὸ βαθὺν ὕπνῳ.

Κι' ὡστόσο, δὲν μποροῦσε νὰ εἶχε κοιμηθῇ. Τὸ ρολόγι τοῦ εἶδεινε 9, 33' 4". Μόλις εἶχαν περάσει τρία λεπτά ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ εἶχε ἀρχίσῃ τοὺς ὑπολογισμοὺς του.

Πάλιν στὸν πίνακα βρισκόταν πάντα οἱ ἀριθμοὶ ποὺ εἶχε γράψῃ ἡταν λεπτό, σὰν γυναικεῖο.

Μοῦ φαίνεται πὼς ἀρχισα νὰ ὀνειρεύομαι εἶπε ὁ Ρόμπινσον.

Καὶ σηκώθηκε γιὰ νὰ πᾶν νὰ ξανακάμῃ τοὺς ὑπολογισμοὺς του στὸν πίνακα. Ἀλλὰ, κείνη τὴ στιγμή, ἡ κιμωλία, ποὺ βρισκόταν στὴ θέσι τοῦ πίνακος, κύλησε κάτω κι' εἶνε κομμάτι.

Ὁ Ρόμπινσον, ὅπως ἐξομολογήθηκε ὁ ἴδιος στὴν ἐκθεσί του πρὸς τὸ Ναυαρχεῖο, πῆρε τότε μιὰ ξαφνικὴ ἀπόφασι. Ὁ ἀκολουθοῦσα τὴν πορεία τοῦ ὑποδείκνυναι οἱ μυστηριώδεις ἀριθμοὶ τοῦ πίνακος.

Ἡ πορεία συνεχίσθηκε χωρὶς τίποτε τὸ ἀξιοσημείωτο ὥς περὰ ἀπὸ τὸ μεσημέρι. Κατὰ τὴς τρεῖς, τέλος, ὁ ναυτὸς ποὺ βρισκόταν στὸν πυργόσκῳ τοῦ μεσαίου κατάρτιοῦ εἰδοποίησε με τὸν τηλεδία:

Μιὰ βάρκα πρὸς τὰ ἀριστερά, σὲ ἀπόστασι ¾ μιλίου.

Ὁ Ρόμπινσον ἔδωσε ἀμέσως τὴς ἀπαιτούμενες διαταγὰς γιὰ νὰ πλησιάσουν αὐτὴ τὴ βάρκα.

Ἐξήντα περίπου ἀνθρώπων βρίσκονταν μέσα σ' αὐτὴ. Ὅταν ναυαγοὶ ἐνὸς πλοίου ποὺ ταξίδευε ἀπὸ τὴν Ἀγγλία γιὰ τὸ Σίδνεϋ καὶ ποὺ εἶχε βυθιστὴ λίγες ὥρες προητέρως, πεφτοντας πάλιν σὲ μιὰν ὕψαλο. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἦταν καὶ ἡ Νταίζη Στράτνεϋ.

Ὁ Ρόμπινσον ξεφώνισε σὰν τρελὸς δταν τὴν εἶδε μέσα στὴ βάρκα. Ἐπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ἐσφίγγε τὴ νέα στὴν ἀγκαλιά του.

Ἡ Νταίζη τοῦ ἐξήγησε ὅτι εἶχε φύγῃ μ' αὐτὸ τὸ πλοῖο γιὰ νὰ πᾶν στὴν θεία της, στὴν Αὐστράλια.

Βρισκόμουν ἀκόμη στὴν καμπίνα μου, δταν πέσαμε ἀπάνω στὴν ὕψαλο, τοῦ εἶπε. Καὶ ξέρεσι τί ἔκανα ἐκείνη τὴ στιγμή;... Σοῦ ἔγραφα ἓνα γράμμα ποὺ θὰ τὸ ταχυδρομοῦσα μόλις θὰ φθάναμε στὸ Σίδνεϋ.

Τί ὥρα ἦταν;

Ἐννιάμισι ἀκριβῶς... Ἐπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, μὰς κατέδασαν στίς βάρκες. Τὸ πλοῖο εἶχε κοπῇ στὰ δύο καὶ βουλιάζε με μεγάλη ταχύτητα. Δὲν ἤπνιζε ὅτι θὰ σωζόμουν καὶ ἡ σκέψις μου ἔτρεχε ἀκατάπαυστα σὲ σένο.

Ἡ ἔξερς ποὺ βρισκόσαστε;

Ναί. Εἶχα ρωτήσῃ προητέρως τὸν πλοίαρχο κι' εἶχα μάθει τὸ στίγμα τοῦ πλοίου. Τὸ θυμάμαι ἀκόμη.

Ἦταν 10°32' Ν. πλάτους καὶ 155° 19' Α. μήκους.

Ὁ Ἐντουαρντ ἐσφίξε τὴ Νταίζη στὴν ἀγκαλιά του χωρὶς νὰ τὴν τίποτε. Αὐτοὶ ἦταν οἱ δύο ἀριθμοὶ ποὺ εἶχε δὴ πάλιν στὸ μαυροπίνακα.

Ὅταν ἔφθαναν στὴ Μπόρνεο, ὁ πλοίαρχος Ρόμπινσον ἔστειλε μιὰ ἀναφορά στὸ Ναυαρχεῖο, κι' ἐξομολογήθηκε τὸ σφάλμα του. Γιατὶ ἦταν σφάλμα, βέβαια, τὸ ὅτι εἶχε ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν κανονικὴ πορεία του, γιὰ ν' ἀκολουθῇ μιὰν ἄλλη, ποὺ τοῦ καθώριζαν οἱ δύο μυστηριώδεις ἀριθμοὶ ποὺ εἶχε δὴ στὸν πίνακα.

Ἡ ἀπάντησις ἔφθασε ἔπειτα ἀπὸ μερικὰς βδομάδες. Οἱ λόρδοι τοῦ Ναυαρχείου συνέχισαν τὸν Ρόμπινσον γιὰ τὴ διάσωσι τῆς μυστησίας του καὶ τὸν ἄλλον ναυαγῶν καὶ δὲν τοῦ ἔκαναν τὴν παραμικρὴ ἐπιτίμησι.

Τοῦ χορήγησαν μάλιστα καὶ μνηνιαία ἀδεία.

Ὁ Ἐντουαρντ ἐπωφεληθῆκε ἀπ' αὐτὴ, γιὰ νὰ κάμῃ τοὺς γάμους του μετὰ τὴν ἀγαπημένη του Νταίζη.

ΦΕΡΝΑΝΤ ΦΕΡΟΝ

ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Δυσσομία του ιδρώτος

Θα μιλήσωμε σήμερα γιὰ ἓνα πολὺ λεπτὸ ζήτημα ποὺ ἐνδιαφέρει, καθὼς προκύπτει ἐκ λαμβανόμενων ἐπιστολῶν, ἔξ ἱσσοὺς τοὺς ἀναγνώστας μὰς ἀμφοτέρων τῶν φύλων τοῦ ἐλαττωματος δηλ. τῆς βαρείας ἀποπνοίας καὶ τῆς δυσσομίας τοῦ σώματος, τὸ ὅποιν παρουσιάζουν πολλὰ άτομα.

Ἡ προσοχὴ καθένας, καὶ ἰδίως τῶν γυναικῶν, συνήθως στρέφεται στὴ μοναδικὴ περιποίησι τοῦ προσώπου, γιὰ τὴν ὁμορφίαν τοῦ ὅπου καὶ μόνο, φροντίζουν κι' ἐνδιαφέρονται. Πρὸς τὴ ὁμορφίαν, οἱ πολυτέλειες τουαλέτες καὶ τὰ βαρύνοντα στολίδια δταν μιὰ γυναῖκα παρουσιάζῃ μιὰ δυσσομία ἀποπνοίας: Ἡ ἀπόλυτη καθαριότης καὶ ἡ περιποίησι τοῦ σώματος εἶνε τὸ μεγαλύτερον στολίδι τῆς ὁμορφίας. Τὴν δυσσομίαν ἐντύπτει καὶ τὴν ἀδιδία ποὺ προκαλεῖ σὲ μιὰ συγκέντρωσι ἡ βαρεῖα κι' ἐνοχλητικὴ δυσσομία ποὺ ἀφίνουν μερικὰ άτομα καὶ ἰδίως τὰς τὸ «χειμῶνα», ποὺ δὲν φοροῦνται τὰ κομποδονικά ἀλλὰ τὰ βαρεῖα ροῦχα καὶ οἱ γυνες, εἶνε ἀσκοπο νὰ τοῦαυ, γιὰτὶ οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἀναγινώσκοντας θὰ τὴν ἔχουν νοιώσει. Πολλὰς γυναικὲς γνωρίζοντας τὸ αἰτιατικὸν κι' ὀλίγον αὐτὸ ἐλάττωμα τὸν προσπαθοῦν νὰ τὸ συγκαλύψουν χρησιμοποιοῦντας βαρεῖα ὀρῶματα. Τὸ κακὸ μ' αὐτὰ χειροτερεῖ ἀκόμη περισσότερο καὶ ἡ δυσσομία ἀποπνοίας γίνεται περισσότερο αἰσθητὴ κι' ἐντονη.

Ἡ βαρεῖα δυσσομία ὀφείλεται στίς διαφορὰς ζωώσεως ποὺ προκαλοῦνται ἐκ τῆς ἀποσυνθέσεως τοῦ ἰδρώτος στίς μασχάλας καὶ σὰ πόδια λόγω τῆς ὑπερβολικῆς ἐνδύσεως ποὺ λιμνάζει σ' αὐτὰ ἰδίως τὰ μέρη τοῦ σώματος. Τὴν κατάστασι αὐτὴν ἐνοοῦν ἰδιαίτερως οἱ λαοτικὲς ζῶνες ποὺ φοροῦν κατάσκαρα πολλές κυρίες καὶ ἐκ τῆς χρήσεως τῶν ὁποίων προκαλεῖται ἀφρονιτέρα καὶ λιμνάζουσα τοπικὴ ἐφίδρωσις, ἥτις ἀποσυνθεμένη προκαλεῖ τὴν χαρακτηριστικὴν καθαρὸτητα δυσσομία (βαρὺ χνῶτο).

Ὅταν ὁ ἰδρῶς εἶνε ὀλίγος ἡ ἐξάμεισι τοῦ γίνεται τόσο ταχέως ὥς καὶ ἡ ἐκκρίσις, ὅποτε καὶ ἡ ἀπόπνοια εἶνε ἐλαφρά. Ὅταν ὅ

